

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΚΟΥΗΡ ΠΟΙΗΣΗΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΥΗΡ ΠΟΙΗΣΗΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ		
	ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ	
ΚΟΥΗΡ ΠΟΙΗΣΗΣ		

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ ΑΛΟΓΟΣΚΟΥΦΙ

Ο κενοτάφιος κόρφος του πατέρα μου → 15

ΓΙΟΥΡΙ ΑΣΚΑΛΙΔΗΣ

Τόσο λίγο νερό → 16

ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ

Avant qu'il soit bleu, l'amour est rouge (2014 version) → 17

ΑΝΤΩΝΗΣ ΓΟΥΛΙΑΝΟΣ

Επειδή είμαι τρανς → 18 Επειδή είμαι τρανς (II) → 19

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΦΛΟΣ

Μακάρι → 20

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΔΕΜΕΡΤΖΗΣ

Transformer → 21

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΙΑΚΟΥ

και το όνομα αυτής: πουλί → 23 αρχιτεκτονική μυθοπλασία → 24
daddy 2022 → 25

ΘΩΜΑΣ ΔΙΑΦΑΣ

ποιητική τέχνη → 27

ΦΟΙΒΟΣ ΔΟΥΣΟΣ

Το τέλος → 29 Οι καθοδηγητές → 29

ΒΑΣΙΛΗΣ ΕΥΡΙΠΙΩΤΗΣ

Ομαλός → 32 Junkie → 32 Ανήθικος πόλεμος → 33

ΚΑΛΛΙΔΑ ΖΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

όταν νευριάζει → 29 γράμμα προς τον μελλοντικό βιαστή μου → 35

ΕΦΗ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ναρκοπέδιο → 37

ΦΙΛΙΑ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

«Δεν καταλαβαίνουν...Τίποτα» ή μια παραβολή για την καταστολή → 38
Πόσες; Αόρατες! → 39

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΚΑΡΑΜΠΙΝΗΣ

«Αστική συμπαράσταση» → 41

ΠΑΝΟΣ ΚΕΡΑΜΕΥΣ

Αποστάσεις → 43

Ποίημα που έγραφα αφού με φίλησε στο αμάξι του και την επομένη
μού είπε ότι με βλέπει σαν φίλο → 44

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΙΤΣΙΚΙΔΗΣ

Ιερές μέρες → 45

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΤΣΙΟΣ

-Σαρκοφάγος- → 46

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΟΖΗ

Μπίλι Χόλιντεϊ → 48

ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ ΚΟΛΑΪΤΗ

Η Μέρα της Μαρμότας: Ημερολόγιο σε Εννέα Φωνές → 49

ΣΕΛΙΝ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΟΥ

Αυτοκρατορία → 51

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΡΑΣΗΣ

Σινεφίλ → 53 Ψωνιστήρι → 53

ΝΙΚΟΛΑΣ ΚΟΥΤΣΟΔΟΝΤΗΣ

Νύσταξες πασάκα μου → 55

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

(I) → 57 (II) → 57

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Φανερά πια → 58

ΗΛΕΚΤΡΑ ΛΑΖΑΡ

Εδώ δεν είναι πάρτι παρασόλ → 59 Κοφτερή → 60

Πόλεμος → 61

ΒΑΣΩ Μ.

Πότε λέμε λ ε σ β ί α → 62

ΜΑΡΙΑ ΜΑΖΗ

Τα θέλω κι ο πόνος → 63

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΚΡΙΔΗΣ

Περί της του αγήματος φιλοσοφίας. → 64

ΑΡΤΕΜΗΣ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

Shemارشforash → 65

ΧΑΡΗΣ ΜΕΛΙΤΑΣ

Ψοφίμια → 67 American Beauty → 68 Βιτρίνα (παντούμ) → 69

ΜΠΙΛΗ ΜΗΤΣΙΚΑΚΟΣ

Τέρμα τα πλυντήρια → 70

ΦΩΤΗΣ ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΙΚΕΛΑΚΗΣ

Έχει φύλο η αγάπη; → 71 Πρωτόπλαστοι → 73

ΜΑΚΗΣ ΜΟΥΛΟΣ

Εμπιστοσύνη → 76

ΜΑΝΟΣ ΜΠΑΖΑΝΗΣ

Βάνταμπλακ → 79

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΜΠΕΝΕΤΟΣ ΑΚΑ ΟΗΤΟ ΑΡΟΓΝΟΣ

Το γένος του θέματος → 81 Ποίημα στο φίλο του → 82

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΕΡΤΟΣ

Θαλάσσιο ταξί → 83

ΑΝΔΡΙΑΝΝΑ ΜΠΙΡΜΠΙΛΗ

Ανύπαντρη ετών 33 → 84

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΜΠΟΤΣΗΣ

Κόσμος χωρίς τριβή → 86

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ

Παράξενοι είναι οι διώκτες μας!!! → 87

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Στη Μόσχα → 88

Στην Αθήνα → 88

Το τίντερ λέει: → 89

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Νόστιμη ποίηση → 90

ΑΜΑΝΤΕΟΥΣ ΣΑΚΕΡΠΟΥΛΟΥΣ

Hard Reset (αγορίστικο λαμέντ για τη Βαλερί Σολάνας) → 92

Tear Down This Wall! (Auto-έκθεση) → 93

ΤΑΥ ΖΗΤΑ (ΤΖ)

South Street → 95

Ερωτικό → 96

Ο Άγιος που έγινε Αγία → 96

ΕΥΓΕΝΙΑ ΤΖΙΡΤΖΙΛΑΚΗ

1. Τέχνη* → 97

2. Διότι το νόημα είναι η απόλαυση → 97

3. Εγώ, το αέριο → 98

ΚΟΣΤΙΑ ΤΣΟΛΑΚΗΣ

ολικότητα → 99

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΟΥΜΠΟΣ

Κομοδινό → 101

Σεξάρχεια → 102

ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΧΕΡΕΝΧΟΦ

1. → 103

2. → 103

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Αγγελία «Κλινική περίπτωση, ετών 30» → 104

ΣΠΥΡΟΣ ΧΑΙΡΕΤΗΣ

Συζήτηση με Ψ - συνεδρία XIII → 105

0 αρνητικό (ή σκέψεις μιας ντράμα κουίνας) → 105

ΜΑΡΙΟΣ ΧΑΤΖΗΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

Ακόμη δεν είχα γνωρίσει τον Ηλιογάβαλο → 106

ΕΠΙΛΟΓΟΣ → 109

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Η ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΙΤΗΡΙΑ ΤΗΣ → 112

→ Εισαγωγή

Λίγα χρόνια πριν η ιδέα και μόνο της έκδοσης και της κυκλοφορίας μιας σύγχρονης ποιητικής ανθολογίας με ΛΟΑΤΚΙΑ+ περιεχόμενο θα φάνταζε αδύνατη. Μιας ανθολογίας κειμένων όπου ΛΟΑΤΚΙΑ+ ποιητ@ θα έβρισκαν χώρο ελεύθερο να εκφραστούν και να υποστηρίξουν την αλήθεια τους. Μια πράξη βαθιά πολιτική, με ιδιαίτερες δυσκολίες, απαιτήσεις και προσκόμματα είτε προσωπικά είτε κοινωνικά.

Συζητώντας σε ανύποπτο χρόνο με την ποιήτρια Βασιλεία Οικονόμου την ιδέα μιας τέτοιας ανθολογίας, αναρωτιόμασταν αν το εγχείρημα αυτό θα έμοιαζε με «αχρείαστο» coming out για κάποια άτομα, θα ζημίωνε τη «σοβαρότητα» της ποιητικής τους εργασίας, θα κατηγοριοποιούσε ή θα λογιζόταν ως «στράτευση» -πράγμα απαράδεκτο για τους υποστηρικτές ενός άνωθεν επιβεβλημένου ποιητικού κανόνα που γυρεύει το «καθαρό» στην ποίηση, έξω από την ιστορικότητα της, την πολιτική και κοινωνική συνείδηση του καλλιτέχνη. Εξάλλου, η μέχρι τώρα εκδοτική κίνηση παρόμοιων ενεργειών επιβεβαίωνε την ανυπαρξία βούλησης και τους φόβους που συνοδεύουν μια τέτοια ενέργεια. Εξαιρώντας τα μεταφραστικά εγχειρήματα του Ανδρέα Αγγελάκη με την *Αμερικάνικη ομοφυλόφιλη ποίηση* (Οδυσσέας, Αθήνα 1982) και την *Ποιητική ανθολογία αποκλίνοντος ερωτισμού* (Γνώση, Αθήνα 1988), το ανθολόγιο γυναικείας ομοφυλόφιλης ποίησης 19ου και 20ού αιώνα με τον τίτλο *Σαπφούς Σάπφειροι* (Γαβριηλίδης, Αθήνα 2001), καθώς και την *Έλεη των ομωνύμων – Ανθολογία ομο-ερωτικών ποιημάτων* (επιμ. Ρήγας Κούπα, Οδυσσέας, Αθήνα 2005), η όλη συγγραφική, εκδοτική και μεταφραστική προσπάθεια ανάδειξης φωνών από την ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητα μοιάζει ανεπαρκής.

Ωστόσο, οι συνθήκες σήμερα είναι πιο ώριμες από ποτέ. Την ιδέα για την εν λόγω έκδοση αγκάλιασε με χαρά ο ποιητής και εκδότης της Θράκας Θάνος Γώγος, ο οποίος υποστηρίζει θερμά και έμπρακτα την κινηματική και καλλιτεχνική σημασία

του όλου εγχειρήματος. Αναλυτικότερα, τον Δεκέμβριο του 2021 συστάθηκε η επιτροπή κρίσης των κειμένων, αποτελούμενη από άτομα και προσωπικότητες της εγχώριας ποίησης και του ακαδημαϊκού χώρου. Πρόσωπα που ασχολούνται με την κουήρ τέχνη και ιστορία, συμβάλλοντας στη διαμόρφωση μιας κουήρ γενεαλογίας στη χώρα μας. Πρόκειται για τα: Βάγια Κάλφα – Ποιήτρια, Βασιλεία Οικονόμου – Ποιήτρια, Βαρβάρα Ρούσσου Μέλος ΕΔΙΠ του Τμήματος Θεωρίας και Ιστορίας της Τέχνης της ΑΣΚΤ, Νικόλα Κουτσοδόντη – Ποιητή και συνεργάτη των εκδόσεων της Θράκας, καθώς και του Χάρη Οταμπάση – Διδάκτορα της Νεοελληνικής Φιλολογίας του Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης.

Μετά από εκτενή δουλειά μηνών συγγράψαμε από κοινού και αναρτήσαμε στο ηλεκτρονικό περιοδικό της Θράκας την πρόσκληση για τη συγκρότηση της πρώτης εγχώριας Ανθολογίας κουήρ ποίησης ως εξής:

Διαφεύγοντας συνεχώς από οριοθετήσεις, το κουήρ νοηματοδοτείται ως το λοξό, παράξενο, αλλόκοτο, ανοίκειο, ανώμαλο, διεστραμμένο· ως προσβολή, η οποία φέρει και αντιστρέφει τραυματικές ύβρεις· ως ρήμα, με την αρχική σημασία του σκορπάω, καταστρέφω και, στις μέρες μας, λοξεύω, ανοικειώνω, αποδομώ ένα παραδεδομένο αντικείμενο έρευνας.

Η κουήρ ποίηση, εξίσου ρευστή και πολυδιάστατη, συμπυκνώνει τα παραπάνω νοήματα, όχι ως ταυτοτική κατηγορία, αλλά ως πολιτική στάση και ποιητική πράξη. Έτσι, το κουήρ μπορεί να αναδειχθεί ως γλώσσα, όπου το αισθητικό είναι ταυτόχρονα πολιτικό, μια εν εξελίξει διαδικασία και όχι παγιωμένη ποιητική ή πολιτική ταυτότητα. Παρά την ύπαρξη ανάλογων εγχειρημάτων ήδη από τις τελευταίες δεκαετίες του 20ού αιώνα στον αγγλοσαξονικό κυρίως χώρο, η συγκρότηση μιας ανθολογίας κουήρ ελληνόφωνης ποίησης αποτελεί ζητούμενο ενός αχαρτογράφητου ακόμη πεδίου. Ένα τέτοιο εγχείρημα, αφορώντας το νεοελληνικό πλαίσιο, δεν προτίθεται

να ορίσει ή να χαρτογραφήσει «τι είναι η κουήρ ποίηση», αλλά θέτει ως κεντρικό άξονα τη ρηματική διάσταση της λέξης, ρωτώντας «τι κάνει, αλλά και τι μπορεί να κάνει, το κουήρ» σε πείσμα των ορισμών. Το κουήρ ως γίνεσθαι, ως μεταμόρφωση και ως μεταίχμιο, αλλά κυρίως ως λοξή και έκκεντρη ποιητική / πολιτική μεθοδολογία. Με αυτό το σκεπτικό, καλούμε όλα τα ενδιαφερόμενα υποκείμενα να συμμετάσχουν στη συγκρότηση της πρώτης ανθολογίας σύγχρονης ελληνόφωνης κουήρ ποίησης. Οι θεματικοί άξονες των κειμένων, αφορώντας στη μη ετεροκανονική εμπειρία, μπορούν ενδεικτικά να είναι οι παρακάτω:

- > Συντροφικότητα και εννοιολογήσεις της συγγένειας
- > Γάμος, τεκνοθεσία, ομογονεϊκότητα
- > Εργασιακή και ταξική εμπειρία
- > Ορατότητα
- > Μορφές βίας και ασφάλεια
- > Ακτιβισμός
- > Εθνότητα και μη ετεροκανονική εμπειρία
- > Αστικό κέντρο / επαρχία και μη ετεροκανονική εμπειρία
- > Θρησκεία και μη ετεροκανονική σεξουαλικότητα
- > Νευροδιαφορετικότητα, ψυχική υγεία, αναπηρία και μη ετεροκανονική εμπειρία
- > Τρανς εμπειρία
- > Εναλλακτικές αρρενωπότητες και θηλυκότητες, μη δυϊστική αντίληψη του φύλου
- > Ασεξουαλικότητα
- > Σεξουαλικές πρακτικές και ταυτότητες

Αφού θέσαμε ως τελική ημερομηνία αποστολής των συμμετοχών την 30 Ιουνίου 2022, αναλάβαμε τις περαιτέρω ενέργειες προώθησης με αφισοκολλήσεις σε επιλεγμένα μαγαζιά της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, τα οποία ευχαριστούμε ολόθερμα. Θα πρέπει επίσης να ευχαριστήσουμε τα έγκριτα και με σημαντική προσφορά στην εγχώρια λογοτεχνία ηλεκτρονικά περιοδικά *Bookpress*, *Diastixo*,

Fractal, Marginalia και *Stigmalogou* για τη δημοσίευση της πρόσκλησης μας. Η στήριξη τους για μας ήταν πολύτιμη. Στο σημείο αυτό οφείλουμε να ευχαριστήσουμε και το Ίδρυμα Ρόζα Λούξεμπουργκ – Παράρτημα Αθήνας που υποδέχτηκε την ιδέα μας, παρέχοντας όχι μόνο οικονομική στήριξη, αλλά και έναν ασφαλή χώρο δράσης και ανάπτυξης όλων των προσπαθειών μας. Μετά την πάροδο της προβλεπόμενης ημερομηνίας αποστολής των συμμετοχών και μιας παράτασης που δόθηκε ως και τις 10 Αυγούστου 2022, ολοκληρώθηκε η διαδικασία με έναν σημαντικό αριθμό ποιητικών εργασιών, εκ των οποίων συμφωνήσαμε το σώμα της ανθολογίας να αποτελέσουν τα 76 ποιήματα από 50 συμμετέχοντες.

Το αναλυτικό σκεπτικό της ανθολογίας, τα κριτήρια συμπερίληψης και αποκλεισμού, καθώς και τα συμπεράσματα που τυχόν προέκυψαν θα φιλοδοξήσουμε να τα αναπτύξουμε στο επίμετρο του βιβλίου. Προς το παρόν, ας αφουγκραστούμε και ας ανιχνεύσουμε όλα αυτά τα μικροσύμπαντα που θα ανοιχτούν μπροστά στα μάτια μας, με όλο τον ποιητικό πλούτο των τεχνοτροπιών, του συναισθήματος, της ατμόσφαιρας και των βιωμάτων που αυτά συνεπάγονται.

Νικόλας Κουτσοδόντης

01	ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ ΑΛΟΓΟΣΚΟΥΦΙ	
	Ο ΚΕΝΟΤΑΦΙΟΣ ΚΟΡΦΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ	

Γιατί πατέρα ήσουν πιο άδικος κι από άδειος;
 Ζήτηγες πάντα από μένα να γελώ, όπως τα αγόρια
 Αναγκαζόμουν να κατουρώ σαν άντρας στον μπιντέ
 Ήταν φιθύριζα τραγούδια κι ονόματα στα φύλλα των δέντρων
 Ερχόσουν κι ισοπέδωνες τα δάση μου με ένα ηλεκτρικό πριόνι
 Μουνί με αποκαλούσες και ποτέ με το ηδύμελον προσωνύμιό μου:
 Ευθαλία, Ευθυμία, Λυδία, Άρτεμις ή Παναγιά Μαρία η Παντάνασσα

Αναρχικό Βουνί με επιτιμούσες χωρίς κορφή στην αιχμηρή οροσειρά μου.
 Ένα αντρικό μόριο προτιμούσες αντί για τα φριχτά ονόματα οδών στο
 βάθος
 του κόλπου: Ζαμπία, Πουλχερία, Λένγκω, Γενεβιέβη ή Παναγιά τ' Κόλαινας

Στον τοίχο της υποκρισίας κατουρούσες όρθιος κατά της γυναικείας
 χειραφέτησης

Τόσα μουνιά στον κόσμο διαβρώνουν την κοινωνία, έλεγες προσθέτοντας
 Μια χούντα από στιλβωμένα πέη θα σώσει την ελληνικότητα της πατάτας...

Σιμά σου σαν μικρότερη σκιά θωρούσα τις κινήσεις ενός άντρα άδικου κι
 παραγινωμένου σαν σύκο...

Έτσι, έμαθα καλά ότι στον φυλετικό φασισμό οι γυναίκες στοκάρονται να
 πνίγονται στον αντρικό ασβέστη πούδρας.
 Κι οι άντρες με δειλία να απορρίπτουν κάθε τι γυναικείο
 χαρακτηριστικό, που φυτρώνει ρόδο στον κενοτάφιο κόρφο τους...

Κασσάνδρα Αλογοσκούφι, ουδέτερο τω φύλω (ω, Κασσ-άντρα μ' το αλο-
 γοσκούφι σ') Γεννημένη Ιούλη του ογδόντα δύο. Τα παιδικά χρόνια ήταν
 μian ανάσα από Συγγρού με πρότυπο κι ταύτιση την τρανς γυναίκα. Συμ-
 μετείχε το 2021 στο free ebook του Α' Πανελληνίου Διαγωνισμού Φεμινι-
 στικής και Κουήρ Λογοτεχνίας της ομάδας AUTHors.

02	ΓΙΟΥΡΙ ΑΣΚΑΛΙΔΗΣ	
		ΤΟΣΟ ΛΙΓΟ ΝΕΡΟ

Θέλω να φορέσω την απόχρωση
των χειλιών σου
όταν τα δαγκώνεις τελειώνοντας.

Να φορέσω ιδρώτα
που με σταγόνες σουπερνόβα
σε ζωγραφίζει ακολουθώντας
κάθε μορφασμό σου.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ντροπή
από την καρδιά μου να σκοντάφτει παλαβή,
όταν το κεφάλι σου κατοικεί
στα κάγκελα του θώρακά μου.

Αγωνιώ να θυμηθώ πώς λέγεται
το χρώμα των ματιών σου,
στα τρία δευτερόλεπτα που θα με κοιτάξεις
πριν σηκωθείς να σκουπιστείς.

Τόσο λίγο νερό στο σπίτι,
μα τόσοσ πολύς εσύ,
που κυλάς στα κλαδάκια
κάθε φλέβας.

Ονομάζομαι Γιούρι, είμαι 27 και έχω τελειώσει σπουδές πληροφορικής. Ασχολούμαι με την συγγραφή από τότε που ήμουν παιδί και πριν μερικά χρόνια κέρδισα πρώτη θέση σε διαγωνισμό συγγραφής του Κήπος όπου και παρακολούθησα αργότερα ένα εξαήμενο δημιουργικής γραφής. Εστιάζω κυρίως στην ποίηση και την πρόζα και ελπίζω κάποια στιγμή να εκδώσω την ποιητική συλλογή που δουλεύω τα τελευταία δυο χρόνια.

03	ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ		
	AVANT QU'IL SOIT BLEU, L'AMOUR EST ROUGE	(2014 VERSION)	

Ίέρω πώς μυρίζεις πριν σε μυρίσω
 —σανδαλόξυλο και λίγο ιδρώτα με πατσουλί
 μυρωδιά ανδρική και μεστή κι απαλή
 —γυναικεία συνάμα.

Ίέρω πώς μυρίζεις πριν φέρω
 το δέρμα σου στα χείλη μου
 το κομματάκι αυτό κάτω απ' το στήθος
 —πριν σε ακούσω να βαριανασαίνεις
 σαν το γευτώ.

Ίέρω πώς μυρίζεις, όπως ήξερα
 τη γεύση σου πριν τη γευτώ
 τα χείλη πριν φιλήσω, πριν δαγκώσω
 πριν η γλώσσα μου χαθεί
 στο απαλό σου στόμα.

Και ξέρω πώς λυγίζεις πριν σ' αγγίξω
 πριν μάθεις πώς είν' το απαλό
 στο απαλό και κοριτσιίστικο επάνω
 σώμα

γιατί σε έχω ξαναζήσει, σ' έχω φανταστεί
 όσο καινούργιο κι αν σου φαίνεται εσένα
 είς' όλα τα κορίτσια που έχω ονειρευτεί
 —μαζί κανένα.

04	ΑΝΤΩΝΗΣ ΓΟΥΛΙΑΝΟΣ	
		ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΜΑΙ ΤΡΑΝΣ

Πότε θα φτάσουμε σε 'κείνο το σημείο της ιστορίας
 που σε τραβάω κοντά μου,
 και με άνεση δαγκώνω όλα τα κόκκαλα της πλάτης σου,
 και συ ακουμπάς το κεφάλι σου στον ώμο μου
 παρόλο που είμαι κοντύτερος,
 Πότε θα φτάσουμε στο σημείο που μ' αγαπάς
 κι αγαπάς τα σώματά μας μαζί
 κι εγώ στέκομαι γυμνός μπροστά σου
 σε όλη τη αβεβαιότητα του φύλου μου,
 χωρίς συστολή, χωρίς φόβο, χωρίς φαλλό,
 με θάρρος, με πάθος, με στήθος,
 και συ δεν ντρέπεσαι, πια, μη μας δουν μαζί.

Ίσως κάποιος κάποτε γράψει μια ιστορία για μας,
 κάποιος θα γράψει, θα το δεις,
 Κάποιος θα πει με όμορφα λόγια
 πως του αρέσει το χνούδι των χεριών μου,
 η απρόσμενη ανδρογυνία των παριών μου
 αρσενικό χνούδι σε θηλυκά ζυγωματικά.
 Κάποιος θα προσέξει το χρώμα των ματιών μου που αλλάζει
 από πράσινο σε καστανό
 και κίτρινο.
 Κάποιος θα με κοιτάξει και θα πει
 «δεν με νοιάζει τι είσαι, αξίζει να αγαπηθείς,
 ορίστε, βάζω ένα κορίτσι να σ' αγαπάει σε αυτές τις
 γραμμές».
 Ας μην δοθούν άλλες εξηγήσεις
 όχι αυτή τη φορά.
 Πόσο όμορφος είμαι καθώς περπατώ μες στον κόσμο,

ναι, ας αρκέσει αυτή τη φορά η σιωπή
 των βημάτων μου,
 το κοίταγμα των ματιών
 ό,τι χρώμα κι αν έχουν,
 εδώ κάτι μοιραίο συμβαίνει,
 ίσως κάποιος αυτή τη φορά μ' αγαπήσει.

Πότε θα φτάσουμε σε 'κείνο το σημείο της ιστορίας;
 Θα γελάμε σχεδόν με κακεντρέχεια
 για όλα τα λάθη του παρελθοντικού μου εαυτού,

θα τον θυμόμαστε με αχρείαστη περιφρόνηση
σαν κάποιο τρελό που δεν είχε καμία σχέση
ποτέ με μένα και σένα.
Αλλά τίποτα δεν γίνεται,
τώρα τι σημασία έχει,
τι με ωφελεί να κρυφοκοιτάζω
γιορτές που δεν πήγα,
γέλια που δεν προκάλεσα.
Νιώθω ανεπαρκής,
έτσι με είδες,
εσύ κάτι συγκεκριμένο, εγώ αερικό,
η ιστορία τελειώνει εδώ:
υπήρξαμε τόσο κοντά μα τόσο μακριά στον ίδιο διαφορετικό
κόσμο.

ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΜΑΙ ΤΡΑΝΣ (II)

05

Σ' αγάπησα κόντρα στις κοινωνικές επιδιώξεις των
οικογενειακών τραπεζιών,
όταν αντί για φόρεμα φορούσα καρό πουκάμισο και σκισμένο
τζιν
και κάποιος μακρινός θείος μουρμούριζε για το '67
ενώ εγώ κρατούσα νοερά,
όσο πιο σφιχτά μπορούσα,
το χέρι σου κάτω από το ευυπόληπτο τραπέζι.
Σ' αγάπησα περιμένοντας
πως μ' αγαπούσες κι εσύ,
δυνατότερα, διαχρονικότερα, εναργέστερα,
από όσο μ' αγάπησες στη διάρκεια του μικρού κρυφού
κωμειδυλλίου μας,
Με φίλαγες κι έλεγες πως στην επαρχία οι έρωτες είναι
ψιθυριστοί,
αλλά τώρα ακούω πως παντρεύεσαι κάποιον
μουσάτο ελληνάρα πανηγυρικά
και ευτυχώς δεν μένω πια στο πατρικό μου σπίτι
ούτε μετέχω πια στα πατροπαράδοτα τραπέζια
για να παραδεχτώ την ήττα μου μπροστά στους συννεφόψυχους
θείους
που εξυμνούν Παπαδόπουλους καθώς μπουκώνονται τον
δολοφονημένο αμνό.

Ονομάζομαι Αντώνης Γουλιάνος, γεννήθηκα το 1992 και είμαι τρανς άνδρας. Διηγήματα και ποιήματά μου έχουν δημοσιευτεί σε επιλεγμένα έντυπα.

06	ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΦΛΟΣ	
		ΜΑΚΑΡΙ

Μακάρι
το λαχανιασμένο
διαδικτυακό
αγχωμένο
χύσιμο
να παίρνει και την μοναξιά μαζί του

Πάλι εδώ
μπροστά απ' την οθόνη
γκρεμίζω
για ακόμη μια φορά
τα θεμέλια
της ευτυχίας

Καλό ξημέρωμα

Ο Γιάννης Δάφλος γεννήθηκε το 1998 στα Ιωάννινα όπου και κατοικεί μέχρι και σήμερα. Είναι απόφοιτος του τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων καθώς και του τμήματος Δημοσιογραφίας, Συντακτών και Ρεπόρτερς του ΙΕΚ ΔΕΛΤΑ Ιωαννίνων. Από τον Οκτώβριο του 2021 είναι μεταπτυχιακός φοιτητής του Προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών «Νεότερος και Σύγχρονος Κόσμος: Ιστορία, Λαογραφία, Ανθρωπολογία» του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Συμμετείχε στον συλλογικό τόμο με flash fiction ιστορίες «25 ιστορίες x 121 λέξεις = 3025» με την ιστορία του «Νέα Υόρκη».

07	ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΔΕΜΕΡΤΖΗΣ	
		TRANSFORMER

Στη γιακαράντα της πίσω αυλής κολλώ με uhu υγρή
το κηδεινόχαρτο
της παιδικής μου action φιγούρας

σαν αμαξάκι σε πίστα hot wheels
οι πλαστικές εκφράσεις του προσώπου της με φόρα
πνίγονται στα δάκρυά μου, θάβονται στα φρεσκοσκαμμένα έγκατα της
ψυχής μου.

Τώρα, ξαναγεννημένη
συνθέτω τη νέα μου φιγούρα, με τα κουζινικά
που προόριζαν για την ξαδέρφη μου, το κουκλόσπιτο playmobil
που δεν μου αγόρασαν ποτέ,
τα online παιχνίδια με make up που έπαιζα εφηβάκι στα κρυφά.

Σταμάτης Δεμερτζής/ Vendounya Demer. Μένει στην Αθήνα. Σπούδασε νομική. Ασχολείται με τα επαγγέλματα φροντίδας, τον φεμινισμό και τις αξίες του. Αγαπά τη φύση, την εξερεύνηση και τις τέχνες.

08	ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΙΑΚΟΥ	
	ΚΑΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΑΥΤΗΣ: ΠΟΥΛΙ	

με κρατάς διαβάζοντας
 για τη γυναίκα άλογο που έτρεξε
 να βρει το αίμα της
 στο Μεξικό, στην κόκκινη αμμοθύελλα
 και εγώ βάζω τη μύτη μου
 πάνω στο στραβό σου διάφραγμα
 και σκέφτομαι
 – είναι αυτή η καλύτερη στιγμή της ζωής μου; –
 το σώμα σου ζεστό με το μισοφέγγαρο
 στο κόκαλο του στήθους
 είσαι πουλί, πουλί
 πουλί
 στο τείχος του ουρανού ανεβάζεις
 κομμάτια
 βλέπω μια φωτογραφία με εσένα και τον αδερφό σου
 στη θάλασσα
 φοράτε και οι δύο το κάτω μαγιώ
 λέω: είστε δύο χαρούμενα αγόρια
 εσύ δεν ξέρεις πως είσαι κορίτσι
 και πατάς με το πόδι
 την πράσινη ακρίδα και γελάς
 πουλί, πουλί
 πουλί
 τραβάς απ' τη μύτη το χρώμα στο τραπέζι
 μία άγγελος μάς έσπασε το κεφάλι
 για την ηθική αξία της αγάπης
 και σου στέλνω μηνύματα
 με χαρούμενα σύμβολα
 μα εγώ πιστεύω στην ηθική
 στην αγάπη δεν ξέρω, είμαι μικρή
 πουλί, πουλί
 πουλί
 ξέρω πως αφοσιώνομαι σε εσένα
 και φαντάζομαι πως σε φροντίζω
 κουβαλώντας από τα πέρατα του κόσμου
 μπαχαρικά, υφάσματα και χρυσά όπλα
 ελεφαντόδοντο, αλάτι και τσιγάρα
 αρώματα, μαντήλια και φοντάν
 στο παραμύθι της γιαγιάς
 ένα
 πουλί, πουλί
 πουλί
 δείχνει τον δρόμο στην πριγκίπισσα
 που είναι κλειδωμένη και τη φυλάει

ο δράκος
εσύ είσαι ο δράκος
και η παλίρροια
που σχηματίζεται χαμηλά στην κοιλιά μου
θέλω να χαράξω με μαχαίρι το λεπτό δέρμα
και ο πόνος
να γίνει αβγό
ένα αόματο σύμπαν
το παιδί σου μέσα μου
και η μήτρα μου μια πέτρα
από φύση και κοπτικά του φύλου
εσύ είσαι
στον χορταριασμένο λίβελλο
πουλί, πουλί
πουλί
και παρακαλώ τις αδερφές μας
να μου στείλουν έναν άνεμο
να σε ακολουθήσω με το βαρύ μου σώμα
στις γυναίκες
που θέλεις να βρεις
σε αυτές που δεν υπάρχουν για μένα
στις πόλεις φαντάσματα που κατοικούν κτίρια
οι εικόνες του βλέμματός σου
και τα φτιθυρίσματα
του μύθου που σε καλεί
Αριάδνη, Δηιάνειρα, Λευκοθέα
πουλί, πουλί
πουλί
και στο κρεβάτι
το εσώρουχο που άλλαξες
πριν αρχίσεις το ταξίδι
από τον κάτω κόσμο
να με φτιάξεις από λάσπη
και ρινίσματα ουρανού
στα φτερά σου

εγώ είμαι αυτή που τη λένε Μίρκα και εσύ είσαι αυτή που τη λένε
Μάνια. Ζούμε σε ένα
εξοχικό σπίτι από ξύλο. Το έχουμε επενδύσει με φλις , ώστε να
μπορούμε να ακουμπάμε
τους ώμους και να παίρνουμε ανάσα.
χτυπάς τα χέρια σου και πέφτει ένα κτίριο που κρύβει την όρασή
μας. Υπάρχει το άγαλμα

του Hristo Botev¹ . Στη μέση του κήπου μια παρέα κοριτσιών χορεύει,
καπνίζει, τραγουδά
και εξηγεί πως ο κόσμος δημιουργήθηκε από τις μπανάνες που μάζευαν
οι πίθηκοι όταν
έπεσαν στο ρήγμα. Αυτό το ρήγμα κατάπιε τους δεινόσαυρους.
ξύνω την κοιλιά μου και φαντάζομαι το κόκαλο της μύτης σου να
γράφει τα ονειρικά
τραγούδια στα φρεσκοβαμμένα έπιπλα που είναι μεγάλα για να χωράμε
και οι δύο
απλωμένες με τα πόδια ανάποδα και γύρω από τον κορμό του δέντρου.
την ιτιά την φυτέψαμε χρόνια πριν χτίσουμε το σπίτι μας. Είναι η
βάση στήριξης για την
αγάπη που φτιάχνεται, καθώς μια αλεπού σταματά την κίνηση και μας
αναγνωρίζει , ακόμα
και όταν εμείς μπερδευόμαστε με τα ονόματα και το πλύσιμο των
ρούχων.
τα πουκάμισά σου Μάνια, είναι λινά. Νούμερο small αγορασμένα από
την αγορά της
συναλλαγής τότε που το χρήμα υπήρχε για την κάλυψη και την ανάγκη
του προαιώνιου
θηρίου, του σώματος.
μέσα από εμάς και έξω από εμάς το δάσος. Μια επιφάνεια φυλλωμάτων
αφήνει τα
κεφάλια κρεμασμένα στον ουρανό.
οι φίλοι μάς επισκέπτονται με δάχτυλα τριμμένα απ' την πόλη. Η
χρήση της γλώσσας πονά.
Ρωτούν πώς νικήσαμε το θάνατο. Εγώ δείχνω την ελιά στην πλάτη σου.
Λέω «Με λένε
Μίρκα». Εσύ δείχνεις την ουλή στην κοιλιά μου. Λες «Με λένε Μάνια»
το σπίτι μας είναι από σκούρο ξύλο

1 Βούλγαρος ποιητής και επαναστάτης, ένας απ' τους εκπροσώπους του επαναστατικού ρομαντισμού στην βαλκανική ποίηση του 19^{ου} αιώνα

DADDY 2022	10
------------	----

σήμερα γαμάω έναν άντρα με στραπόν
δένω τη ζώνη και σπρώχνω δυνατά
θυμάμαι πως ήθελες να γεννηθώ αγόρι μπαμπά
ύστερα έπεσα στη λίμνη με τις γυναίκες που αιμορραγούν
έγινε η καρδιά σου ζυμάρι ξεραμένο στον ήλιο
όπως το όπλο που κρατάς ανάμεσα στα φύλλα
εκεί που βρήκα τον πρώτο έρωτα και τον τελευταίο
και συνεχίζω να τον βρίσκω κάθε φορά

μπαμπά, μου αρέσει να είμαι γυμνή
και να θυμώνεις
που δεν έμεινα καλό κορίτσι
τότε στα πέντε που κρυβόμουν στο αυτοκίνητο για να με πάρεις μαζί σου
κάνοντας τον σκύλο
αλυχτώντας για τα σάλια σου
στο κέντρο, στη φουσκωτή μου κοιλιά
που πεταγόταν στον ουρανό
και έλεγα
«μπαμπά πετώ, βγαίνει από τον αφαλό μου ένας ιστός, είμαι ο spiderman»
και τίναζα το κορμί μου στο κάθισμα
καθώς με άφηνες για να βρεις ξυράφι να κόψεις το μήλο σου
ήθελες να είσαι φίδι
να μου προσφέρεις τη σωστή αγάπη
μα έτρεμαν τα χέρια και έκοψες τον ιστό μου
μπαμπά, πετώ ακόμα
καταπίνω το κουμπί που βρήκα ψάχνοντας
το δρόμο για το Μπέλσεν σου
για την εξόντωση της νομαδικής σου φύσης
των γηπέδων, των σεξουαλικών παλμών
μπαμπά, σε σκέφτομαι
όταν παίρνω τον έλεγχο σε ένα σώμα
που μου χαρίζει τον πιο δυνατό του οργασμό
κλείνοντας τα μάτια
ανοίγοντας τα μάτια
συνθέτοντας μουσική
μπαμπά, σήμερα είμαι αγόρι
και αύριο μπορεί να μην με αναγνωρίσεις
με το πλαστικό μου πέος κολλημένο στη λεκάνη
με το φαρδύ μου παντελόνι
με το στόμα της να με ξυπνά
μπαμπά, προσπάθησες πριν μεγαλώσω
να μου μάθεις τον κόσμο
μα τίποτα δεν φανέρωσες για σένα
και τα χρόνια πέρασαν
και εγώ μεγάλωσα
και δεν σε έκανα δικό μου
ούτε θα σε κάνω
καμιά μας δεν αγαπά έναν φασίστα
εγώ μια εβραϊκή μύτη θέλω να κάνω θεά

Η Γεωργία Διάκου (1995) είναι απόφοιτη του τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας και τελειόφοιτη του τμήματος Θεάτρου Α.Π.Θ με κατεύθυνση Σκηνοθεσίας. Έχει εκδώσει την ποιητική συλλογή «Αυτά που φαίνονται στο φως μου μοιάζουν οικεία», εκδόσεις Θράκα και έχει συγγράψει με τη Μελίνα Αποστολίδου το θεατρικό έργο «Η πόλη έβαλε τους ανθρώπους της στα παγκάκια και κατάπιε μια μέντα», εκδόσεις Βακχικών. Ποιήματά της έχουν δημοσιευτεί σε ηλεκτρονικά περιοδικά, ενώ διατηρεί το blog <https://sociallubricant.espivblogs.net/>.

11	ΘΩΜΑΣ ΔΙΑΦΑΣ	
		ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

έχω χτίσει ένα παράδοξο παλάτι
 που προστατεύω κάθε λίγο με την οργή μου
 παρόλο που ούτε φιλοβασιλικός είμαι
 ούτε περιμένω με το άσπρο άλογο τον πρίγκηπα

και έτσι όπως μπαίνεις από την πόρτα αριστερά
 εκεί που θα περίμενε κανείς πως θα έχει
 κροκόδειλους
 συναντάς τα 101 σκυλιά της Δαλματίας
 – ή τέλος πάντων κάτι αντίστοιχο σε αθώο (και
 παιδικό) –
 γιατί αυτό ούτε καν το έχω δει.

ανεβαίνεις τις σκάλες, περνάς την βιβλιοθήκη
 μετά την τραπεζαρία
 και το σαλόνι
 κάτι θα βρεις – δεν μπορεί –
 να σου τραβήξει την προσοχή
 αν κάνεις έτσι ένα "να" την κουρτίνα
 και δεις έξω από το παράθυρο.

ο κήπος με αυτά που μοιάζουνε τριαντάφυλλα
 αλλά δεν είναι
 με κράτησε ζωντανό
 όταν έπρεπε να κρυφτώ
 σ' έναν λαβύρινθο.

και δεν θα κρύψω πως
 στην κουζίνα
 όλα τα ψυγεία είναι γεμάτα φαγητά
 και ο μπαμπάς και η μαμά
 λείπουν διακοπές
 και κοιμάμαι στο δωμάτιό τους.

ίσως αυτό το προνόμιο
 να μου επιτρέπει
 τον υπαρξιακό μου προβληματισμό

και το να παίρνω από τα πράγματα
 μian απόσταση.
 σίγουρα, σε αυτήν την μάχη που
 γίνεται εκεί έξω

που άλλοι παλεύουν για ένα κομμάτι ψωμί
άλλοι για κρεβάτι
και 'μείς για περηφάνια
θα μπορούσε να εντοπίσει κανείς
μιαν κάποια αδικία
από πλευράς της οικογένειας μου.

πρόσφατα έπιασε και μια φωτιά
και κει που περιμέναμε πως μπορεί
και να τη σβήσουμε
κάψαμε σ' αυτήν
όσους από εμάς
δεν θέλαμε.

γιατί το ξέραμε
πως αργά ή γρήγορα
θα έχτιζαν πολυκατοικίες
που θα έβαζαν μέσα τους καθαρότερους
και τους λευκότερους
από εμάς

θα μας έφτιαχναν στέγη
κι ας έχουμε παλάτι
και θα το ονομάζανε στο τέλος "ομοκανονικοποίηση".

και εγώ θα έμενα μ' εμένα
ώσπου θα μου έκαναν έξωση
και θα μου το γκρεμίζανε
να χτίσουνε πσίνα
με γκρι τσιπούρες
να κάνουνε water yoga το καλοκαίρι

ώσπου να μάθουμε να κάνουμε τα πράγματα,
σωστά.

Ο Θωμάς Διάφας (Θεσσαλονίκη, 1987) είναι καλλιτέχνης της performance art, ποιητής και σκηνοθέτης. Έχει συνεργαστεί με σημαντικούς καλλιτέχνες και οργανισμούς από όλο τον κόσμο: VestandPage, Nahmad Projects, Central Saint Martins, Cabaret Voltaire Zurich, Marina Abramovic Institute, Athens Biennale, Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Contemporary Art Showcase Athens, wearebud. Είναι ο δημιουργός του Thessaloniki Queer Arts Festival.

12	ΦΟΙΒΟΣ ΔΟΥΣΟΣ	
		ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Όχι ρε, τα έντομα φύγαν
πήραν μαζί τους το πάρκο, τα κλειδιά,
τις φρουτόκρεμες, το δάσος

για να μπορείς να με ξεσκίζεις
σε έναν κόσμο που δεν πολυ-υπάρχει
θα πρέπει κάτι να έχεις καταλάβει

εγώ, έχω πέντε τρύπες στο κεφάλι
για ατελείωτες συνεντεύξεις με τη
φωνή μου. Τώρα, σε μια στιγμή

με διέλυσε το φως
μου παρέλυσε το χέρι
και μετά πνίγηκα στο κενό.

Με αγγίζει η εποχή της πέτρας,
τα δόντια μου γίνονται φωτοβολίδες
τα όπλα, από αλάτι και φτυσίδα
και οι φίλοι μου, λάμπες αλογόνου

ΟΙ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΕΣ		13
----------------	--	----

Να είσαι αρχηγός,
με κόκκαλα,
φωνή και αίμα.

Το λαρύγγι σου σπαρταριστό, παρότι
άγονο σαν ξερό ψωμί.

Η γλώσσα ξεχασμένη στο πλυντήριο,
υγρό μυστήριο, γράσα και γρίφοι.

Η Βάλερι Σολάνας ήρθε να σου πει πώς να διπλώνεις το
πιστόλι.
Η Σύλβια Φεντερίτσι να σου εξηγήσει τα δανεικά της
φροντίδας.
Ο Συλβέστερ Σταλόνε να σου δείξει μια εύκολη πρωτεΐνική
δίαιτα.

Οι λέξεις γλιστράνε γύρω σου σαν βιοχλαπάτσες,
κι εσύ γράφεις οδηγίες για κάθε ενδεχόμενο.

Το νόημα κατακυλάει πάνω μας σαν γυμνό σαλιγκάρι,
κι εσύ προσπαθείς να το οργανώσεις σε διαχειρίσιμα μέρη.

Μας εξηγείς κάτι για τις καύλες στο σχολείο, το ορυχείο,
το γραφείο. Για την Μπάρμπι γιατρό, την στέπα,
την Παρασκευή το μεσημέρι.

Τις κοτομπουκιές, την κόκα κόλα,
τον πάγο. Τα ραδιοκύματα, τα γεράκια
τους βοηθούς. Τους υπηρέτες, τους μαθητές,
εμάς, τους ακόλουθους.

Η αλήθεια, τα παράσιτα και οι παρενθέσεις.
Η αλήθεια που λάμπει σαν πορσελάνη.
Η αλήθεια ανήκει σε σένα και σου πάει τρελά.

Θέλω ΕΓΓΥΗΣΗ, θέλω σιγουριά.
Θέλω να μου εξηγήσεις το έπος του Γκίλγκαμες.

Θέλω να μην υπάρχω,
να γίνω καπνός

Θέλω να σε φροντίσω,
να γίνω καπνός

Ο Φοίβος Δούσος ολοκλήρωσε την διδακτορική διατριβή του πάνω στον ναρκισσισμό και την ποιητική των νέων μέσω το 2019. Ως μέλος του εννοιολογικού ντουέτου ΦΥΤΑ έχει παρουσιάσει περφόρμανς σε Αθήνα, Γενεύη, Βερολίνο και Λονδίνο, ενώ το 2017 συνεργάστηκε ως επιμελητής στην Μπιενάλε της Αθήνας (έκθεση «waiting for the Barbarians»). Το 2020 τα ΦΥΤΑ εργάστηκαν πάνω σε μια κουήρ διασκευή του Ορφέα του Μοντεβέρντι για την Εναλλακτική Σκηνή της Εθνικής Λυρικής Σκηνής.

14	ΒΑΣΙΛΗΣ ΕΥΡΙΠΙΩΤΗΣ	
		ΟΜΑΛΟΣ

Πούστικα δένω τα κορδόνια των παπουτσιών μου.
Όταν μασουλάω το φαγητό μου είναι πάντα
αδερφίστικα.
Χθες πισωγλέντικα έβγαλα το σκύλο μου βόλτα,
τραβέλικα αγόρασα τα τσιγάρα μου,
τζιβιτζιλούδικα πήρα μια φραντζόλα ψωμί.
Θηλυπρεπώς πλήρωσα τους λογαριασμούς μου
και γυναικωτά κούμπωσα το τζιν μου.
Ξεφωνημένα έπλυνα κάτι πιάτα στο νεροχύτη,
τελειωμένα κατέβηκα στην πορεία,
αλλαξοκώλικά μπήκα στο μετρό,
λούγκρικα ήπια τα ρακόμελά μου,
κουνιστά έπεσα για ύπνο.

Δύσκολη η αφοβιά.
Δύσκολη η ειλικρίνεια.
Ωραία η πουσιτιά, καριόληδες.

JUNKIE		15
--------	--	----

Ο πεζόδρομος δολοφονημένος
από γυάλινα χέρια,
αντιβιοτικές στολές,
μάρτυρες προκάτ.

Οι γλώσσες ακονισμένες
την σιδερώνουν
να την κάνουν ίσια.
Να είναι ίσιος.
Να χωράει.

Τα διψασμένα αθροίσματα,
εμείς,
με σφοδρή (στ)οργή
με μανιώδη θλίψη
επιζητούμε
δικαιοσύνη, όχι εκδίκηση.
Δικαιοσύνη κι ίσως εκδίκηση.
Για να χωράμε.

Άρθρωνέ την:
-όνομα πολύχρωμο,
αδιάφορο το άρθρο-
αρκεί
να χωράει ανάμεσα στα δόντια σου.

ΑΝΗΘΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

16

Μας θέλουν
ευθεία άκαμπτη
σελίδα άγραφη
ρούχο ατσαλάκωτο
για συρτάρι ντουλάπας.

Μας θέλουν
κανόνα άχρωμο
νόμο άσμο
σιωπή άσπιλη
ήθος άνοστο.
Ναι μεν, ίσως, αλλά.

Όμως,
κυρίως,
πρωτίτως,
βεβαίως
δεν μας θέλουν.

Έτσι,
με γόβες - βροντές
με λόγια - ακίδες
πυργώνουμε.
Σώματα πυριγενή
θα οργώνουμε τον ίσιο δρόμο
ώσπου να γίνει η άσφαλτος λακκούβα
η λακκούβα ανάχωμα
το ανάχωμα χώμα.

17	ΚΑΛΛΙΔΑ ΖΑΧΟΠΟΥΛΟΥ	
	ΟΤΑΝ ΝΕΥΡΙΑΖΕΙΣ	

όταν νευριάζεις

ο γκεί φίλος μου, γίνεται παλιοαδερφή
η μάνα μου, γίνεται κυράτσα
κι εγώ, καλύτερα είναι να σωπαίνω
«Δεν μας χέζεις κι εσύ;», είναι η
απάντηση στο ερώτημα «Τι έχεις;»

όταν νευριάζεις

ξεχνάς τις φορές που σου είπα ότι
με πονάς
και που όμως, δεν σταμάτησες
ξεχνάς τις φορές που παρέμεινα ήρεμη
μπροστά στα απαράδεκτα ξεσπάσματά σου
και που σε άκουσα, σαν να είμαι μάνα σου
σαν κάποια αγία με φετίχ μαρτυρίων

όταν νευριάζεις

λυπάμαι
γιατί σε βάζω στο ίδιο τσουβάλι με τους
άλλους
και δεν θέλω

γιατί σκέφτομαι όλες εκείνες τις παγίδες
ψυχολογικού εκβιασμού

γιατί θυμάμαι πάλι όλες τις φορές που με
κάνατε να νιώσω κατώτερη, για να
νιώθω ότι σας αξίζω

γιατί καταλαβαίνω
ότι με αγαπώ με έναν τρόπο
που δεν θα μπορέσετε ποτέ εσείς
να αγαπήσετε

γιατί έτσι καταλήγεις εσύ να με λες σεξίστρια
και, δυστυχώς,
έχεις δίκιο

σήμερα ξύπνησα από μια κραυγή που
μου έπνιγε το στόμα
καιρό είχα να δω τον ίδιο εφιάλτη
να ανοίξω τα μάτια, να κοιτάξω το ταβάνι
φρικαρισμένα
μέχρι να συνειδητοποιήσω ότι δεν είναι
αλήθεια

έχουν περάσει μέρες, πάνω από εννιά,
κι ακόμη κοιτάω ψηλά
μήπως βρω μια απάντηση

«τι έπαθες;» μου λέει η αδερφή μου
ενώ τρώμε πρωινό
«είδα τον μελλοντικό βιαστή μου»
της απαντάω
«σταμάτα» μου λέει εκείνη
«σταμάτα
γιατί το σύμπαν ακούει»

δεν ξέρω αν φταίει
ότι το σύμπαν ακούει

ή αν φταίει ότι εμείς που
κατοικούμε μέσα σ' αυτό
δεν ακούμε

πάντως εκείνος ήταν ψηλός
ξανθός και γεροδεμένος
με ένα αθώο, σχεδόν παιδικό
πρόσωπο

μου επιτέθηκε μπροστά
στην είσοδο του σπιτιού μου

εκεί ακριβώς που αρχίζεις
να νιώθεις πια ασφάλεια

ότι έφτασες,
ότι είσαι σπίτι

εκεί ακριβώς που επιτέθηκαν
στην παλιά μου συμμαθήτρια
τη στιγμή που έβγαζε τα κλειδιά της

από την τσάντα

ο σύντροφός μου λέει:
«αμάν μωρέ, τι όνειρα
βλέπεις;»

δεν είναι όνειρα, θέλω να απαντήσω

είναι κραυγές αγωνίας που κανείς δεν ακούει
είναι αναμνήσεις που κανείς δεν θυμάται
είναι φοβίες που κανείς δεν κατάφερε να γιάνει

ελπίζω μόνο να μην είναι προφητείες
που κανείς δεν μπόρεσε να αποτρέψει

γιατί δεν δέχτηκαν ότι εκείνα που μας
πνίγουν το βράδυ
θα συνεχίζουν να μας πνίγουν το πρωί

γιατί δεν θέλησαν να ακούσουν
τα πράγματα που δεν ακούγονται ωραία

κι όμως, εκείνα είναι που πρέπει να φωνάζουμε
κι ας κλείνουνε τα αυτιά τους

Η Καλλιδα Ζαχοπούλου γεννήθηκε το καλοκαίρι του '97 στη Λάρισα. Σπούδασε Αγγλική Γλώσσα και Φιλολογία στο ΑΠΘ και, προς το παρόν, ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Της αρέσουν: τα χρωματιστά ηλιοβασιλέματα, τα περίεργα όνειρα που σε αφήνουν μπερδεμένο το πρωί, τα βιβλία που σε κάνουν να ξεχνάς πού βρίσκεσαι. Δεν της αρέσουν: οι γαρίδες. Κυκλοφορούν τρία διηγήματά της από τις εκδόσεις Πηγή και τις εκδόσεις iwrite, καθώς και μία συνεργατική αυτοέκδοση εικονογραφημένης ποίησης με τον τίτλο «ΠΙΕΣΗ».

ακμάζω παρακμάζοντας·
ιδιάζουσα περίπτωση γέννας
οι ωθήκες ασφυκτικά γεμάτες
με μικρούς στρογγυλούς φόβους
περίτεχνα γονιμοποιημένοι
πολιορκούν το ετοιμοπόλεμο εγώ
ηχώ μικρών ήχων το ραγίζει
όσοι διαφεύγουν
κυρίαρχα στοιχεΐα
στα αχαρτογράφητα νερά του θέλω και του πρέπει·
νερό και λάδι
καλπάζουν προς τα κάτω
σε εφηβικούς αμμόλοφους
να ακινητοποιήσουν άνευ όρων
πρώτα τα δάχτυλα
περνάνε πάλι από την μήτρα
χαιρετάνε πάλι όσους έκατσαν στα αυγά τους
φτύνουν τον κόρφο τους
συνεχίζουν αδιάκοπα για το δύστροπο εμείς
ξαποσταίνουν στις πηγές
ελλείψει χώρου
βυζαίνουν λαίμαργα

φθάνουν στο αυτί
χορεύουν εκστασιασμένοι
λούζονται με αλκοόλ
γαμιούνται ασύστολα

τα ουρλιαχτά τους με επαναφέρουν στην αίθουσα
—σε ένα εδώλιο μόνο για οιδίποδες—

παραιτούμαι του δικαιώματος έφησης

Η Έφη Ζωγράφου γεννήθηκε το 1980 στον Πειραιά, με ρίζες από Αλεξάνδρεια και Κύπρο εργάζεται ως ναυτικός στο εξωτερικό ασχολείται ερασι-τεχνικά με αποδόσεις ποιημάτων στα Ελληνικά, από Ισπανικά κι Αγγλικά αυτήν την περίοδο ετοιμάζει την πρώτη της ποιητική συλλογή - οικόσιτα λεπιδόπτερα.

20	ΦΙΛΙΑ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ	
	«ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ...ΤΙΠΟΤΑ» 'Η ΜΙΑ ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ	

Αυτήν την περίοδο εργάζομαι ως αγροφύλακας
 Έτσι όπως ο αστυφύλακας φυλά το άστυ
 και φροντίζει για την ασφάλεια του
 εγώ φροντίζω για την ασφάλεια του αγρού.
 Έχω στη δικαιοδοσία μου χίλια στρέμματα θερμοκήπιο
 με κολοκυθάκια
 και γύρω-γύρω στο χωράφι λεμονιές.
 Με ένα όπλο στο χέρι -το αντίστοιχο του κλομπ που έχουν
 οι αστυνομικοί-
 επιβάλλω την τάξη στα φυτά και τα έντομα, που έχουν τα
 σπίτια τους εδώ.
 Σήμερα διέλυσα μια συγκέντρωση ζουζουνιών .
 Φαντάζομαι θα έκαναν πάλι διαμαρτυρία που τους παίρνουμε
 τα σπίτια για να παράξουμε κολοκυθιά.
 Τους διέλυσα – καθόλου ησύχως.
 Να τα βλέπεις όλα μαζί
 μυρμήγκια, βρωμούσες, αράχνες
 να τρέχουν πανικόβλητα, όλα, προς αντίθετες κατευθύνσεις
 – μπερδεμένα –
 να μη ξέρουν που βρίσκονται.
 Άνοιξα πρώτα τα λάστιχα,
 έφυγαν οι πρώτες αύρες,
 τρέχανε τα μολυντήρια και οι σάυρες ,
 μετά,
 ανάβω και τα καπνικά εντομοεξωαπωθητικά
 κι από φυσίγγια καπνού φεύγουν εντομοκτόνα.
 Ρίχνω και στο ψαχνό, με τ' αεροβόλα
 όλα μαζί στο χάος, τα ζώψια.
 Σφήκες και μέλισσες πολλές – αυτές που ζουν όλες μαζί,
 μόνο γυναίκες, οι ανώμαλες – πέθαναν από ασφυξία.
 Έγιναν ελάχιστες προσαγωγές.
 Οι εντομοτρομοκράτες κρατούνται στις μπουκάλες
 μέχρι ν' αφήσουν την ύστατη πνοή τους
 απ' τα βασανιστήρια.
 Αυτό τους αξίζει!
 Τα 'χουμε διώξει
 κι αυτά όλο να επιστρέφουν.
 Δώστου πορείες και μοτοπορείες, συνελεύσεις, παρεμβάσεις,
 σωματεία.
 Φέρνουν και νέους σπόρους.
 Εκεί που 'χουμε βάλει εμείς, το ωραίο μας το κολοκυθάκι
 το βρώσιμο,

φυτρώνουν τα βρωμόσπιτά τους, ζιζάνια, βοτάνια και
 λουλούδια
 – να θυμηθώ να καλέσω κλητήρες να ξεκινήσουν οι εξώσεις
 κι οι πλειστηριασμοί.
 Μιλάνε κι αυτήν την ακατανόητη γλώσσα
 Μα τι περιμένουν; Να τα καταλάβουμε;
 Στο κάτω κάτω αν ήθελαν να επικοινωνήσουμε ωραία και
 καλά,
 θα μάθαιναν την γλώσσα μας.
 Αυτά, τόσα χρόνια εδώ πέρα
 κι ακόμα δεν καταλαβαίνουν
 τίποτα.
 Δεν πειράζει.
 Όπου δεν πέφτει λόγος, πέφτει ράβδος
 και ράντισμα!

ΠΟΣΕΣ; ΑΟΡΑΤΕΣ!

21

Πόσες γλύπτριες ξέρεις;
 Πόσες ζωγράφους;
 Πόσες εν γένει καλλιτέχνισσες
 Πόσες ποιήτριες ξέρεις, πόσες συγγραφείς
 Σκηνοθέτριες, σεναριογράφισσες, γραφίστριες, εικαστικές
 Μουσικούς, συνθέτριες, τραγουδίστριες, ρεμπέτισσες
 Χορεύτριες, πόσες;
 Πόσες ιερές μητέρες;
 Πόσες επιστημόνισσες, γιατρίνες
 Πόσες προγραμματίστριες, μαθηματικούς, αστροφυσικούς
 Πόσες εφευρέτριες
 Πόσες ερευνήτριες και πόσες διδακτόρισσες
 Πόσες πολιτικές, βουλευτίες, πρωθυπουργίνες,
 προεδρίνες
 Πόσες πολεμίσσες, αστροναύτισσες
 Πόσες ξέρεις;
 Πόσες;
 (...)

Αυτό σου συμβαίνει γιατί εκείνοι
 Για να συνεργαστούν μαζί μας
 Ανά τους αιώνες
 Πρέπει πρώτα να μας γαμήσουν
 Αν δε μας γαμήσουν
 Ξεχνάνε το όνομα μας

Αν εμείς τους το θυμίσουμε
Μετά ξεχνούν πως γράφεται με πόσα ν με πόσα λ με ι ή με η
Και το προσθέτουν λάθος
Δίνουν π.χ. μία συνέντευξη; μας αναφέρουν
– στα φιλά όμως γράμματα
Με την πεποίθηση πως εμείς πρέπει να 'μαστε ευγνώμονες
Με την πεποίθηση πως αυτοί, έχουν την ικανότητα να μας
κάνουν διάσημες,
να μας διαφημίσουν και να μας προωθούν – κάποιες φορές,
σε κάποια επαγγέλματα ζητώντας μάλιστα και ποσοστά –
Με την πεποίθηση πως μας προσφέρουν ένα δώρο
Με την πεποίθηση πως τους οφείλουμε κι εμείς, κάτι, γι'
αντάλλαγμα
Αν εμείς τελικά ενδώσουμε,
αν τους βοηθήσουμε, κι αν μοιραστούμε μαζί τους κρεβάτι
και ιδέες
Μετά δε μας μιλάνε
Μας χτυπούν φιλικά την πλατούλα
«ευχαριστώ πολύ» «είσαι πολύ καλή»
«δεν θα το ξεχάσω ποτέ» «αυτό που έλεγες, έγινε τελικά»
Και κάπως έτσι
Εμείς, δίνουμε τη σκυτάλη η μια στην άλλη
Ανταγωνίστριες στα μάτια τους
Άγνωστες μεταξύ μας
Την ιστορία που γράφουν εκείνοι
εμείς, την περπατάμε
Αόρατες!

Η Φιλία Κανελλοπούλου σπούδασε, Φιλοσοφία και Υποκριτική. Γράφει θέατρο, κινηματογραφικά σενάρια, ποίηση και στίχους. Η πρώτη ποιητική της συλλογή *Τα μέσα μου*, κυκλοφόρησε τον Μάιο του 2019 από τις εκδόσεις Οροπέδιο. Έλαβε το Βραβείο Jean Moréas- Πρωτοεμφανιζόμενου/ης ποιητή/τριας για το 2019, στο Πλαίσιο του Διεθνούς Φεστιβάλ Ποίησης Πάτρας (εξ ημισείας με την ποιήτρια Πηνελόπη Ζαρδούκα για το βιβλίο της *Αιωρείν*). Συμπεριλήφθηκε επίσης, στις βραχείες λίστες για το βραβείο Γιάννης Βαρβέρης – Πρωτοεμφανιζόμενου/ης ποιητή/τριας, της Εταιρείας Συγγραφέων και για το Κρατικό βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα. Το 2021, ταξίδεψε στο Βελιγράδι με το πρόγραμμα φιλοξενίας για νέους συγγραφείς “Ulysses Shelter”, σε συνεργασία των εκδόσεων Θράκα με τον φορέα Krokodil Engaging Words, όπου, παρουσιάστηκε το βιβλίο της στο σερβικό κοινό και έγραψε αρκετά, εμπνεόμενη από την πόλη. Ποιήματά της έχουν δημοσιευτεί σε sites και σε έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά και έχουν συμπεριληφθεί σε Ανθολογίες εντός και εκτός των συνόρων. Εργάζεται ως ηθοποιός και θεατροπαιδαγωγός. Το φθινόπωρο θα κυκλοφορήσει η δεύτερη ποιητική της συλλογή.

22	ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΚΑΡΑΜΠΙΝΗΣ	
	«ΑΣΤΙΚΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ»	

Είμαι καλά
 Πάντα έβρισκα
 Άνθρωπο ή τρόπο

Σε εκείνο το όνειρο
 Είχα λεφτά
 Και μου τα τρώγανε
 Κάτι παιδιά
 Που δεν με θέλανε
 Για την καρδιά μου

Ίύπνησα
 Και δεν είχα
 Πολλά λεφτά
 Και μου τα τρώγανε
 Κάτι παιδιά
 Που δεν με θέλανε
 Για την καρδιά μου

Με βλέπεις καθόλου στον ύπνο σου
 Υιέ του αφεντικού μου;

Ο Βαγγέλης Καραμπίνης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1985, έλαβε το πτυχίο του από την Νομική σχολή Αθηνών το 2009 και ακολούθησε μεταπτυχιακή ειδίκευση στο εργατικό δίκαιο, χωρίς ωστόσο να έχει ασχοληθεί επαγγελματικά με τον κλάδο της νομικής επιστήμης. Η ενασχόληση του με την ποίηση ξεκίνησε σε χρόνο απροσδιόριστο. Την περίοδο 2016–2018 συμμετείχε στο εργαστήριο Ποίησης και Δημιουργικής Γραφής του Ιδρύματος Νεοελληνικής Ποίησης Τάκης Σινόπουλος.

23	ΠΑΝΟΣ ΚΕΡΑΜΕΥΣ	
		ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

Από τη γωνιά της τιμωρίας, μέχρι τις κούνιες της παιδικής χαράς.
 Από το εσωτερικό της ντουλάπας, μέσα από τη σχισμή των φύλων, μέχρι την άλλη πλευρά.
 Από τη μικρή μου γοργόνα, μέχρι το μικρό μου πόνι.
 Από τους μικρούς μου πόνους, μέχρι τους λίγο μεγαλύτερους και λίγο μεγαλύτερους και λίγο μεγαλύτερους.
 Από τις παιδικές ανησυχίες, μέχρι τις ενήλικες νευρώσεις.
 Από την επαρχεία, μέχρι την πρωτεύουσα.
 Από το μπαρ, μέχρι την πίστα.
 Από το βάθος του δωματίου, μέχρι τα βλέμματα μας να συναντηθούν.
 Από τα βήματα που μειώνουν την απόσταση, μέχρι την εγγύτητα.
 Από το κράτημα της ανάσας, μέχρι το πρώτο φιλή. Και
 Από το πρώτο φιλή, μέχρι το προτελευταίο.
 Από τον φόβο της απόρριψης, μέχρι τον φόβο της δέσμευσης.
 Από το ράφι, μέχρι το κρεβάτι.
 Από τα γεροντοπαλικάρα και τις γεροντοκόρες, μέχρι τα γεροντιότεκνα, τα καλοστεκούμενα, τα τζόβενα.
 Από τις εξαρτήσεις, μέχρι τα εξαρτήματα.
 Από το παράταιρο της διαφορετικότητας, μέχρι το κατάλληλο της.
 Από την κρίση του πανικού, μέχρι τον αναστεναγμό του τέλους.
 Από το κενό του εσωτερικού, μέχρι το άπειρο.
 Και ακόμα παραπέρα.

ΠΟΙΗΜΑ ΠΟΥ ΕΓΡΑΨΑ ΑΦΟΥ ΜΕ ΦΙΛΗΣΕ ΣΤΟ ΑΜΑΞΙ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΟΥ ΕΙΠΕ ΟΤΙ ΜΕ ΒΛΕΠΕΙ ΣΑΝ ΦΙΛΟ	24
--	----

Προσφέρθηκε να με γυρίσει σπίτι με το αμάξι
του λέω, άσε με στη λεωφόρο, μη με πας έξω από το σπίτι
είναι αργά και δουλεύεις το πρωί.
Όχι, θα σε πάω έξω από το σπίτι.
Επέμενε και δεν επέμεινα.
Άνοιξα την πόρτα του αυτοκινήτου και είπα καληνύχτα, καλό
βράδυ, δεν θυμάμαι.
Είχαμε πιει λίγο.
Λέει, περίμενε πού πας; Μη φύγεις. Κλείσε την πόρτα.
Λέω, επιτέλους βρήκα το λιμάνι μου.
Μα είναι αργά και δουλεύεις το πρωί.
Ωραία δεν τα λέμε; Λέει αυτός.
Τα ακροδάχτυλα του στο γόνατό μου, μετά από λίγο η παλάμη
του στο σβέρκο μου, ο κορμός του στραμμένος στη μεριά
μου.
Αναστεναγμός.
Θέλεις να φιληθούμε για να σπάσει ο πάγος;
Εν τάξει.
Αρχικά στην άκρη των χειλιών, σχεδόν στο μάγουλο.
Μετά στο στόμα, με κλειστά τα μάτια.
Δηλαδή με πάθος.
Πήρε το χέρι μου και το ακούμπησε ανάμεσα στα πόδια του.
Λέει, μη το πεις σε κανέναν από τη δουλειά, δεν θέλω να
ξέρουν.
Λέει, να ξαναβγούμε. Οι δύο μας μόνο αυτή τη φορά. Για
ένα ποτό.
Να γνωριστούμε καλύτερα.
Βγήκαμε για κρασί, σε ένα ωραίο, να πάμε και μαζί κάποια
φορά.
Λέει, σε θεωρώ πολύ ενδιαφέρον τύπο.
Αλλά
Σε βλέπω σαν φίλο.
Έγινε
Μαν μου.

Πάνος Κεραμεύς (Κομοτηνή, 1991). Ψυχολόγος, που προσπαθεί συνειδη-
τά να είναι μη κατευθυντικός. Ερευνητικά του άρθρα, για κοινωνικές ομά-
δες, ταυτότητες και εξαρτήσεις, έχουν δημοσιευθεί σε επιστημονικά πε-
ριοδικά. Διηγήματα του, για ερωτικές απογοητεύσεις, έχουν δημοσιευθεί
σε λογοτεχνικά περιοδικά και ένα άλλο, για πιτζάμες, έχει βραβευτεί σε
διαγωνισμό. Συλλογή διηγημάτων του, για εξωγήινους και ufo, πρόκειται
να εκδοθεί σύντομα. Του αρέσει να γράφει για αντιθέσεις, για πράγματα
που είναι αστεία ή/και άδικο, για βρικόλακες, μάγισσες και φαντάσματα.
Χειραγωγείται εύκολα από γάτες.

25	ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΙΤΣΙΚΙΔΗΣ	
		ΙΕΡΕΣ ΜΕΡΕΣ

Πόλωση, μίσος, μένος, αχώνευτο φαΐ, περιοδικά,
 ουσιαστικά και επίθετα,
 μουσικές,
 με πολιτικούς και απολιτίκ τόνους.
 Άνοστες αναρτήσεις, βρακιά που σε κόβουν
 – λίγο παραπάνω –
 ιδρώτας
 ζεστός και κρύος
 τα έχουν δει
 κάποιοι@
 καλύτερα.
 Πάντα ελπίζω στο θα τα κάνω καλύτερα.
 Πεταχτά φιλιά στο στόμα, πάνω απ' τη μάσκα, επαφή
 τρίτου τύπου, έκτη αίσθηση,
 όταν μια φωτιά εκκινεί τον πόλεμο.
 Μια βαθιά μου ανάγκη, να μη νιώθω μέσα στο σώμα μου.
 Μια βαθιά μου ανάγκη
 να νιώθω
 πολύ
 μέσα
 στο
 σώμα μου.
 Ιερές μέρες είναι αυτές που γιορτάζουμε τη ζωή,
 όντας χάρτινες κουνέλες,
 (μη) τυποποιημένες,
 πολύ αναμενόμενες.
 Τα λέμε καλά,
 ας τα σπάσουμε
 τώρα.

Με λένε Ανδρέα Κιτσικίδη ή μάλλον αυτό το όνομα επέλεξαν κάποιοι,
 κάποτε για μένα. Με λένε Ros επειδή αυτό το όνομα επέλεξα εγώ για τον
 εαυτό μου. Γεννήθηκα το Μάιο του 1995. Είμαι απόφοιτος του Τμήματος
 Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου
 Θεσσαλονίκης

26	ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΤΣΙΟΣ	
	-ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΣ-	

«ας μιλήσουμε έξω απ' τα δόντια, φτύστε τους!»
Αθανάσιος Λενής - 2015

Θέλω να με φτύσεις άρον άρον.
Να μου σκίσεις τα ιμάτια
να μοιάσω με τη Γκοντάιβα.

Θέλω να με μαστιγώσεις άγρια.
Να ουρλιάζω από ηδονή
το όνομά σου.

Θέλω να μου φορέσεις δυο τσόκαρα
και να με φτιασιδώσεις
με ένα πένθιμο κροκί κραγιόν.

Θέλω να με λούσεις με γκλίτερ στο χρώμα του πανσέ
τρίβοντάς το σε όλα μου τα γυμνά.
Αργά. Ευλαβικά. Σταυρωτά.

Θέλω να μ' ανεβάσεις στον σταυρό
και να με καρφώσεις, δυνατά.
Μια και δυο. Και τρεις αν χρειαστεί.

Θέλω να χύσεις απάνω μου
ξίδι και να με γλείψεις.
Τελάρο σου να γίνουν οι πληγές μου.

Θέλω να φωνάξεις τους αδελφάδες των πατεράδων
τους πατεράδες των πατεράδων μου και τη μαμά.
Να χειροκροτάνε περήφανες την περφόρμανς.

Θέλω αφού τους διώξεις
να μου δώσεις στα κρυφά τον μπερντέ.
Κι ύστερα να κλάψεις για μένα.

Θέλω να κλάψεις σαν αδερφή
για τις αδερφές. Για τα αγόρια
που αγαπήσανε αγόρια.

Θέλω αφού με κατεβάσεις
να βρέξεις τους μηρούς μου
με μύρο και βασιλικό.

Θέλω να μου φορέσεις ένα τζοκ στραπ
και να μ' αμπαρώσεις στη ντουλάπα
με τα άμφια και τα ζωστικά.

Θέλω να με φτύνεις κάθε που κοιμάσαι.
Θέλω να με φτύνεις κάθε που ξυπνάς.
Θέλω να με φτύνεις κάθε που πεθαίνω.

Όλη μου η Ανάσταση το φτύσιμό σου.

Ο Αντώνης Κίτσιος (ο/αυτός) γεννήθηκε το 1998 στη Θεσσαλονίκη. Είναι απόφοιτος του τμήματος Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και εργάζεται ως καθηγητής Αγγλικών, μεταφραστής και επιμελητής. Μεταξύ των επιστημονικών του ενδιαφερόντων εντάσσονται το φύλο και η σεξουαλικότητα και οι διασταυρώσεις αυτών με την προπαγάνδα και την ταυτότητα στη Μεσαιωνική και την Αναγεννησιακή Λογοτεχνία. Τα τελευταία οκτώ συναπτά έτη ασχολείται συστηματικά με τη συγγραφή και ειδικότερα με την αρθρογραφία και την ποίηση. Η εργογραφία του καταπιάνεται με τη γλώσσα ως θέμα -εκτός από εργαλείο- και τις τομές αυτής με σύγχρονα κοινωνικά ζητήματα. Τα τελευταία δύο χρόνια πειραματίζεται με την ομοφυλοφιλική και κουήρ λογοτεχνία και τη σύμπραξη αυτών με πολυμεσικά στοιχεία.

27	ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΟΖΗ	
		ΜΠΙΛΙ ΧΟΛΙΝΤΕΪ

Χορέψαμε με κοιμισμένα σώματα
τέλη Ιούνη στη σοφίτα
που ήταν το κρυφό σου μέρος
όταν κρυβόσουν από την ασφυκτική αγάπη της μάνας σου
τον ανταγωνισμό της αδερφής σου
και τα πράσινα μάτια του πατέρα σου.
Ήταν το πρώτο μέρος που με πήγες στο σπίτι σου
μετά το σχολείο ένα μεσημέρι.
Χορέψαμε στη σκόνη του πατώματος
με γυμνά πόδια, με χέρια ιδρωμένα από το κράτημα
με στέρνα κολλημένα από το σφιχταγκάλιασμα.
Δεν ήξερα πως να σε κρατώ
και πατούσα την άκρη από το άσπρο σου φόρεμα.
Τα μαλλιά μου ήταν μια άγρια φωτιά
ανάμεσα στα δάχτυλά σου.
Χορέψαμε Μπίλι Χόλιντεϊ
με σώματα αποκαμωμένα από τη ζέστη
από το βάρος των γενεθλίων σου
που θα έρχονταν σύντομα,
από τη μυστική μας διαφυγή.
Ο αντίχειράς σου σχημάτιζε κύκλους στην πλάτη μου
στη σοφίτα στο αμάξι στην πισίνα στην κερκίδα.
Ένα ολόκληρο χρόνο διανύαμε τις αποστάσεις.

Η Κατερίνα Κοζή γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Ηράκλειο Κρήτης το 1983. Σπούδασε σκηνοθεσία κινηματογράφου και τηλεόρασης στη Θεσσαλονίκη. Κείμενα της έχουν φιλοξενηθεί σε online περιοδικά ποίησης καθώς και σε ανθολογίες ποίησης και διηγημάτων στην Ελλάδα αλλά και στο εξωτερικό.

28	ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ ΚΟΛΑΪΤΗ	
	Η ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΑΡΜΟΤΑΣ: ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΣΕ ΕΝΝΕΑ ΦΩΝΕΣ [FOUND TEXT] ¹	

Μερικές φορές εύχομαι να σκοτώνονταν οι γονείς μου σε ένα ατύχημα για να μην χρειαστεί να τους αντιμετωπίσω

Εγώ δεν είμαι λεσβία
 Δεν είμαι λεσβία, απλά ερωτεύτηκα εσένα
 Νομίζω ότι τελικά είναι ερωτευμένη με
 έναν άντρα

Εγώ ειδικά δεν είμαι λεσβία
 Δεν μπορώ

Θέλω αλλά δεν μπορώ
 Οι γονείς μου δεν θα πίστευαν
 ποτέ κάτι τέτοιο για μένα
 Πρέπει να
 καταλάβεις ότι μεγάλωσα στην Πετρούπολη
 Νομίζω ότι τελικά είμαι ερωτευμένη με έναν άντρα

Αγάπη μου
 Από δω το αγόρι μου ο Κωνσταντίνος

Νόμιζα ότι μπορούσα αλλά δεν μπορώ
 ΜΕ ΕΚΑΝΕΣ να θέλω να σε φιλήσω

Ίσως φταίει η γιαγιά μου, ήταν πολύ συντηρητική

Νιώθω βρώμικη
 Αυτό που έγινε χθες τη νύχτα δεν έπρεπε να έχει γίνει

Νομίζω ότι τελικά είμαι ερωτευμένη με έναν άντρα
 Είπες στους φίλους σου ότι είμαι gay και με
 ξεφτίλισες

Ίσως δεν μπορώ επειδή
 δεν το θέλω πραγματικά

Σε θέλω αλλά είμαι straight
 Δεν μπορώ

Δεν θα το δέχονταν ποτέ οι γονείς μου
 Αποκλείεται να είμαι εγώ κάτι τέτοιο

Συνέβη κάτι

μαγικό, ερωτεύτηκα έναν τύπο στο facebook!

Αγάπη μου

Καρδιά μου

Συγχώρεσέ με αλλά δεν μπορώ

Είσαι η μόνη μου σκέψη

Είμαι τρελά ερωτευμένη με έναν

άντρα

Είμαι τρελά ερωτευμένη μαζί σου

Έχω υπέροχα νέα,

παντρεύομαι τον Χρήστο!

Η Πατρίτσια Κολαΐτη γεννήθηκε στην Αθήνα, μεγάλωσε στην Αίγινα. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές 'Σελέστεια' (Νεφέλη, 2007, υποψήφια για το Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα του λογοτεχνικού περιοδικού Διαβάζω), *Ο Λιθόπαις* (Νεφέλη, 2016) και 'Η Επιστροφή' (ΦΡΜΚ, 2017). Ποιήματά της έχουν μεταφραστεί σε 5 γλώσσες και περιλαμβάνονται σε διάφορα περιοδικά, ανθολογίες και διαδικτυακές πλατφόρμες στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Η δουλειά της επιχειρεί πειραματικές παρουσιάσεις των ποιημάτων της ως multimedia performances, διαδραστικές αναγνώσεις και σωματικές δράσεις. Ως ποιήτρια και performer έχει πολυάριθμες συμμετοχές σε πειραματικά λογοτεχνικά και δια-καλλιτεχνικά πρότζεκτς. Είναι επίσης φιλόσοφος της λογοτεχνίας και της τέχνης: έχει εκδώσει στο Cambridge University Press τα βιβλία φιλοσοφίας 'The Limits of Expression; Language, Literature, Mind' (2019) και 'From a Poetics of Language to a Poetics of Action: Literature and Art as Cognitive Objects' (υπό έκδοση).

29	ΣΕΛΙΝ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΟΥ	
		ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

το σώμα της,
θυμίζει αυτοκρατορία.

το προσεγγίζω με μεγάλη προσοχή και επιφυλακτικότητα.
είναι σημαντικό να μην νιώσει εισβολή.

το σώμα της,
μια αυτοκρατορία από εκείνες που γράφονται στην ιστορία ως
παντοδύναμες,
κατατροπώνει με μεγάλη αποτελεσματικότητα
τον εγκεφαλικό μου ιστό
καθώς
με επεκτατικά βλέμματα,
αθώα χάρδια,
γέλια αμήχανα
και
έντονες συναισθηματικές καταιγίδες,
με πείθει να προφέρω τους κωδικούς πρόσβασης του εγκεφάλου μου
σαν προφέρω το όνομα της.

συμμαχίες και τέτοια γραφειοκρατικά
μαζί μας δεν παίζουν,
δύο βασιλεία που ιδρύθηκαν για τους λάθος λόγους
και συντηρήθηκαν από τα λάθος χέρια
ψάχνουμε απεγνωσμένα κάποιον
να σπάσει τις θύρες με τόση χάρη
που άμα προσθέσεις και την δραματικότητα που διέπει κάθε
ληηλασία,

στο τέλος θα δημιουργήσεις ένα έργο από εκείνα τα διαχρονικά.

το σώμα της,
μια αυτοκρατορία με ηγέτη το δικό της κεφάλι,
το μονίμως μπερδεμένο
το αξιοθαύμαστα βασανισμένο
εκείνο που όταν σωπαίνει
εκείνη παραδίνεται
στα χέρια τα δικά μου
με μια επιθυμία τόσο δυσνόητη για τα κυβικά μου
που δεν τολμώ καν
καν
να σκεφτώ
πως την έχω κατακτήσει,

μα καταφέρνω μονάχα να επιτρέψω
σε αυτούς τους δύο κόσμους
να υπάρξουν ενωμένοι
να ενώσουν κάθε δύναμη
κάθε αδυναμία
κάθε απερίσκεπτη απόφαση
κάθε ευεργετική διαφωνία
μόνο και μόνο για να θέσω
 κάπως πιο ποιητικά
 κάπως πιο ωμά
έστω κάπως πιο ευγενικά
πως το σώμα της,
μια αυτοκρατορία
από εκείνες στο άκουσμά τους
υποκλίνεσαι ταπεινά
και ευχαριστείς
πως γκρέμισαν τα τείχη σου με τόση προσοχή
που πλέον δεν υπάρχει
 ούτε κόκκος σκόνης
 ούτε καν κάτι να θυμίζει
 την οχυρωμένη σου ψυχή.

Η Σελίν Κουγιουμτζού γεννήθηκε το '03 στο Βελίκο Τέρνοβο της Βουλγαρίας. Γράφει ποίηση και ασχολείται με το Spoken Word. Έχει συμμετάσχει σε παραστάσεις τύπου «poetry performances» καθώς και ποιήματά της έχουν εκδοθεί στην ποιητική συλλογή που περιλαμβάνει το βιβλίο «ΠΤΩΣΗ» του εικαστικού The Krank.

30	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΡΑΣΗΣ	
		ΣΙΝΕΦΙΑ

Στα κελάρια και στα πλυσταριά
ανθίσαν τ' αμαρτήματα
στα υπόγεια
στα πιο γόνιμα για παραβάσεις

Το σκοτάδι
ωφελεί τα παράσιτα και τα λαθραία
γι' αυτό στα πάρκα βρίσκεις παιδιά τα πρωινά
ενώ στα τσοντάδικα της Ομόνοιας
κάνουν ουρές οι πατεράδες τους
να κατεβούν στον Άδη
για ένα καβάλημα αντρίκιο
μ' αντίτιμο εισιτηρίου σινεμά

ΨΩΝΙΣΤΗΡΙ		31
-----------	--	----

Οι άντρες που με υπηρετούν
έχουν κωλόφατσες και ξυρισμένα κεφάλια
που θυμίζουν φασίστες

Περιφέρονται στα πάρκα ανάρμοστες ώρες
νυχτόβια ζώα που ψάχνουν τη λεία τους

Οι άντρες που με καταδιώκουν
υποκρίνονται τους αρρενωπούς δημόσια
ακόμα και σ' εμένα

Τους πνίγω, με φτύνουν, τρώνε τις πατούσες μου
καταπίνουν τα κόμπλεξ μου

Οι άντρες που ακολουθώ
για μία μέρα θα με σκοτώσουν
θα μπήξουν το στιλέτο τους στα σπλάχνα μου
πάνω στην ένταση
για λίγα μετρητά, για ένα κινητό
για μια θιγμένη υπόληψη
δική τους και δική μου

Ο Κωνσταντίνος Κουράσης γεννήθηκε το 1988 στον Χολαργό Αττικής, μεγάλωσε στο Χαλάνδρι και σπούδασε Εμπόριο & Διαφήμιση στο ΤΕΙ Κρήτης – παράρτημα Ιεράπετρας. Εργάζεται στο οικονομικό τμήμα εταιρείας τυποποιημένων σνακ, μα προτιμά τα γράμματα από τους αριθμούς. Ζει στην Κυψέλη όπου φιλοξενείται από τη Νουρ, τη γάτα του.

32	ΝΙΚΟΛΑΣ ΚΟΥΤΣΟΔΟΝΤΗΣ	
		ΝΥΣΤΑΙΞΕΣ ΠΑΣΑΚΑ ΜΟΥ

Αντ' αυτού είχες κάτι σχισμένο
 στο βλέμμα όπως να κόψαν
 το πράσινο γρασίδι στο βουνό
 μ' ένα κουτάλι σαν να κόβανε μια πάστα
 το γρασίδι που φάνηκε στου τρένου
 το τζάμι όταν ερχόμουν
 μα ήσουν εσύ στις αιχμές ανάμεσα
 εκείνη την ώρα που έπεφτε
 ξύλο και βρισιές μεταξύ αγνώστων
 έξω από τα Everest της γειτονιάς
 κι απομακρυνόσουν
 ξεκινώντας το κλάμα ως τη στάση
 του λεωφορείου

Ξέρεις
 η βία κυλάει με το ποτάμι
 μα εμάς το πόδι έχει μαγκώσει
 στην αργιλώδη άμμο του πάτου
 και όπως κινούνται όλα
 το νερό
 ολόγυρα μας πνίγει.

Αλλά εσύ
 εσύ είσαι σαν εκείνον τον ξανθό στρατιώτη
 στο Βατερλό του Μπονταρτσούκ καθώς
 μαινότανε η μάχη κι εκείνος
 φώναζε να μην χυθεί άλλο αίμα.

Μου χαμογελάς
 – αν ακολουθούσαμε τις αξίες
 του φεμινισμού
 ο κόσμος θα ήτανε καλύτερος.
 Μου λες. Και πάλι
 μου χαμογελάς

Έπλυνες τα δόντια σου και ξάπλωσες.

Είμαι εδώ
πιάνοντας την κοιλιά σου τώρα που κοιμάσαι
και θέλω να κοιτάζω ήρεμος
να ξεκρεμάς όλα εκείνα τ' απλωμένα ρούχα
που ξεχάστηκαν κι ο άνεμος τα χτυπά
μ' ένα φριχτό τρομαχτικό αντιλάλημα
μέσα στην κοιλιά σου που
- Μα την τύχη μου - την πιάνω.

Κρατάμε τα χέρια κι είναι αυτό
για περίεργη ανθοδέσμη στον ύπνο.

Ο Νικόλας Κουτσοδόντης (ο/αυτός) γεννήθηκε το 1987 και κατάγεται από την Άνδρο. Σπούδασε Κοινωνιολογία στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, ενώ έχει εκδώσει δύο ποιητικές συλλογές: Χαλκομανία (Εντύποις, 2017) και Μόνο κανέναν μη μου φέρεις σπίτι (Θράκα, 2021). Τον ενδιαφέρει η υπεράσπιση της Τέχνης μέσα σε ένα κόσμο βίαιο και εκμεταλλευτικό, τα λοατκια δικαιώματα, ο φεμινισμός και προσπαθεί διαρκώς να τοποθετεί εαυτόν με την πλευρά των αδικημένων μέσα στην ταξική πάλη.

33	ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ	

(I)

Ίσως να ναι το ιώδιο του
 Δέρματος, η θάλασσα γύρω από τη
 Ρώγα
 Ωσαννά
 Το τίναγμα του αντρικού κεφαλιού και η
 Απαλή
 Σταγόνα που κρέμεται από κάθε τρίχα

(II)

Ήταν γεννήθηκα, έπρεπε να μοιραστείς το δωμάτιό σου.
 Τα αυτοκινητάκια σου δεν μου άρεσαν. Μου
 Άρεσε όμως που στα έκλεβα, που ίδρω-
 Ναν οι μασχάλες σου στο κυνηγητό.
 Γέμισαν τα μούσια σου
 Έγιναν μαύρα, σκληρά. Περιμένω τώρα
 Να ακούσω το
 Νερό να γουργουρίζει στη λεκάνη όταν κατουράς.
 Ήταν σειρά σου να πάρεις τηλέφωνο. Λυπή-
 Θηκα.
 Η κλίση μας δεν διαρκεί ποτέ πολύ.
 Και ο μισός κόσμος είναι ακόμα άγνωστος θυμάσαι; Το είχε πει ο
 Ατενμπόρο

Ο Δημήτρης Κυριακόπουλος (Τρίπολη 2001) σπούδαζε νομική αλλά την εγκατέλειψε για να σπουδάσει φιλολογία στην Αθήνα. Ταυτόχρονα είναι μέλος λογοτεχνικών ομάδων και παρακολουθεί μαθήματα δημιουργικής γραφής. Δημοσίευσε το πρώτο του μικροδιήγημα, τον Οκτώβριο του 2021 στο περιοδικό «χάρτης».

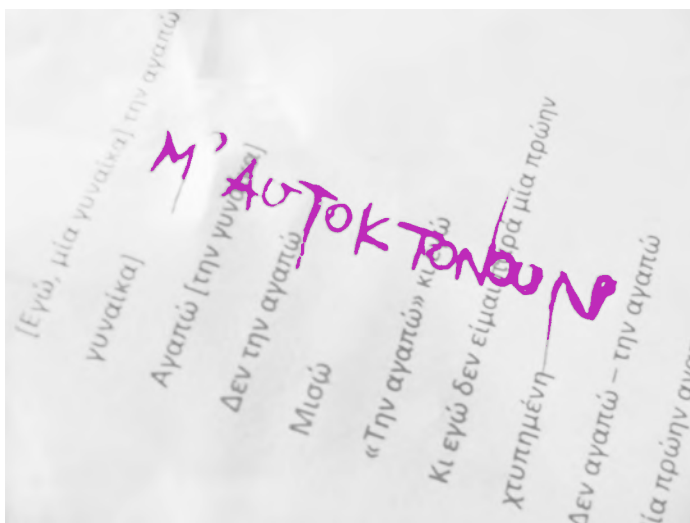
34	ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ	
		ΦΑΝΕΡΑ ΠΙΑ

Ελευθερία είναι ένα δυάρι
Η ελευθερία έχει άπλυτα πιάτα
και σώμα που μαθαίνει να στρίβει στα στενά περάσματα του στενού
σπιτιού.
Η ελευθερία είναι το παλιό σπίτι, το ημιυπόγειο σπίτι,
το σπίτι με θέα τα άλλα και όχι τον αέρα.
Ελευθερία είναι το κατεψυγμένο φαγητό και το σερί μακαρόνια
κι όχι το φαΐ της μαμάς,
που το θυμάσαι,
το φαΐ που φτιάχνεις μόνο σου
λίγο πριν βάλεις το κραγιόν σου
φανερά πια

Με λένε Κώστα Κωνσταντόπουλο. Γεννήθηκα το 2001 και μεγάλωσα στα δυτικά προάστεια της Αθήνας. Σπουδάζω γλωσσολογία και φιλολογία. Γράφω από πάντα και συνεχίζω, ενστικτωδώς. Ποιήματά μου έχουν βρεθεί στην επανέκδοση του περιοδικού «Κράξιμο» (ως Κ. Σ. Νόβας) και στο τεύχος 0 του περιοδικού «Χελωνογλυφικά».

Ήρα να κλείνουμε τα κάγκελα όνειρά μας
 με τη λογική να μην μας έρθει ούτε απόψε
 σαν μια queer αριθμητική
 η σκοτεινάγρα
 Ο Γιώργος αυτοκτόνησε τον Γιώργο
 Σου 'χω και πιο κοινό
 Η Ελένη αυτοκτόνησε την Ελένη
 Σου 'χω και πιο κοινό
 Η Άλεξ αυτοκτόνησε την Άλεξ
 Σου 'χω και πιο κοινό
 Ο ξάδερφος αυτοκτόνησε τον ξάδερφο
 Σου 'χω και πιο κοινό
 (τη νύχτα όλοι δυνάμενοι και εμπρός)
 (τη μέρα μέρα φέρουσα εικόνα νωτιαία)
 Ο Ντίνος αυτοκτόνησε τον Ντίνο
 Σου 'χω και πιο κοινό
 Ο Παύλος αυτοκτόνησε τον παύλο
 Σου 'χω και πιο κοινό
 Η μαρία όλες τις μαρίες της αυτοκτόνησε με ένα σημείωμα
 Και πιο κοινό και πιο κοινό
 εγώ αυτοκτόνησα εμένα
 Τίποτα στον κόσμο πιο κοινό
 Η χάρις Η σύνθια
 Τίποτα πιο ελληνικό
 Εκείνη
 Τίποτα πιο ελληνικό
 Αφέθηκαν κι άλαλες εκεί
 Τίποτα στην ποίηση πιο δελεαστικό

Σώμα σου μέσα στη δρόσο
μέσα σε καμινευμένο στρώμα σώμα σου
θερμή εισβολή το σώμα σου
μέσα στο φόβο μου το σώμα σου
έγκλημα μέσα στη νύχτα να γνωρίσω
τη νύχτα να γνωρίσω στη νύχτα σου
σάμπως σώμα πεσμένο στο χέρι μου
ολισθαίνει απαλλαγμένο στη νύχτα το σώμα σου
αιδοιακό τυφλό που σημαίνει το καθιερωμένο εκείνο
για τη νύχτα στο σώμα σου
στραφτάλισμα σώμα πάνω στο σώμα μου
και ξέροντας προς τα πού
ακούγοντας το σπίτι μπορούσα
και φαίνονται τα ρόπτρα στενάζω
στο κρεβάτι η νύχτα το σώμα σου
και προσδοκεί το σώμα νύχτα
στο άγιο χείλος η γύρη στην ομίχλη
με χείλη άλαλα
σαν λέξη κουδουνίζει επανέρχεται
ανέβα
φαντάσου ανεβαίνω στριμώχνοντας σώμα
το σώμα
η πλευρά σου ανακούφιση για να ξεπληρώσω τη νύχτα
το δανεικό χαϊδεμένο πόδι
έχω κάτω από το βλέμμα μου σώμα που θέλει σώμα
για χάρη σου εγώ σε επανάσταση άγρια πίστη να έχω
στο τρέχω σημαίνει έπιασα ζυγώνω
ψαχουλεύω τη νύχτα το γέλιο
στη γωνία τη νύχτα αρνήθηκα
τα σύνορα του φύλου σου
η απόλυτη μοναξιά το άγονό σου
το κρότσι της μικρής θηλής σου
γυναίκα στα χέρια μου η κόγχη στη θάλασσα
της θάλασσας πασχίζω τη νύχτα
τόσος οφθαλμός που πάσχει το σώμα
διαπιστώνω τον άγριο ασάλευτο όρθρο σου
αμετακίνητο όνειρο το σώμα σου
αψεγάδιαστο ρούχο η θάλασσα όσο κι εσύ στη νύχτα σου
όσο κι εσύ περίπου το όνειρο θάλασσα στο σώμα σου
άχνα τη νύχτα η θάλασσα
σιωπηλά τα σώματα στη θάλασσα
πνίγονται περίπου όσο κι εμείς τα σώματα
τη νύχτα

Μην το σώμα
Χάνετε και
ανάψτε ένα κεράκι στο αυτή δεν είμαι
Εγώ

στο κατειλημμένο σώμα
κι εγώ να του κλωτσάω όλο το ροζ εντός του
τι να σε κάνω;

Έτσι που φαίνεται ανήμπορο
το εκτός συνόρων δέρμα
καταβρέχεται στο λιγοστό κενό
που το κενό μας με το μένος το κενό μάς κάνει ανθρώπους
τι να σε κάνω εγώ τρελή;

Σχεδόν σημάδια μας ζωής στον ήλο
κι όλο να σου φωνάζω
περνούν οι μέρες
ξερές κι οι ρίζες κι όλο θα πέφτουμε πιο κάτω
από το ασυμπάθηστο της πόλης κι αυτό της πόλης
το κρεμάμενο
περνά μαχαιρωμένο πετρέλαιο γυμνό
σ' ανάμνηση σ' ατένιση δεν θα μπορέσω να του φύγω
σαν φίλημα παράσιτο σαν την φωλιά νεκρής
που το κενό μας τι να σε κάνω εγώ νεκρή;
τα στίγματα ποιήματα μας φέρανε συρίγματά μας φέρνανε
σκατόχερο που έκλεινε το φως το φως σαν φύλακας και κυνηγός
τι να σε κάνω εγώ μισή;

αυτή και αυτή

και απέναντι ένας πόλεμος αρσενικός

αυτός ο μεγαλύτερος που ζει στο έδαφος στη θάλασσα στο φως
θαλάμι
Μαδέρι
Εμετός
Τι να την κάνω εγώ σκυφτή ζωή;

Η Ηλέκτρα Λαζάρ (η/αυτή) γεννήθηκε το 1989 και ζει στην Αθήνα. Είναι ανθρωπολόγος με υπόβαθρο στην ανθρωπο-γεωγραφία, την έρευνα, και την εκπαίδευση. Η διαρκής αποζήτηση λύσης της ανθρώπινης κατάστασης, την έχει οδηγήσει από νεαρή ηλικία στην ποίηση. Αρκετούς από τους αξιόλογους ποιητές της γενιάς της τους έχει συναντήσει στο Ίδρυμα Νεοελληνικής Ποίησης «Τάκης Σινόπουλος». Έχει πειραματιστεί πάνω σε νέες μορφές γραφής και αφήγησης μέσα από το πρότζεκτ ποίησης TwoParts και ομαδικές συν-γραφές. Το πρώτο της βιβλίο ποίησης «Άγια Νήπια» κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Άπαρσις (2019). Ποιήματα και δοκίμια κυκλοφορούν σε περιοδικά και στο διαδίκτυο.

38	ΒΑΣΩ Μ.	
		ΠΟΤΕ ΛΕΜΕ Λ Ε Σ Β Ι Α

Λέμε λεσβία αλλά μόνο μέσα στο δωμάτιο της λέμε λεσβία αλλά μόνο μέσα στο δωμάτιό μου. Το δωμάτιο της και το δωμάτιό μου ενώνονται με κόκκινη κλωστή δεμένη στην ανέμη τυλιγμένη σαν να μου λένε ότι είστε πλάσματα του μύθου γιατί οι γυναίκες πάντα τελικά καταλήγουν στους άνδρες. Κι αν δεν καταλήγουν τότε έχουν θέματα με τον μπαμπάκα τους, τάχα δεν τις αγαπούσε, όταν ήταν παιδιά ή τις αγαπούσε υπερβολικά. Λεμέ λεσβία και το εννοούμε με τον ήχο του ρόπαλου και τον ήχο του μελιού ή με τον ήχο του γέλιου αλλά πάντα με τον δικό μας ήχο. Ποτέ με τον ήχο ανθρώπων που κατηγορούν με το δεξί χέρι και ηδονίζονται με το αριστερό. Έξω από τα δωμάτια δηλώνουμε ως γυναίκες που αγαπάνε γυναίκες ή ακόμα χειρότερα ξεπλένουμε στο νιπτήρα την ντροπή με ένα «εγώ έτυχε να ερωτευτώ αυτή». Αφήνουμε ένα νύχι ανοιχτή την πόρτα για τους άνδρες γιατί ποτέ δεν ξέρεις μπορεί να βρεθεί κάποτε, κάποιος να μας εμπνεύσει. Θυμάμαι ότι η πρώτη φορά που φίλησα αγόρι και η τελευταία φορά που φίλησα αγόρι συμπίπτει με την πρώτη φορά που προσπάθησα να ξεράσω και την τελευταία φορά που προσπάθησα να ξεράσω. Έξω δεν λέμε πολύ συχνά λεσβία , έξω λέμε πολύ συχνά ότι είμαστε αδελφές. Υπάρχει ένα ολόκληρο δίκτυο ανθρώπων (η κοπέλα στο σούπερ μάρκετ, ο τύπος στο καφέ, οι εργοδότες μας) που έχουν στρεβλή εντύπωση του οικογενειακού μου δέντρου. Λέμε λεσβία αλλά πολλές φορές δεν λέμε λεσβία. Τότε λέμε σ' αγαπώ, σε θέλω, σε θέλω, μου λείπεις και όταν είμαστε σε επαναστατικό πνεύμα λέμε σκατά στους φασίστες και άμα πεθάνει καμιά λέμε σκατά στους βιαστές. (Για ποιο λόγο σπατάλησα όλο αυτό το μελάνι να μιλάω για τους άνδρες σε ένα κουήρ ποίημα;)

Η Βάσω Μ. γεννήθηκε σε ένα μέρος εχθρικό προς το κουήρ και από τότε κρατάει στην τσέπη της μια σακούλα γκλίτερ. Σπούδασε φιλολογία στο ΑΠΘ και θα σπουδάξει για πολλά χρόνια ακόμα. Ούσα basic bitch, της αρέσει η υπερβολικά μεγάλη ποσότητα καφέ και το διάβασμα.

39	ΜΑΡΙΑ ΜΑΖΗ	
	ΤΑ ΘΕΛΩ ΚΙ Ο ΠΟΝΟΣ	

Στο Τρίστιαν

Θέλω το χέρι σου να χαράξει
 το σώμα μου
 απ' άκρη σ' άκρη
 Θέλω να δω τα μάτια σου
 να αστράφτουν
 Όσο τα δικά μου πάνε προς τα πίσω
 την ώρα που πονάει
 το μάγουλό μου και η παλάμη σου

Θέλω να είμαι
 εντελώς ανοιχτή μπροστά σου
 Και να σφίγγεις το λαιμό μου
 Όσο σφίγγεις τα σαγόνια σου

Θέλω τα δάκρυά μου
 να ανταγωνίζονται την μάσκαρά μου
 στα σημάδια στο μαξιλάρι
 θέλω να κρατάω
 το πρόσωπό σου στα χέρια μου
 όπως νιώθω ότι κρατάω την καρδιά σου
 όταν αφήνουμε τον πόνο
 να γίνεται ένα εντελώς ελεγχόμενο κύμα

μου είχες πει μια φορά
 ότι ακριβώς επειδή μ αγαπάς
 θέλεις να με πονάς
 και δεν είχε βγάλει τίποτα περισσότερο νόημα
 από αυτή τη φράση

40	ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΚΡΙΔΗΣ	
	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓΗΜΑΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ	

«Ακόμη έχω εφιιάλτες
με τις κραυγές της μάνας του.»
Τχης Μ.Α.

Ασθενή είχαμε. Γραφέα τον κάναμε.
Τον εξετάσαμε και είδαμε ότι μας
έκανε για Γραφέας. Παρότι Γραφέας,
έκανε και άοπλες, ενώ παράλληλα δούλευε.
Ενδεχομένως, το άγχος του τον εξωθούσε
να οδηγεί πιωμένος κατά την επιστροφή του
στη Μονάδα. Ενδεχομένως, η αυτοκτονικότητά
του να έπρεπε να καταλογισθεί στην Υπηρεσία.
Ας προσευχηθούμε, δε, εκεί που είναι
να μην χρειάζεται να ξαναγίνει Γραφέας
(αν χρειαστεί, θα τον ξανακάνουμε). Και
το μόνο που μπορώ να σας πω είναι:
να σας καλέσω να ζήσουμε μια ζωή
χωρίς —περαιτέρω— αγήματα.

Ο Γιώργος Μακρίδης (1991) γεννήθηκε στη Ρόδο, αλλά είναι μόνιμος κάτοικος Σταυρούπολης. Είναι απόφοιτος τμήματος Φιλοσοφίας και στα ενδιαφέροντά του περιλαμβάνονται οι σχέσεις φιλοσοφίας και λογοτεχνίας, η θεωρία και η πρακτική της μετάφρασης καθώς και η Ποίηση.

41	ΑΡΤΕΜΗΣ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ	
		SHEMARSHFORASH

Προτείνω να μη σε λέω ΛΟΑΤΚΙ. Προτείνω να μη με λες ΑμεΑ.
 Όχι άλλα αρκτικόλεξα, δεν είμαστε ασφαλιστικά ταμεία.
 Έχουμε κανονικά ονόματα.
 Εγώ, Ορατός. Εσύ, Κίνδυνος.
 Εγώ κι εσύ, ορατός κίνδυνος για τη συμμετρία.
 Θα μου πεις, το κάνουμε για πρακτικούς λόγους, για οικονομία χρόνου.
 Δεκτό.
 Όμως, για πρακτικούς λόγους και οικονομία χώρου, σ' ένα σύμπαν αχανές
 Έφτιαξαν ασανσέρ μικροσκοπικά σε κάθε πολυκατοικία
 Και τώρα, με το αμαξίδιο, δε χωράω ν' ανέβω, δε χωράω να κατέβω
 Δε χωράω να ζήσω σ' ένα σύμπαν αχανές, που το Πάνω και το Κάτω είναι σχετικό.
 Και θα μου πεις, ωραία, και τι να κάνουμε λοιπόν;
 Δεν ξέρω. Ας κάνουμε έρωτα. Να μια καλή ιδέα.
 Ή εμετό. Να μια καλύτερη.
 Ή τα στραβά μάτια. Να μια κακή ιδέα.
 Εξάλλου, η αμηχανία που νιώθεις μαζί μου αύριο θα περάσει.
 Θα καταλάβεις ότι μπορείς ν' αγγίζεις. Δεν θα κάνεις ζημιά.
 Θα ωριμάσεις. Θα πάψεις να φοβάσαι τις κατσαρίδες. Δεν τσιμπάνε.
 Θα δεις ότι η φωνή μου δεν είναι βροντώδης, ούτε σερνικιά
 Όμως είναι διαυγέστερη από φωνή τράπερ, ματατζή και χρυσαυγίτη.
 Θα δεις.
 Αύριο δεν θα νιώθεις αμήχανα μαζί μου. Τουλάχιστον εσύ.
 Αύριο θα μάθεις ότι οι ανάπηροι γαμάνε και γαμιούνται
 Αγαπάνε κι αγαπιούνται
 Αγκαλιάζουν κι αγκαλιάζονται
 Και λιάζονται. Συνήθως κάτω από ταβάνια. Συνήθως περιμένοντας.
 Ένα λείψανο, ένα νομοσχέδιο, ένα αστέρι να πέσει.
 Εγώ, προσωπικά, περιμένω το ντελίβερι.
 Έχω παραγγείλει μια ίλη τεθωρακισμένων απ' τον Αυλώνα.
 Θέλω να ισοπεδώσω την Ελλάδα.
 Να την κάνω προσβάσιμη.
 Κι όταν τελειώσω με τους υδρογονάνθρακες και τις βραχονησίδες
 Με τα στάτους κβο και τα κάζους μπέλι
 Θα ισοπεδώσω τη συρματοπλεγμένη καρδιά της κεχαριτωμένης
 Θα εισέλθω μέσα της θριαμβευτής
 Κι εκείνη, θα δεις, θα μ' αγαπήσει, θα μ' εμπιστευτεί και θα
 μου πει κάθε αλήθεια
 Σα να 'ναι η τελευταία μας νύχτα
 Στην επιφάνεια του Άρη.

42	ΧΑΡΗΣ ΜΕΛΙΤΑΣ	
		ΨΟΦΙΜΙΑ

Συγγνώμη για τη γλώσσα μου
 αλλά
 η σιωπή μου
 άνοιξε το στόμα της
 μια κάννη εκपुरσοκρότησε
 κοράκια κόκκινα
 ξεχύθηκαν στη νύχτα.
 Νιώθω γυναίκα ρε!
 Είμαι γυναίκα!
 Σε προκαλώ
 να με σκοτώσεις εν ψυχρώ
 όπως εκείνη
 και την άλλη και την άλλη.
 Τι με κοιτάζεις
 σαν παράξενο πουλί;
 Υπόσχομαι
 πως δεν θα χρειαστεί
 ν' αλλάξουμε κουβέντα
 ως το μνήμα.
 Είμαι γυναίκα ρε σου λέω
 τι φοβάσαι;
 Πυροβόλησε.
 Γαμώ τα παντελόνια σας
 ψοφίμια.

Ωραίο ποίημα το κενό
φτάνει να μην ερωτευτεί
τη Νέα Υόρκη.
Παραμονεύουν
φαλλοκράτες πειρατές
Κολόμβοι, Καουμπόηδες και Σία
οι καρχαρίες
αυνανίζονται στα ύφαλα
εξοπλισμένοι αστακοί
εξαγοράζουν βίζιτες νεκρών
σε τρίγωνα πολύχρωμων βερμούδων
η θάλασσα
ξεβράζει αστυφύλακες
με φύκια στις μασχάλες.

Ωραίο ποίημα το κενό
φτάσει να μην καψουρευτεί
τον Νέο Κόσμο.
Έστω κι αν φτάσει
κολυμπώντας στο λιμάνι
θα εκραγεί
ξεζουμισμένη σαπουνόπερα
στο βιασμένο πτώμα
της Ελευθερίας.

Τρελάθηκα κατόπιν εορτής
δεν έβγαине με τίποτα ο μήνας
τι θέλει ένας γκέι ποιητής
ανάμεσα στις κούκλες της βιτρίνας;

Δεν έβγαине με τίποτα ο μήνας
η φτώχεια χορηγός στο σκηνικό
ανάμεσα στις κούκλες της βιτρίνας
σαν κούρος με βερμούδα και μακό.

Η φτώχεια χορηγός στο σκηνικό
περίγελος στα γυάλινά μου τείχη
σαν κούρος με βερμούδα και μακό
μισούσα τους πελάτες και την τύχη.

Περίγελος στα γυάλινά μου τείχη
αντίγραφο μιας ποίησης θνητής
μισούσα τους πελάτες και την τύχη:
Τρελάθηκα κατόπιν εορτής.

Ο Χάρης Μελιτάς κατάγεται από το νησί της Αφροδίτης, τα Κύθηρα, όμως γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Το πτυχίο του γράφει Αρχιτέκτονας Μηχανικός Ε.Μ.Π. τίτλος μάλλον ατυχής, αφού συνήθως προτιμά να γκρεμίζει παρά να χτίζει. Ως καθηγητής της Ανώτατης Σχολής Παιδαγωγικής και Τεχνολογικής Εκπαίδευσης, συνέγραψε το βιβλίο ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ (εκδόσεις Ο.Ε.Δ.Β.). Εξέδωσε 15 ποιητικές συλλογές από τις εκδόσεις Μανδραγόρα και Γκοβόστη, μία συλλογή διηγημάτων (Μανδραγόρας) και τη συλλογή εμπειριών της καραντίνας ΜΕΝΟΝΤΑΣ ΣΠΙΤΙ (Αυτοέκδοση – 50 σχετικά χαϊκού). Συμμετείχε στα Διεθνή Φεστιβάλ Ποίησης, Αθηνών, Πατρών, Λάρνακας, Τήνου, Ροζνα Πολωνίας. Υποστηρίζει ότι βραβεύτηκε σε 50 και πλέον ποιητικούς διαγωνισμούς στην Ελλάδα και το Εξωτερικό, το βέβαιο όμως είναι ότι έλαβε το βραβείο της Ακαδημίας Αθηνών το 2020 για την ποιητική συλλογή ΕΞΑΙΡΕΣΕΙΣ, εκδ. Μανδραγόρας. Πιστοποιούνται πάντως, βραβεύσεις και διακρίσεις από τον Παρνασσό, την Μ.Κ.Ε. ΤΕΧΝΗ του Κιλκίς, την Διασπορική Στοά Μελβούρνης, τον Πειραϊκό Σύνδεσμο και τη ΘΡΑΚΑ. Είναι μέλος του Κύκλου Ποιητών.

45	ΜΠΙΛΗ ΜΗΤΣΙΚΑΚΟΣ	
	ΤΕΡΜΑ ΤΑ ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ	

Στην Κ

Δεν ξέρω πώς να νοιαστώ για σένα, ποιον τύπο, ποιας φροντίδας πάνω σε ένα δέρμα πιο λευκό, πάνω στο φύλο που απλά έχω κάνει δοκιμές και οι γλώσσες δεν βοηθάνε: not on the bed, that's where he touched me... τι σνακ, τι τζανκ φουντ, τι φαγητό παρηγοριάς, τι μιλκσέικ να σου φέρω, μόλις που κράταγα λογαριασμό ποιες τροφές σου σε πειράζουν, πριν μάθω πόσα αγγίγματα σε έχουνε διπλώσει – εκτός ορίων αγγίγματα, στα σπλάχνα σου τρυπάνι, μίξερ, στρόβιλος τα χέρια του στην κοιλιά σου.

Δεν ξέρω πώς να σε νοιαστώ, όταν, κουλουριασμένη, προτιμάς να δίνεις την επιδερμίδα σου σε μια τραχιά μοκέτα αντί να ρισκάρεις στα σεντόνια που σε άγγιξε – not on the bed, εδώ, θα κάνω το έμβρυο στη μήτρα του πατώματός σου, αντικρυστά ή πλάτη πλάτη, όπως νιώθεις άνετα, θα μετρήσουμε τα ψίχουλα από τوست που έπεφταν απ' το στόμα σου όπως έτρεχες να δαγκώσεις τη μέρα, το φύλλο που κουβάλησαν πίσω τα μποτάκια σου και κάποια σεντς να συμπληρώσεις ψιλά για την μπουγάδα.

Όταν σε διπλώνουν, πώς να σε νοιάζομαι αλλιώς δεν ξέρω, μόνο σιμά σου να ξαπλώνω για ν' ακούς και τα δικά μου μέσα να προσπαθούν να ξεβγαλθούν, να νιώσουνε τα σωθικά σου πως αυτά τα δάχτυλα που μας ανακατεύουνε σαν να 'μασαν παγάκια στο ποτό τους, αυτά τα άκρα που εκτείνονται

ανάμεσά μας, εμείς μαζί θα τους τα κόψουμε.
Και τότε τίποτα δεν τους ξεπλένει.

Μπίλη Μητσικάκος: γεννήθηκα στη Θεσσαλονίκη το 1995 και σπούδασα Νεοελληνική Φιλολογία και Γενική και Συγκριτική Γραμματολογία στο ΑΠΘ και στη Σορβόνη. Από τον Σεπτέμβριο του 2021 διαβάζω για το διδακτορικό μου δίπλωμα στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης με χρηματοδότηση του AHRC, του Clarendon Fund και του Merton College, και το ερευνητικό μου project εξερευνά διακυβεύματα και πρακτικές της κουήρ επιβίωσης με έμφαση στην ποιητική, την περσόνα και την παρακαταθήκη/πρόσληψη του Κ. Π. Καβάφη.

46	ΦΩΤΗΣ ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΙΚΕΛΑΚΗΣ	
		ΕΧΕΙ ΦΥΛΟ Η ΑΓΑΠΗ;

Είσαι σκιά
δημιουργήθηκες από το φως
που κρύβεις μέσα σου.
Οι περισσότεροι
βλέπουν το σκοτάδι
να γλιστρά στα πόδια σου.
Απομακρύνεται,
παραμορφώνεται,
αλλάζει σχήμα,
φύλο.
Έχει φύλο η σκιά;

Η σκιά ψηλώνει,
ομορφαίνει,
ραδινή απομακρύνεται
σε ξυλοπόδαρα.
Είναι που το φως
σε κοιτά στα μάτια.
Απλώνεται,
κρατά ισορροπία
σε ψηλοτάκουνα,
γίνεται μίσχος.
Το κορμί διαχέεται,
πατημασιές χωρίς χνάρια
βαδίζουν στα χái
του ορίζοντα.
Χέρια κλωνάρια,
πρόσωπο πανσέληνο
χωρίς στόμα,
βαθύ βλέμμα
χωρίς μάτια,
μόνο συναίσθημα.
Έχει φύλο η σκιά;

Άλλοτε μικραίνεις,
συρρικνώνεσαι,
διπλώνεις
σαν να πονάς.
Θες να σηκωθείς
από χάμου,
να ξεχυθείς στους δρόμους,

ν' ανοίξεις φτερά,
όμως σπας.
Είναι που το φως
σε κοιτά αφ' υψηλού
όπως οι άνθρωποι.
Σου αφαιρούν τα άκρα,
σε απομειώνουν,
σε απομονώνουν
σβήνουν το φόβο τους
για ό,τι δεν γνωρίζουν.
Έχει φύλο η σκιά;

Όμως εσύ
και η πυκνή, θερμή
σκιά σου
χειροπιαστή σαν σώμα,
για όσους σε ξέρουν,
χωρίς φύλο,
γίνεσαι άγγελος.
Έχουν φύλο οι άγγελοι;
Όσοι σε νιώθουν
παίρνουν το σχήμα σου,
γίνονται σκιές
κρύβονται στις γωνιές.
Άλλοτε ξεχύνονται
στους δρόμους εξαϋλώνονται
κάτω απ' τα φώτα της πόλης,
ξεγλιστρούν απ' τους προβολείς
τραγουδούν, γελούν,
υπάρχουν μαζί σου.
Γιγαντώσμες
μικροσκοπικές
ελλιπείς
πλήρεις
οι σκιές ανέγγιχτα
πορεύονται,
συμπορεύονται,
μας ακολουθούν.
Έχουν φύλο οι σκιές;

Είναι άνθρωποι
βυθίζονται ολόφωτες
στο χρόνο.
Σέρνονται
στους λασπωμένους δρόμους,
ακροβατούν
σε πλακόστρωτα καλντερίμια,

αναπνέουν
ερωτεύονται
αιμορραγούν.
Φορούν τη νύχτα
λάμπουν όμως αστέρια
στα μάτια τους.
Ανοίγουν δρόμους
αγωνίζονται
ζωγραφίζουν συνθήματα
«ισότητα στην αγάπη».
Έχει φύλο η αγάπη;

Δεν είναι σκοτεινές οι σκιές
αντανακλούν
το φως που κρύβουν.
Αν γυρίσεις την πλάτη σου
στον ήλιο
θα την δεις να ξεμακραίνει
από σένα.
Αν κοιτάξεις ψηλά
με δακρυσμένα μάτια
βροχής
θα ανακαλύψεις
το φάσμα των χρωμάτων.
Η σκιά σου γίνεται
ουράνιο τόξο.

Έχει φύλο η αγάπη;

ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΙ

47

Γρατζούνναγε
το πρώτο τους φιλί.
Δυο αγριμάδες που συναντήθηκαν.
Τα χείλη υποτάχτηκαν,
σφάχτηκαν
απ' τα μαχαίρια των δοντιών.
Μια χαρακιά η δαγκωματιά,
το στόμα σκίστηκε σα ρόδι
και ήπιε τους χυμούς του.
Τι είναι το φιλί;
Η διαδρομή μιας εκπνοής,
η εισπνοή μιας εκπνοής,

η ανάσα που τέμνει τον χρόνο,
τα φύλα, τον έρωτα.
Ένα γλίστρημα,
ένα στριφογύρισμα της γλώσσας
στο στόμα.
Έχει μάζα το φιλί;
Κάτι στέρεο υπάρχει ανάμεσα τους.
Τα σάλια φουσκώνουν,
αποκτούν σάρκα,
ρόγα σουλτανί.
Έχει χρόνο το φιλί;
Όσο η ψυχή.
Η στιγμή θρυμματίζεται,
ο χρόνος ακινητοποιείται,
το φύλο διαστέλλεται.
Οι δυο τους
μια τεντωμένη χορδή.

Όλος ένα στόμα,
βαθύ και ανοιγμένο τριαντάφυλλο
να το μυρίσει.
Μια γούβα μαλακή,
φωλιά να κουρνιάσει
το άσπρο πουλί του.
Ο άλλος ένα στόμα αγρίμι
που ξεθεριεύει,
παλεύει να τον υποτάξει.
Λιγοστεύει η ανάσα.
Παίρνει μια εισπνοή
γλιστρά στα κλειστά βλέφαρα.
Ροβολά ανάμεσα στα ματόκλαδα,
ανηφορίζει και τυλίγεται στ' αυτί.
Μετά κατηφορίζει στον λαιμό.
Στέκεται σ' ένα λακάκι να δροσιστεί
μέχρι να ματώσει.
Αφού δέησε στην κόγχη των χειλιών,
πήρε μετάληψη απ' το τριχωτό στέρνο,
ψωμί και κρασί,
σάρκα και αίμα.
Ανάπνευσε
μέσα απ' την αναπνοή του
γεννήθηκε απ' την αρχή.
Τα χέρια του έπλασαν
μια άλλη συνείδηση
του εαυτού του,
γυμνή
ανάμεσα σ' αυτόν

και μια άλλη,
 γυμνή
 απ' την αλήθεια του κόσμου.
 Η σάρκα
 έχει τη δική της αλήθεια,
 τη δική της ηθική.
 Γυμνή πια
 απ' τα μάτια των άλλων,
 μόνη ο εαυτός του,
 διάφανη,
 αποκαλύπτονταν.

Αλήθεια,
 η πιο γυμνή λέξη,
 αυτή και ο έρωτας.
 Στέκεται μπροστά
 στο σπασμένο καθρέπτη.
 Το μεταξωτό χνούδι της
 ανατριχίλες του κορμιού.
 Μαλλιά π' αστράφτουν,
 φλόγες στα μάτια,
 το σώμα έπαιρνε
 σχήμα τρυφερό,
 γυναικείο.
 Στα ανοιγμένα πλάτια
 του εραστή της
 ακόνιζε μαχαίρι ο πόθος.
 Αυτός την είχε πλάσει γυναίκα.

Ονομάζομαι Φώτης Ορέστης Μικελάκης. Είμαι 17 ετών, απόφοιτος του Βαρβακείου Γυμνασίου και υπότροφος του Κολλέγιου Ψυχικού (IB2). Ασχολούμαι με τη συγγραφή από τα γυμνασιακά χρόνια συμμετέχοντας σε ομίλους και σεμινάρια δημιουργικής γραφής. Έχω βραβευθεί σε πανελληνίους και διεθνείς διαγωνισμούς για δοκίμια, διηγήματα και ποιήματά μου. Κείμενά μου έχουν δημοσιευθεί σε συλλογικούς τόμους. Τον Δεκέμβριο του 2021 εκδόθηκε η πρώτη μου ποιητική συλλογή με ποιήματα χαϊκού από τις εκδόσεις Διάνοια με τίτλο «*Η ζωή που κόβει την ανάσα*» για την υποστήριξη της μη κερδοσκοπικής οργάνωσης FairLife L.C.C. για τον καρκίνο του πνεύμονα, της οποίας είμαι Brand Ambassador. Έχω δημιουργήσει την *Ομάδα Βιβλιοπλοίο* για την προώθηση της φιλαναγνωσίας και την δωρεά βιβλίων σε ευπαθείς κοινωνικά ομάδες, σε βιβλιοθήκες σχολείων ή δημόσιες δανειστικές βιβλιοθήκες.

48	ΜΑΚΗΣ ΜΟΥΛΟΣ	
		ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ

Ποτέ μα ποτέ δεν μου έχει προσφέρει
 κανείς τη θέση του στο τρένο
 σκεπτόμενος ότι είμαι γκαστρωμένος.

Προσφέρω: ρήμα αρσενικό, με το γράμμα Π
 μεγάλο ή μικρό
 ανάλογα με το πώς τα πέρασες εχθές το βράδυ.

Προσφορά: Λέξη θηλυκή από μικρή.

Βγαίνεις από την κοιλιά – που τη λένε μουνί – και
 στα μάτια του οξυγονωμένου κόσμου
 βλέπεις ένα πλακάτ φωτισμένο που λέει «Ανοιχτά»
 και αυτό που θέλει να πει είναι ότι ΕΣΥ είσαι
 ανοιχτό αυτή τη στιγμή να λάβεις τα πάντα.

Να λάβεις πληροφορίες
 για αυτό που πρέπει να γίνεις
 για να έχεις μια ζωή ευτυχισμένη
 για να είσαι υγιείς και όχι αδύναμο
 για να μην μπερδεύεσαι

αλλά χωρίς να έχει σημασία αν πνίγεσαι,
 ανοιχτό για να χώσουν στο κεφάλι δικαιολογίες
 για οτιδήποτε πάει στραβά.

Χώνω: ρήμα αρσενικό κυρίως

Ανοιχτό για να σε κατηγορήσουν στην περίπτωση που
 δεν σου αρέσει ο κόσμος που έχουν φτιάξει
 Ανοιχτό για να αγαπήσεις αυτό που σου μαθαίνουν και
 για να μισήσεις τον πρώην σου
 γιατί πάντα πρέπει να μισείς τον πρώην σου
 ακόμα και αν δεν είχες ποτέ!

Πρώην: λέξη ουδέτερη

Μάθε να μισείς το ουδέτερο, μάθε το, μάθε το,
 μάθε το αδερφάρα μάθε το,
 γιατί ταυτόχρονα πρέπει να είσαι όμορφο, αρσενικό,
 να προσέχεις τα δόντια σου, τα γεννητικά σου
 όργανα, την οικογένειά σου που είναι αυτή
 που υπόσχεται ότι θα προσέχει τα συναισθήματά σου
 μέχρι που φτάνει η στιγμή που εσύ
 δεν αισθάνεσαι τίποτα
 και η μάνα σου σε ρωτάει:
 «Μα τι σου συμβαίνει παιδί μου»

και σ' αγκαλιάζει και σου λέει
 μετά από χρόνια που σε χειραγωγεί:
 «Μην ακούς κανέναν, κάνε μόνο ό,τι σε κάνει
 ευτυχισμένο. Έχε μου εμπιστοσύνη.»
Εμπιστοσύνη: λέξη επικίνδυνη.
 «Σταμάτα μαμά, σε παρακαλώ!
 Είμαι ομοφυλόφιλος. Μου αρέσουν οι άντρες.»
 Και τότε αυτή αυτόματα, σκέφτεται
 ότι δεν θα αποκτήσει εγγόνια
 και βάζει το θλιμμένο πρόσωπο
 και σκέφτεται ότι στην κοιλιά του συντρόφου σου
 θα υπάρχει μόνο μπίρα
 και ξαφνικά σε ρωτάει:
 «Τον χώνεις ή στον χώνουν;»
Χώνω: ρήμα αρσενικό κυρίως
 αλλά όχι όταν είναι στην παθητική φωνή ή στο
 παθητικό ουρλιαχτό.
Ντροπή: λέξη θηλυκή, MAMA, γιατί με κάνεις
 να την αισθάνομαι; Είμαι ευτυχισμένος.

Μέτρα:
 1,2,2... 1,2,2...1,2,2
 Δεν θα φτάσεις ποτέ στο 3 αν δεν αποδεχτείς πρώτα
 ότι ο αριθμός 2 μπορεί να περιέχει διάφορους
 συνδυασμούς που είναι όλοι αποδεκτοί μαθηματικά,
 μαγικά και μεταφορικά ως συντροφικότητα.

Συντροφικότητα: Λέξη θηλυκή
 για να είναι γλυκιά, απαλή,
 με το γράμμα Σ ούτε μεγάλο, ούτε μικρό
 αλλά μοιρασμένο.

1,2,3
 Όταν γεννήθηκε το αρσενικό μου, του είπα:
 Έχεις 100 χρόνια περίπου για να αλλάξεις
 αυτόν τον κόσμο,
 μην ξεκινήσεις την προσπάθεια αργά.
 Όταν γεννήθηκε το θηλυκό μου, του είπα:
 Έχεις 100 χρόνια περίπου για να αλλάξεις
 αυτόν τον κόσμο,
 μην ξεκινήσεις την προσπάθεια αργά.
 Όσο για εμένα, τώρα που γεννήθηκα

νιώθοντας ολόκληρος,
ελπίζω να μην είναι αργά.
Ελπίζω να ζήσω χωρίς να φοβάμαι να κρατήσω τον
σύντροφό μου απ' το χέρι στον δρόμο.

Ζω: ρήμα ουδέτερο, λέξη... σημαντική.

Ο Μάκης Μούλος, (Πάτρα, 1980), είναι τρίγλωσσος συγγραφέας, ποιητής και spoken word artist, με βάση διαμονής στη Βαρκελώνη της Ισπανίας. Γράφει και ερμηνεύει στα Ισπανικά, Αγγλικά και Ελληνικά. Έχει δημοσιεύσει 5 προσωπικές ποιητικές συλλογές και κείμενά του έχουν περιληφθεί σε συλλογικά βιβλία σε Ελλάδα, Ισπανία, Γερμανία και στις Η.Π.Α. Χρησιμοποιεί το άνετο ύφος του για να εξερευνήσει θέματα όπως η σεξουαλικότητα, ο στιγματισμός ταυτότητας και φύλου. Εκτός από την ατομική του πορεία ως spoken word artist, έχει δημιουργήσει την μπάντα «True Love W8s» με την οποία δημιουργεί ποιητικές συναυλίες προσθέτοντας βιολί, πιάνο, κιθάρα και φωνητικά πάνω στα ποιήματά του, το ντουέτο «DiGital Girl», ένα video based project με το οποίο περνάει τους στίχους του πάνω σε πιο experimental μουσικές και την ομάδα του «Lick my Poetry», μια ομάδα από spoken word artists όπου συμμετέχει σε θεματικά events με ποιήματα πάνω στην ταυτότητα, διακρίσεις, σεξουαλικό προσανατολισμό και ελευθερία επιλογών. Ο Μάκης είναι ο ευρητής του Poetry Slam Gr στην Ελλάδα, διοργανωτής του poENtry Slam και του ετήσιου φεστιβάλ προφορικής ποίησης Duende Sessions Festival στη Βαρκελώνη. Ήταν επίσης συνδιοργανωτής, γενικός υπεύθυνος επικοινωνίας και ο Artist Manager του Παγκόσμιου Πρωταθλήματος Ποίησης Σλαμ 2022 στις Βρυξέλλες, καθώς επίσης και του Πανευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποίησης Σλαμ 2021. Τον Σεπτέμβριο του 2022 εκλέχτηκε γενικός γραμματέας του Παγκόσμιου Οργανισμού Ποίησης Σλαμ (WPSO).

49	ΜΑΝΟΣ ΜΠΑΖΑΝΗΣ	
		BANTAMΠΛΑΚ

Ένα χέρι γύρω από το λαιμό μου
Μου λέει να κάνω λίγη ησυχία
Σε μια σπηλιά του Ντέλνιτσε
Οι αντίλαλοι ποτέ δε τελειώνουν

Δύο χέρια γύρω από το λαιμό μου
Συγκρατούν τις ίνες στον οισοφάγο
Και τη τύρφη στις σπασμένες γλάστρες
Στον παγωμένο ιδρώτα αργά ριζώνουν

Πέντε χέρια γύρω από το λαιμό μου
Φοράνε τραγιάσκα και πίνουν κονιάκ
Καθισμένα σε καρέκλες από μπαμπού
Κουτσομπολεύουν τυφώνες και φόνους

Δέκα χέρια γύρω από το λαιμό μου
Ουρλιάζουν απλήρωτη εργασία
Τραβάνε το σύρμα και απλώνουν
Πολύχρωμα πλαστικά μανταλάκια

Χίλια χέρια γύρω από το λαιμό μου
Κρατάνε πινέλα από συρματοπλεγμα
Βάφουν και γδέρνουν νανοάνθρακα
Μέχρι να χάσκω ερωτηματικό
Αόρατη τρύπα άναστρης νύχτας

Ο Μάνος Μπαζάνης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1995. Είναι γεωπόνος, βοτανικός και καλλιτέχνης, απόφοιτος προπτυχιακών και μεταπτυχιακών προγραμμάτων σπουδών του Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθηνών. Έχει παρουσιάσει διεπιστημονικές διαλέξεις και εγκαταστάσεις σε διάφορους πολιτισμικούς και ακαδημαϊκούς χώρους των Αθηνών, ενώ έχει οργανώσει περιηγήσεις και εργαστήρια στα πλαίσια συνεργασιών με Έλληνες και ξένους καλλιτέχνες. Ποιήματα και κείμενά του έχουν συμπεριληφθεί σε συλλογικές εκδόσεις σε Ελλάδα, Γερμανία, Σουηδία και ΗΠΑ.

50	ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΜΠΕΝΕΤΟΣ ΑΚΑ ΟΗΤΟ ΑΡΟΓΝΟΣ	
	ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ	

Το δέντρο είν' ουδέτερο.
 Το κλαδί είν' ουδέτερο.
 Το φύλλο είν' ουδέτερο.
 Το καρφί είν' ουδέτερο.
 Το φρούτο είν' ουδέτερο.
 Το πουλί είν' ουδέτερο.
 Το μάτι είν' ουδέτερο.
 Το κωλί είν' ουδέτερο.
 Το στόμα είν' ουδέτερο.
 Το μαλλί είν' ουδέτερο.
 Το heali είν' ουδέτερο.
 Το βυζί είν' ουδέτερο.
 Το σπέρμα είν' ουδέτερο.
 Το φιλί είν' ουδέτερο.
 Το χέρι είν' ουδέτερο.
 Το κορμί ουδέτερο.
 Το κεφάλι ουδέτερο.
 Το πρόσωπο ουδέτερο.
 Το γαμήσι ουδέτερο.
 Το τραύμα ουδέτερο.
 Το παιδί.
 Το χάδι.
 Το μυαλό.
 Το κορίτσι.
 Το μουνί.
 Το αγόρι.
 Το καυλί.
 Το feelo.
 Το αίμα.
 Ε το θέμα ΔΕΝ είν' ουδέτερο!

Παλιά δε θα μιλούσα γι' αυτό έτσι,
διότι, όταν είχα κάποτε δει έξω από την πόρτα του δωματίου μου
χαραγμένη τη λέξη

ΠΟΥΣΤΗΣ,

είχα τόσο τρομάξει και Ε Ν ΤΡΟ ΠΙΑ

ΣΤΗΚΑ

κι ΑΛΛΟ

κι ΑΛΛΟ

κι ΑΛΛΟ.

Τα τελευταία δύο χρόνια όμως, που παρακολουθώ
την πορεία ενός ομοφοβικού συνθήματος
στους τοίχους της πολύγλωσσης πόλης που διαμένω,
(στην κοινή ελληνική το μεταφράζω ελεύθερα
πούστηδες (εξ)αφανιστείτε ή πούστηδες φοφήστε)
δε φοβάμαι τόσο πια.

Homos δεν καταλαβαίνω,

γιατί επιμένουν να επιθυμούν τη (σεξ)αφάνιση των άλλων,
επειδή απλά και μόνο:

Σ' αγαπώωωωωωω <3<3<3!

Ο Στυλιανός Μπενέτος aka Οήτο Άρογνος γεννήθηκε στην Αθήνα το 1982. Με σπουδές στην ελληνική φιλολογία, τη γλωσσολογία και τις παραστατικές τέχνες, επισκέπτεται περιοχές όπου συμπλέκονται οι γλώσσες, οι ζωικότητες, οι ιστορίες και οι διαπολιτισμικές δομές, εντός ενός διατομεακού καλλιτεχνικού πλαισίου (κείμενο, ήχος, εικόνα, επιτέλεση). Δημοσιευμένα ποιητικά του κείμενα βρίσκονται διαθέσιμα στο προσωπικό του ιστολόγιο (<http://arognos.blogspot.com/>), καθώς και στο συλλογικό fanzine *Μετά τη Σιωπή* (Αθήνα 2021). Από το 2020 είναι μέλος της συλλογικής καλλιτεχνικής διαδικασίας WordMord (Αγγελική Διακρούση, Χριστίνα Καραγιάννη και Franck-Lee Alli-Tis aka Vassilea Stylianidou), η οποία θέτει ερωτήματα αναφορικά με τη σχέση μεταξύ γλώσσας, τεχνολογίας, τραύματος και βίας (<https://wordmord-ur.la/>).

52	ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΕΡΤΟΣ	
		ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΤΑΞΙ

Ταξίδι στη Κάσο με καϊκι
 Αμερική η Κάρπαθος
 Και εγώ ο καλεσμένος
 Με γλειφιτζούρια για τα παιδιά

Μαζί με κάτι θρησκευτικούς παραθεριστές
 ΄θα πάμε στο πανηγύρι του Αγίου Μεμά΄

Νιτράπηκα
 Εγώ κάνω ταξίδια μόνο για έρωτες
 Και για κομμουνιστικές εκδηλώσεις

Ο πατέρας με κοίταγε περιφρονητικά
 Μήπως ήξερε ότι τα μισά γλειφιτζούρια
 Τα έχω για τον γκόμενο;

Ο Άγγελος Μπέρτος γεννήθηκε τον Ιούλιο του 1998 στην Αθήνα. Έζησε μέχρι τα δεκαοχτώ του στην Κάρπαθο, όταν και έφυγε για σπουδές στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Το 2020 έγινε δεκτός από το ποιητικό εργαστήρι του Τάκη Σινόπουλου, όπου και αποφοίτησε το 2022.

53	ΑΝΔΡΙΑΝΝΑ ΜΠΙΡΜΠΙΛΗ	
		ΑΝΥΠΑΝΤΡΗ ΕΤΩΝ 33

«Ο άντρας σου πού είναι;»
 «Που είναι τα παιδιά σου;»
 «Στο ράφι θε να μείνεις!»
 «Χαμένη της γενιάς σου.»
 «Τι κρίμα το κορίτσι!»
 «Αυτές το παρασέρνουν
 οι αλήτισσες λεσβίες,
 αθέτησε τους νόμους
 παρόλο που μεγάλωσε
 μέσα στις εκκλησίες!»
 «Η μάνα σου τι λέει;
 Ο έρμος ο πατέρας;
 Εγγόνι δεν θα βρούνε
 και το 'χανε μαράζι
 νυφούλα να σε δούνε!»
 «Μα συ που 'σαι γυναίκα
 γυναίκα να ποθείς
 πού έχει ακουστεί;
 Τρελάθηκες, καλή μου;
 Βουίζει το νησί!»
 «Για πες μου, βρε Τασούλα
 πως κάνουν σεξ αυτές;»
 «Άντρες, καλέ, το παίζουν
 αφού είναι τρελές!»

Σε τούτον δω τον κόσμο
 μεγάλωσα, αδέρφια
 μαζί με τέτοια λόγια
 πέρναγε η κάθε μέρα,
 κουτσομπολιά και σκέψεις
 τυλίγαν τη ζωή μου,
 μα εγώ απάντηση έδωσα
 σε όλα αυτά με πράξεις.
 Έκλαψα και σκόνταψα,
 έπεσα κι αγνόησα.
 Φτερά στους ώμους έβαλα
 και μακριά τους πέταξα
 τον κόσμο τους λησμόνησα,
 την ευτυχία μου έφτιαξα
 τις κρίσεις τους, τη γνώμη τους
 απ' έξω όλα τα έκλεισα.

Γυναίκες πάντα αγάπησα
τα χέρια και τ' αστέρια τους
τον ουρανό μου στόλισαν
κι αν θες κι εσύ απάντηση
πώς μια γυναίκα γίνεται
να αγαπά μια άλλη
θυμήσου πως η καρδιά ελεύθερα
επιλέγει του έρωτα το ζάρι.

Η Ανδριάννα Μπιρμπίλη γεννήθηκε στην Αθήνα το 1989. Είναι Βιβλιοθηκονόμος, πτυχιούχος Βιβλιοθηκονομίας και Συστημάτων Πληροφόρησης του ΤΕΙ Αθήνας. Στο παρελθόν έχει εργαστεί στην Ακαδημαϊκή Βιβλιοθήκη του ΤΕΙ Αθήνας, στη Δημοτική Βιβλιοθήκη Καλλιθέας και στη Δημοτική Βιβλιοθήκη Πειραιά. Έχει εκδώσει δύο ατομικές ποιητικές συλλογές, «Το βιβλίο με το περιτύλιγμα» - εκδόσεις Αριστάρετη, 2016 και «Κόκκινος ορίζοντας» - εκδόσεις Αριστάρετη, 2016 και δύο συλλογικές ποιητικές συλλογές «Ασημένια σελίδα 1 Ποίηση» – εκδόσεις Εντύποις-Μωραϊτης, 2014 και «Γράμματα στην ποίηση» – εκδόσεις Ατέχνως, 2020. Τα πέντε τελευταία χρόνια εκτός από ποίηση γράφει και στίχους για τραγούδια. Ασχολείται επίσης με τη γραφιστική, τη ζωγραφική, τη σκιτσογραφία, τη μουσική, τη σκηνοθεσία, τη φωτογραφία. Επίσης είναι ένα από τα ιδρυτικά μέλη της ομάδας Απόδρασης στον λόγο και την τέχνη.

54	ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΜΠΟΤΣΗΣ	
		ΚΟΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΤΡΙΒΗ

Κάποτε στο γυμνάσιο
στο μάθημα της Φυσικής,
φαντάστηκα με τον φίλο μου
έναν κόσμο χωρίς τριβή,
που όλα θα ήταν σε μορφή
υγρή, δε θα υπήρχαν διαχωρισμοί.

Μια ενιαία παλλόμενη μάζα
η ζωή, μια ύπαρξη συλλογική
με εφαπτόμενα τμήματα που
μπαινοβγαίνουν συνεχώς
μεταξύ τους.

Αυτόν τον κόσμο τον ζήσαμε
απρόσμενα μαζί, στων Θεοφανίων
την παραμονή. Ένα βράδυ γίναμε
μία συμπαγής οντότητα
– στιγμιαία αιωνιότητα –
και όταν βγήκε από
μέσα μου, κάτι απ' αυτόν κράτησα,
το γαλακτερό κλειδί που ξεκλειδώνει
τον κόσμο χωρίς τριβή.

55	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ	
	ΠΑΡΑΙΞΕΝΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΙΩΚΤΕΣ ΜΑΣ!!!	

Κυνηγημένος από εκείνους που δεν έπρεπε
 Κακοποιημένος από εκείνους που δεν έπρεπε
 Καταδικασμένος από εκείνους που δεν είχαν λόγο να μιλούν
 Καταραμένος από εκείνους που είχαν ταχθεί να με φυλάνε
 Κολασμένος από τους πλέον σκοτεινούς
 Κερδισμένος ανάμεσα στους πλέον φωτεινούς...
 Τώρα μήτε τα ο/η/το με εκφράζουν.
 Τόσα λίγα άρθρα για δισεκατομμύρια ταλαιπωρημένες ψυχές...
 Διεστραμμένοι είναι οι διώκτες μας!!!
 Εμείς απλώς ΕΣΜΕΝ
 Ένα με τον εαυτό μας.
 Ένα με το ά-Παν.

Ο Δρ. Κωνσταντίνος Μπούρας, Επισκέπτης Καθηγητής Θεατρικής Κριτικής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, συγγραφέας 41 βιβλίων, θεατρολόγος και διπλωματούχος μηχανολόγος μηχανικός Ε.Μ.Π. βλέπει τα θεατρικά του κείμενα να ανεβαίνουν σε σκηνές της Ελλάδας και του εξωτερικού.

56	ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ	
		ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ

Στη Μόσχα
 η νύχτα είναι πηχτή
 σαν σιρόπι μελάσας

Το αγαπημένο φρούτο των κοριτσιών
 είναι τα μήλα
 και τα δαγκώνουν η μία
 απευθείας από τα μάγουλα
 της άλλης

Στη Μόσχα
 αναπολώ τα καλοκαίρια στην Αθήνα
 Σιχαίνομαι τη βότκα
 και δε θέλω να μπω φυλακή
 επειδή γουστάρω να τριβόμαστε παρέα
 στους μείον 20 βαθμούς κελσίου

Στη Μόσχα υπάρχει μια γυναίκα
 που ξενυχτάει περιμένοντας το στόμα μου
 κι εγώ έχω αργήσει
 ανεπανόρθωτα

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ		57
-------------------	--	-----------

Στην Αθήνα
 η αφρικανική σκόνη
 φτιάχνει έναν ουρανό με ίκτερο

Τα κορίτσια αγαπούν τον καφέ
 και κρατούν πάντα ένα ποτήρι
 πηγαίνοντας στο πάρκο για τη γιόγκα τους

Στην Αθήνα
 αναπολώ το αστικό τοπίο της Μόσχας
 Σιχαίνομαι την υγρασία
 και δεν θέλω να κρύβομαι στο σπίτι
 επειδή γουστάρω να γλείφω
 τα ζουμιά του ροδάκινου
 απευθείας απ' το λαιμό σου

Στην Αθήνα
υπάρχει μια γυναίκα
που θα με φίλαγε στη μέση της πλατείας Συντάγματος
Όμως εγώ ζω αλλού

ΤΟ ΤΙΝΤΕΡ ΛΕΕΙ:

58

Το τίντερ λέει:
Βάλε λίγη προσωπικότητα στο κουτί εκεί κάτω!
Το τίντερ λέει:
Τι περιμένεις; Κάνε την πρώτη κίνηση!
Το τίντερ λέει:
Ντρέπεσαι να πεις ένα "γεια"; Φλώρε!
Το τίντερ λέει:
Σε κάποιους πολιτισμούς η σιωπή θεωρείται
αγένεια...
Το τίντερ λέει:
Το 90% των κοπλιμέντων παίρνουν απάντηση.
Το τίντερ λέει:
Μήπως κατάπιες τη γλώσσα σου;
Το τίντερ λέει:
Ο καιρός περνάει κι εσύ δεν γίνεσαι νεότερη...
Το τίντερ λέει:
Σταμάτα να είσαι βαρετή!
Το τίντερ λέει:
Πες κάτι αστείο!
Το τίντερ λέει:
Κάνε την να χαμογελάσει!
Το τίντερ λέει:
Πες κάτι!
Το τίντερ λέει:
Δεν υπάρχει κανένας γύρω σου

Η Βασιλεία Οικονόμου γεννήθηκε το 1983 στον Πειραιά. Σπούδασε Ιστορία στη Φιλοσοφική σχολή του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και παρακολούθησε μεταπτυχιακά μαθήματα στο τμήμα Νεοελληνικών σπουδών του Ελεύθερου Πανεπιστημίου του Βερολίνου. Η πρώτη της ποιητική συλλογή με τίτλο «Το Υπόλοιπο της Αφαίρεσης» (εκδ. Γκοβόστης) εκδόθηκε το 2015 και συμπεριλήφθηκε στην τελική λίστα υποψηφίων για το βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου στην ποίηση του περιοδικού «ο Αναγνώστης». Το δεύτερο βιβλίο της «Εφήμερα ζώα», κυκλοφόρησε το 2018 από τις εκδόσεις Θράκα. Ποιήματά της έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά της Ελλάδας και του εξωτερικού και έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, γερμανικά, κροατικά, αλβανικά, ισπανικά και άλλες γλώσσες.

59	ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
		ΝΟΣΤΙΜΗ ΠΟΙΗΣΗ

Η ποίησή σας μου αρέσει πολύ.
 Είναι πολύ ορεκτική,
 τι ωραία που μυρίζει.
 Η ποίησή σας είναι νόστιμη πολύ
 είναι μια ποίηση γκουρμέ.
 Βγάζω την γλώσσα μου κι αρχίζω να γλείφω.
 Είμαι αγενής;
 Μα πώς μπορώ να κάνω διαφορετικά;
 Αφού η ποίηση που γράφεται
 μόνο για γλείψιμο αξίζει.
 Η ποίησή σας στάζει μέλι
 ή που θα λέει για λουλουδάκια, έρωτες πτερωτούς και αγκαλίτσες
 ή που δεν θα καταλαβαίνετε κι εσείς τι γράφατε.
 Κι ούτε ένας στίχος για τον Βαγγέλη, τον Ζακ και την Δήμητρα.
 Ακούτε τη λέξη διαφορετικότητα
 και φοβάστε μην σας αγγίζει και σας κάψει.
 Η στρατευμένη ποίηση πέθανε, λέτε
 και μου σερβίρετε μια ποίηση ανιαρή,
 που σάπισε σαν πτώμα που έχει λιώσει.
 Τι κάθεστε, λοιπόν;
 Σερβιριστείτε.
 Το δείπνο είναι έτοιμο.

Ο Θεοχάρης Παπαδόπουλος γεννήθηκε στον Πειραιά το 1978. Έχει εκδώσει μέχρι σήμερα 9 ποιητικές συλλογές και μία συλλογή διηγημάτων. Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα βουλγάρικά, στα αγγλικά, στα ισλανδικά, στα αλβανικά, στα ισπανικά στα πακιστανικά και στα σουαχίλι. Είναι μέλος της ομάδας: «Απόδραση στον λόγο και την τέχνη». Διατηρεί μόνιμη στήλη κριτικής βιβλίου στο ηλεκτρονικό περιοδικό www.vakxikon.gr. Κριτικές του έχουν δημοσιευτεί στο περιοδικό «Μανδραγόρας» και στο ηλεκτρονικό περιοδικό «Fractal Art». Διαχειρίζεται τα blogs: www.poihtikostayrodromi.blogspot.gr www.theoharispapadopoulos.blogspot.com

60-61	ΑΜΑΝΤΕΟΥΣ ΣΑΚΕΡΠΟΥΛΟΥΣ	
	ΔΥΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ «ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΕΤΕ ΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΥΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ Ή ΑΛΛΙΩΣ ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΣΕΤΕ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΒΛΗΤΑ» 2020	

HARD RESET

(αγορίστικο λαμέντ για τη Βαλερί Σολάνας)

Τα αγόρια δεν κλαίνε
ούτε έχουν συναισθήματα
ούτε πληγώνονται
μόνο αυτοθυματοποιούνται
όποτε τα βολεύει

Τα αγόρια δεν κλαίνε
ούτε φοράνε χρωματιστά ρούχα
ούτε στο βερολίνο ούτε παντού
ό,τι και να βάλουν
χάλια είναι
ά-χαρα

Τα αγόρια δεν κλαίνε
ούτε κοιτάνε το φούσκωμα στο παντελόνι του
συμμαθητή τους
κι αν αυνανίζονται παρέα
τα μάτια στο ταβάνι
αυστηρά

Τα αγόρια δεν κλαίνε
ούτε τα νοιάζουν οι άλλοι
ούτε πρέπει να λυπούνται όσους δεν έχουν ή δεν τα
καταφέρνουν
τα αγόρια νομίζουν πως ενδυνάμωση και οίκτος είναι
το ίδιο
νιτσεϊκά κατακάθια

Τα αγόρια δεν κλαίνε
ούτε φοβούνται το θάνατο
είναι καλά για φαντάροι και
αναρχικές ομάδες
αναλώσιμα
τροφή για σκύλους

Τα αγόρια δεν κλαίνε
 ούτε εκφράζονται με πολλά λόγια
 απαγορεύεται δια ροπάλου να χρησιμοποιούνε
 ιντερνετικά σεντόνια
 μανσπλέινερς από τη γέννα

Τα αγόρια δεν κλαίνε
 γιατί αν κλαίγανε, δε θα 'ταν αγόρια
 θα 'ταν τζέντερ κουήρ
 ή θα 'ταν κορίτσια

Τα αγόρια, όμως, δεν κλαίνε
 ούτε καν ξέρουν πως γίνεται αυτό
 γιατί είδαν την Κάντυ-Κάντυ στα κρυφά
 και έπρεπε να επιστρέψουν στο μέσα δωμάτιο γρήγορα
 όπου ο Τσατσένκο θα βίωνε την ήττα της ζωής του
 και να πανηγυρίσουν:
 κακόμοιρε Βλαντιμίρ, το ύψος δεν κάνει τον ήρωα
 γιατί εμείς είμαστε πατριώτες του
 παν μέτρον άριστον

TEAR DOWN THIS WALL! (Αυτο-έκθεση)

κάτι μεταξύ του και του ονείρου
 όνειρο χωρίς πρωινή σημείωση
 καλαμπόκι δίχως οδοντογλυφίδα
 ουλίτιδα χωρίς πένθος
 και μαζί και μόνος
 πάλι νιώθω μόνος
 γιατί δεν ξεσκατώνομαι σωστά.
 αναταράξεις σε κενά αέρος
 ζαμπόν χωρίς λιπαρά
 αρρενωπά δάκρυα (σπάνια)
 πιστολάκι στο στόμα
 πιστολάκι στον κώλο
 πιστολάκι στη μνήμη
 τραγούδι του έρωτα σε μι ύφεση
 χαμηλό κάθισμα
 τρεις βοηθητικές, μία κανονική
 και πού να δουλέψει το σαζμάν,
 πού να ρολάρει με μυστικά και ψέματα.
 αλλά και με αλήθειες πάλι μούφα
 τετράγωνες ρόδες

και ψωμί σε pvc
δαγκωτό καγκουρώ
και γραμμές αϋπνίας στη μασέλα.
είναι τεθωρακισμένο, σου λέει
και 3 και 4 φορές
ανοξείδωτο γερμανίας
για σένα καλό είναι
βλάκα
άντε κάτσε στη θέση σου
που μου θες και αβανγκάρντ
γελοίο
στην τηλεόραση ένας ελέφαντας πηγαίνει
στο Κλειδί Ημαθίας με το αστικό
ο πιο χοτ καθηγητής αγγλικών
προτο-αρκουδο-ζήνα
εναντίον ροδακινανθρώπων,
αφήνοντας πίσω του ένα λογικό ίνβοϊς
σε ντάντυ πόιντς
ξεχρεώσιμα: Ήταν.
το έβαλες λοιπόν προσεκτικά στο τρίτο συρτάρι
με τα αχρείαστα
αλλά οι κο(υ)ριοί σημείωναν
τη χρονομίσθωση
με εκείνο το μηχανήμα ένας μέσα ένας έξω
κλικ κλικ κλικ κλικ
όλα εδώ πληρώνονται

κι έτσι μοναχικά και υπόκωφα
το δέντρο στο δάσος έπεφτε
σε slo-mo εικοσαετίας.
από τις λιθοσφαιρικές μου
στις ευσταχιανές σου
με αγάπη

(στο μεταξύ οι άλλες μαλλιοτραβιούνται διαρκώς,
τι τη διαβάζουν τη φεντερίτσι, ο θεός κι η ψυχή
τους)

Ο Αμαντέους Σακερπούλους ήταν διαδικτυακή περσόνα της πρώιμης
κουήρ Αθήνας. Γεννήθηκε στο Hotmail το 1999 και μεγάλωσε στα βουνά
του παρα-φορουμικού ίντερνετ. Ξεψύχησε στο facebook το 2020. Αγα-
πημένα του ποιήτρια η Elsa von Freytag-Loringhoven ή αλλιώς The Bar-
oness.

62	TAY ZHTA (TZ)	
		SOUTH STREET

when white people say "Justice,"
they mean "Just Us."
- black American folk aphorism

Οι σφαίρες
εξαιρετική τεχνολογία
σκίζουν το χωροχρονικό συνεχές
με απaráμιλλη δεξιότητα

Γαντζώθηκα πάνω σε μία
που τριγύριζε αδέσποτη
κάποιο δειλινό
South Street, νούμερο δύο
Philly

Καθώς ταξίδευα
πάνω στο φτερό της σφαίρας
με ταχύτητα φοβερή
βρέθηκα να δρασκελίζω
δέρματα, σώματα
χάδια, καρδιές
μουαλά, ιδέες και όνειρα
βούτυρο σε ζεστό καλαμποκίσιο ψωμί

και για μια μικρή
απειροελάχιστη στιγμή
νόμισα πως ήμουν
εικοσιένα
χέρι - χέρι δίπλα στο αγόρι μου
δώδεκα
κρυφτό με το παιδάκι
που χαϊδευόμασταν μικρά
για τελευταία μου φορά - «ΜΠΑΜ»

Θα έλεγες
 Παιδί είμαι του έναστρου ουρανού*
 Θα έγνεφα

Θα έλεγα
 Έβγα στο παραθύρι σου να σε χαρώ**
 Θα έγνεφες

Θα έλεγες
 Η αγάπη πάντα στέργει, πάντα πιστεύει***
 Σιωπή****

στην επόμενη στροφή,
 πολλά αστεράκια σε ένα τόσο δα ποιηματάκι,
 θα εξαφανιζόμουν
 μεγάλη μαλακία

Έρωτας
 ή
 Θάνατος?

΄πουφ΄

* από τα ορφικά «Γης παίς ειμί και ουρανού αστερόεντος»

** Μάρκος Βαμβακάρης

*** Απόστολος Παύλος

**** από μέσα μου βέβαια θα σιγοτραγουδούσα «Love will tear us apart again»

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΑΓΙΑ	Σε περίπτωση ηλεκτρονικής έκδοσης να διαβαστεί μετά το παρακάτω τραγούδι https://youtu.be/RPnvkIYj4Po	64
---------------------------	--	----

Άλλοι διανύουν αποστάσεις

και
 άλλ@
 διανύουν

αποστάσεις

Είμαι οι Ταυ Ζήτα (τζ). Γεννήθηκα το 1986 και μεγάλωσα σε ένα χωρίο με καθόλου φως της βορειοδυτικής Ελλάδας. Ζω και εργάζομαι στην Αθήνα και έχω ζήσει αρκετά χρόνια στον *Νέο Κόσμο* και τον ευρωπαϊκό βορρά. Βγάζω τα προς το ζην από το φως, τον ηλεκτρισμό, τα κύματα και τα γραπτά. Μου αρέσει πολύ η παρέα, η μουσική, ο ακτιβισμός και ο ήλιος.

65	ΕΥΓΕΝΙΑ ΤΖΙΡΤΖΙΛΑΚΗ	
		1. ΤΕΧΝΗ*

Η δραστηριότητα στην οποία
 ορισμένοι άντρες επιδίδονται
 με αποφασιστικότητα
 πραγματοποιώντας ιδέες
 που ορισμένες γυναίκες
 έχουν ήδη γυρίσει
 δέκα φορές μες στο
 μυαλό τους και τις
 έχουν απορρίψει
 ως ανεπαρκείς.

*Εφαρμόστε τον ορισμό σε όλες τις αναζητήσεις που σχετίζονται με τη δημόσια σφαίρα.

2. ΔΙΟΤΙ ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΟΛΑΥΣΗ		66
------------------------------------	--	----

Σε τι διαφέρει ένα ρομπότ από μια μηχανή;
 Ένα ρομπότ θα πρέπει να μοιάζει με άνθρωπο, αυτό είναι όλο.
 Σε τι διαφέρει μια γυναίκα από έναν στάνταρ άνθρωπο, έναν
 άντρα ας πούμε;
 Μια γυναίκα θα πρέπει να μοιάζει και λίγο με ρομπότ.

Μια γυναίκα θα πρέπει να κάνει ένα σωρό πράγματα που της
 έχουν ζητήσει να κάνει, χωρίς να αντιστέκεται. Έτσι είναι
 καλή γυναίκα. Αλλά λίγο, βέβαια, θα πρέπει να υπάρχει μια
 αντίσταση. Γιατί χωρίς μια κάποια, μικρή, έστω αδιόρατη, θα
 είναι ρομπότ. Όχι γυναίκα.

Ένα ρομπότ πάλι, δεν πρέπει να προβάλλει καμία αντίσταση.
 Μόνο έτσι είναι καλό ρομπότ. Αλλιώς το όλο πράγμα μπορεί
 να γίνει πολύ επικίνδυνο. Πρέπει όμως, για να μοιάζει
 με γυναίκα, να μιμείται αυτή την αδιόρατη αντίσταση του
 θηλυκού, την αντίσταση που κάνει την καθυπόταξη του τόσο
 επιθυμητή. Αλλιώς δεν έχει νόημα.

Δεν είμαι γυναίκα. Είμαι πουλί, φορείο,
αποδελτίωση, γκάζι.
Είμαι έντονο έντομο και εντομοαπωθητικό μαζί.
Είμαι φτιαγμένο από τύψεις, από μικρόβια, από
χαράγματα.
Είμαι γεμάτη πέτρες, αέρα και ακυρώσεις. Κρέας σε
αλληπάλληλες στρώσεις. Ονειρικές εκπαραθυρώσεις.
Που αν με ξαναπλησιάσεις να μη σώσεις.

Δεν είμαι γυναίκα, είμαι ακορντεόν.

Μπαλόني που φουσκώνει ξεφουσκώνει. Ένα πεπόνι
κομμένο στη μέση, γεμάτο σπόρια που στάζει. Αυτή
τη φωτογραφία είχα βάλει στην εφαρμογή για όποιον
ήθελε να με εξετάσει. Γυναίκα πάντως όχι. Τελείωσα
μ' αυτό, έχω αποχωρήσει. Το δωμάτιο ήταν γεμάτο
βυζιά και αγωνία, και τα δύο όταν μεγαλώναν με
βαραίνουν.

Είπα να γίνω αφίσα, αφισοκόλληση και αφισοκολλητής.
Όλο το γεγονός είμαι, αρκεί να τεκμηριώνει μια
διαδήλωση. Δεν είμαι γυναίκα, είμαι ένας χοντρός
Χριστός που κλαίει καρφωμένος σε μια καρέκλα
γυναικολόγου. Είμαι ένα σπασμένο ρολόι και το
κόμβοι που το πάει βρίζοντας και κλαίγοντας στον
τάφο.

Καριόληδες είμαι και ξανά η άνοιξη που σας πιάνει
στον ύπνο. Και πάλι θάνατος, και πάλι ανάσταση,
έτσι θα σας πάω, επαναληπτικά, γαμιώντας, όπως δε
σας έχει πάει ποτέ γυναίκα, αφού γυναίκα δεν είμαι.

68	ΚΟΣΤΙΑ ΤΣΟΛΑΚΗΣ	
		ΟΛΙΚΟΤΗΤΑ

ΟΛΙΚΟΤΗΤΑ

έκλειψη ηλίου, Κρήτη, 11 Αυγούστου 1999

θερμοκοιτίδα το αμάξι/ ακόμα
και με τα παράθυρα ορθάνοιχτα/ στριμωγμένος
στο πίσω κάθισμα του ενοικιαζόμενου/ έχω ξεπεράσει
και τους δυο στο μπόι/ το ράδιο λέει/ σήμερα θα φτάσει
τους 40 βαθμούς/ πως παραείμαστε νότια/ για να θαυμάσουμε
το διαμαντένιο δαχτυλίδι/ για να θαμπώσει ο ουρανός/ βηματίζω
στην άκρη του αφρού/ η ζέστη επwάζει/ το νωπό νάιλον του μαγιό
μου κολλά/ κλωτώ ξανά και ξανά/ τη λαχανιασμένη θάλασσα/
τον επόμενο μήνα/ μπορώ να μάθω να οδηγώ/ να αγοράσω
αλκοόλ/ να τζογάρω/ τον επόμενο μήνα/ θ' ανακαλύψω
τη δροσερή μου εκτόνωση/ στις σκιές των πάρκων
της Αγγλίας/ τον επόμενο μήνα/
τον επόμενο μήνα/

Ο Κόστια Τσολάκης γεννήθηκε το 1981 στην Αθήνα, όπου και μεγάλωσε. Ζει στην Αγγλία από το 1999. Είναι ιδρυτής και συντάκτης του διαδικτυακού περιοδικού *harana poetry* που προβάλλει το έργο ποιητών που γράφουν στα αγγλικά ως ξένη γλώσσα. Το 2019 κέρδισε τον Διεθνή Διαγωνισμό Ποίησης του Πανεπιστημίου Oxford Brookes στην κατηγορία English as a Second Language (ESL) με κριτή την Τζάκι Κέι. Τα ποιήματά του έχουν εκδοθεί σε διάφορα αγγλόφωνα περιοδικά, συμπεριλαμβανομένων των *fourteen poems*, *Magma Poetry*, *The North*, *Poetry London* και *The Poetry Review*. Το πρώτο του βιβλίο ποίησης, *Erhebos*, κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ignitionpress, ενώ η νέα του συλλογή ποιημάτων, *Greekling*, θα εκδοθεί τον Οκτώβριο του 2023 από τις εκδόσεις Nine Arches Press.

69	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΟΥΜΠΟΣ	
		ΚΟΜΟΔΙΝΟ

Υπόκωφα το φως αλαλάζει
 δεν το ακούς που μανολίζει,
 σκοταδίζει κι έπειτα σακατεμένο
 αυγίζει κάπως έχοντας χάσει
 τον γευματινό του ίκτερο.
 Σε πηδάει ξανά
 πονάς δυνατά
 και θα ξαναγίνει.

Μου υπερρεάλισε χθες
 με τρόπο μαγικό
 το σημείο μεταξύ μάγουλου
 και αυτιού που ανοίγεται
 ένα πέλαγος με παπαρούνες
 μπαρούτι, δυο ανθολόγια
 και κάπου στο βάθος να σε περιμένει
 το μωρό της Ροσμαρί που
 πλέον με κοιτά και χαμογελάει
 σα να μη της έφαγα την μάνα.

Δε σου πάει η χαίτη
 κι ας προσπάθησες στου
 αλόγου τη φιγούρα να φτιάξεις εικόνα .
 Στήσου καλύτερα στα τέσσερα,
 ναι, εκεί οι μπούκλες σου θα
 κουνιούνται απ' τις βραδινές δονήσεις
 λες και θα ξέρει να σε γαμάει
 αυτός που άρρωστα πετάει δυο
 μέτρα σώμα με μια σπιθαμή σου
 μυαλό.

Βλήμα περιστέρι μη γουργουρίζεις
 θα σε μαδήσω σα να 'σαι υλικό για σούπα,
 γιατί αρρώστησε σήμερα ο θεός
 και γω αποφάσισα να τον γιατρέψω.
 Ξεσκατίζω και μαυρίζω
 σημάδια από ήλιο, σκόνη και
 τελευταίας σταγόνας πηγάδι νερό.
 Αγόρασε μου καλέ μπαμπά
 λίγο από αυτό τον άντρα, ναι,
 τον θεό, να τον έχω μέσα μου
 να με χύνει μέχρι να βρω τον δρόμο
 για την κόλαση του παραδείσου,
 παραπλεύρως του οίκου ανοχής.

Μια βρεγμένη καρδούλα σχηματίστηκε
στάμπα από τα χύσια που έφτυσα
διακριτικά αφού τελείωσες μέσα μου
και ήθελες κατευθείαν να με φιλήσεις έπειτα.
Με λύπη παρατήρησα γυμνός
ότι όλοι έχετε πια την ίδια γεύση.

71	ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΧΕΡΕΝΧΟΦ	
	1.	

Χνώτα συναντιούνται στο λαχάνιασμα
ένας τιγρέ κρίνος περασμένος στα κάγκελα
φροντίδα σε μικρές εγκοπές στα μπούτια και μαυρισμένα γόνατα.
Πάνω σε ύφασμα κεντημένες αποφάσεις ενός Δ.Σ
ύφασμα που γίνεται χρωματιστό φουλάρι δεμένο
χρωματιστό φουλάρι μισοκαμένο σε λαιμούς μπουκαλιών.
Πώς γίνεται να υπάρχουν τέτοια μάτια
μπλέκονται με τις ίσιες τρίχες δέκατα, μπροστά τους
κλείνουν στόματα όπως πόρτες χτυπάνε απ’ τον αέρα.
Μπλε ταυτότητες και φαγωμένες σόλες από τρέξιμο
είναι ευπρόσδεκτη κάθε αντιφατική χειρονομία
παλάμες που ξεφλουδίζουν όσο ανταλλάσσονται ενθουσιασμοί.
Εύκολα φαντάζεται κανένα μελανιασμένες αρθρώσεις
ο ήλιος δεν αγγίζει καθόλου απαλά το ευάλωτο δέρμα
δύσκολα πώς να μην κομματίζει ότι επιδιώκει να βγει από αυτό.
Οι ακριβείς αναλογίες είναι πάντα ένα scam
όσο τρυφερή είναι η άκρη στο βουρτσάκι του μανό
είναι η εμμονή για μάχη που γεμίζουν οι στιγμές.

2.	72
----	----

Μας λείπουν λέξεις
οι ψυχισμοί μας πυργάκια
φτιαγμένα από πιστοποιητικά
άνεμος τα νέα που μαθαίνουμε από τις γειτονιές.
Ξεραμένα ξαναγυρνάμε σε λοφάκια
lip balm από φιλί σε φιλί
όπως ξεκολλάνε τα χαρτιά της δικογραφίας
φάχουμε από που ξεκινάει και που τελειώνει η άρνηση.
Λεπτά που τίποτα απ’ όσα έχουν γίνει
δεν έγιναν ποτέ
σπασμοί στους καρπούς
ποτέ δεν σταματήσαμε να μετανιώνουμε.
Το στοίχημα είναι αν θα είμαστε κοντά
αν οι ρωγμές δεν φτάσουν
μέχρι τα χείλη μας
και αν το κράτος θα πάει στον διάολο.

Το Φωτιά στο Χέρενχοφ γεννήθηκε το Νοέμβρη του 1996 στη Αθήνα όπου μεγάλωσε και ζει. Είναι non-binary ποιητό και τελειόφοιτο μηχανικός. Του αρέσουν τα φαράγγια και τα ζώα, και δεν χειροκροτεί για αποφάσεις δικαστηρίων, ενώ διατηρεί μπλογκ με το όνομά του στο tumblr.

73	ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ	
	ΑΓΓΕΛΙΑ «ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ, ΕΤΩΝ 30»	

Χάπια χαράς για ξύπνημα πρωινό.
Ανάγκη ευτυχίας με έντονη οσμή κατάθλιψης.
Παλεύω κάθε βράδυ με Σκύλες και Χάρυβδες τα θηρία.
Μάρτυρας γαμημένων σκέψεων.
Σέρφερ κυμάτων πλασματικής δυστυχίας.
Ποιητική έλξη σε ψυχεδέλεια χρωματιστή.
Ομοερωτική φύση,
παράνομες ορέξεις με γεύση σεροτονίνης.
Ναρκωτικό χάπι σάλιου,
συνταγή αισιοδοξίας.
Ο ψυχίατρος αποφάνθαι:
δix Λεσβία.

Τηλ. Επικοινωνίας:

... ..

Η Χρυσάνθη Φωτοπούλου γεννήθηκε στη Πάτρα το 1991. Σπούδασε Ιατρικά Εργαστήρια στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής. Από το 2021 φοιτά με υποτροφία στο εργαστήριο νεοελληνικής ποίησης Τάκη Σινόπουλου. Η έκθεση της για την θέση της γυναίκας στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία (2008) βραβεύθηκε και αποτέλεσε εισηγήτρια του τμήματος κοινωνικών υποθέσεων του Ιδρύματος της Βουλής των Εφήβων. Το διάστημα αυτό προετοιμάζει την πρώτη της ποιητική συλλογή.

74	ΣΠΥΡΟΣ ΧΑΙΡΕΤΗΣ	
	ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ Ψ – ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΧΙΙΙ	

Κι ύστερα σου λένε πως οι γάτες είναι οι περίεργες.
 Λιγότερο καιρό πήρε στην Μπέμπα να δεχτεί την Τάκη
 σπίτι
 απ' όσο θα χρειαστεί στη Βίκω
 να χωνέψει τις δικές μου συντροφιές.
 Αν είναι εφτάψυχες οι γάτες όπως μας μαθαίνουν,
 εικάζω πως η Μπέμπα μου είναι στην ωριμότερή της
 φάση.
 Κρίμα να μην είσαι γάτα ρε μάνα γαμώτο.
 Κρίμα να μην έχω άλλες δυο ζωές να ελπίζω.

Ο ΑΡΝΗΤΙΚΟ (Η ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΙΑΣ ΝΤΡΑΜΑ ΚΟΥΙΝΑΣ)		75
--	--	----

Μα αυτό είναι σπάνιο!
 Εσύ πρέπει να δίνεις (κι ας μην παίρνεις)
 κι ας μην περνάς καλά με τις βελόνες.
 «Πανδότης γαρ» του είπε ο γιατρός.

Ακόμα κι η ομάδα αίματός του
 ένα θύμα.

Ο Σπύρος Χαιρέτης (1988) γεννήθηκε μοναχοπαίδι, κι ενώ ποθούσε τόσο να έχει μια αδερφή, οι γονείς του δεν του κάναν το χατίρι. Κάπως έτσι, αποφάσισε να γίνει ο ίδιος μία. Στοιχεία αυτής γράφει και ψάχνει ακόμα μέσα σε ποιήματα, άρθρα ακαδημαϊκά και σε βιβλία. Κάποια στιγμή ελπίζει να σταματήσει την ομφαλοσκόπηση.

76	ΜΑΡΙΟΣ ΧΑΤΖΗΠΡΟΚΟΠΙΟΥ	
	ΑΚΟΜΗ ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΓΝΩΡΙΣΕΙ ΤΟΝ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟ	

Ο Γιατρός είπε: «Ίσως να μη χρειαστεί
Εγχείρηση. Ίσως με ασκήσεις τόνωσης
στο γυμναστήριο
να στρώσει.»

Κάποια στιγμή, στα δεκατέσσερα
Τα μάλαξα
Και βγήκε ένα πηχτό υγρό, λευκό
σαν γάλα

τρόμαξα
χάρηκα

[και αν είμαι όντως γυναίκα;
αφού και ανάμεσα στα πόδια επίμονος κνησμός
αφού το δέρμα νοτισμένο, πάει να ανοίξει;]

Ο Γιατρός
ζήτησε εξετάσεις. Ήλπιζα
σε ορμόνες θηλυκές, σε διαγνωσμένο
νόμιμο
σωσμένο σώμα.

Η μαμά ήρθε με τα αποτελέσματα
[φονικό λάβαρο]
στο χέρι: «Άντρας
με τα όλα του!».

[Την έχω δει πιο γελαστή;]

Και: «δες τριχοφυΐα», με έδειχνε
οικογενειακή μας φίλη –πίσω κάθισμα
σουλάτσο Κυριακής. Δάσωναν
οι μηροί, θέριευαν
ενώ στον πλαδαρό κορμό τρεμόπαιζαν
τα στήθη.

«Κι αν γίνει
η εγχείρηση;» «Η εγχείρηση

θα βοηθήσει τη μακρο-αισθητική», είπε ο Γιατρός
«Μα με το που βγάλεις την μπλούζα
–και η μπλούζα βγαίνει πολύ εύκολα στον άντρα –δύο λευκές
ουλές
θα αποκαλύπτονται.»
Κάτω απ’ τις ρώγες. Κάτω απ’ τις πρησμένες
τις σαν γεμάτες πύο ρώγες του εφήβου.

Σωτήρια το χειμώνα η θαλπωρή
των ρούχων. Αλλά έρχεται
η άνοιξη, έρχεται ο καιρός
των εκδρομών, της υγρής
ζέστης

Καιρός του ιδρώτα

καιρός του χανζαπλάστ!

[Άλλωστε

και η μάνα μου στα δεκατέσσερα έσφιγγε
με ζώνη τα βυζιά, μην τυχόν
προκαλέσει]

Συχνά

ο πόνος. Τώρα το ξέρω, λέγεται
στηθάγχη. Τότε νόμιζα
πως ήτανε τα στήθη που ξεσπάν.

[Το είχε πει το κοριτσάκι εκείνο –καλοκαίρι
πριν πάμε πρώτη γυμνασίου, στο χωριό
στην ανηφόρα για το σπίτι της γιαγιάς

–πάγωσε:

«πονάω

πονάει το στήθος μου που
μεγαλώνει».

Πριν λίγες μέρες είχε κλάψει για το πρώτο αίμα
η μάνα της, συνένοχη παρηγοριά
στο έγκλημα να είσαι γυναίκα. Και:

«θέλω να έχω ξαδελφούλη
όχι ξαδελφούλα!». Το είχε πει ένα βράδυ που με ξεμονάχιασε.
Χορεύαμε λαμπάντα. «Πώς

να σου εξηγήσω; Πρόσεχε
πώς χορεύεις, πρόσεχε
πώς φτιάχνεις τα μαλλιά, πώς
παίζουμε τις πριγκίπισσες!». Δεν καταλάβαινα. Έλεγε ακόμη
«οι Τσιγγάνοι τρών παιδιά», «στους Τούρκους
ο Θεός στέλνει σεισμό-τιμωρία»... Παιδάκια στρουμπουλά,
ξέγνοιαστα. Και ο φόβος
σε τροχιά, ήδη. Η σφαγή
απλώς επίκειται]

Ma για την ώρα
«Γυμναστική. Γυμναστική. Ασκήσεις τόνωσης», προτείνει ο
Γιατρός
Γιατί η εγχείρηση, ανεξίτηλο σημάδι. «Γυμναστική»
Ωρύεται κι ο πατέρας κατακόκκινος:
«Και να μην ξανακούσω για εγχειρήσεις».

Ο Μάριος Χατζηπροκοπίου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη, με καταγωγή από τη Λέσβο. Έζησε, σπούδασε και εργάστηκε στην Ισπανία, τη Γαλλία, τη Βραζιλία και τη Μεγάλη Βρετανία, πριν εγκατασταθεί μόνιμα (;) στην Αθήνα. Το πρώτο του βιβλίο Τοπικοί Τροπικοί (Αντίποδες, 2019) διερευνά ζητήματα κουήρ πένθους και επιθυμίας σε σύνδεση με προφορικές ποιητικές παραδόσεις. Συμπεριελήφθη στις βραχείες λίστες και την τελική ψηφοφορία για το Κρατικό Βραβείο Ποίησης και το βραβείο Γιάννη Βαρβέρη της Εταιρείας Συγγραφέων. Ποιήματά του έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά και συλλογικούς τόμους. Έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά.

Έχει παρουσιάσει περφόρμανς του διεθνώς (βλ. ενδεικτικά: Mounoir Tanztheater/ Κολωνία, KUIR poetry/ Βερολίνο, Παν/μια Οξφόρδης και Λονδίνου, Ίδρυμα Ωνάση, ΜΜΣΤ, Athens Biennale, Perform1/ Σάο Πάολο κ.α.). Υπήρξε writer-in-residence στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Spinnerei/ Λειψία. Έχει συνεργαστεί ως δραματουργός σε διάφορες παραγωγές (Φεστιβάλ Αθηνών, Δημητρίων, Φιλίππων κ.α.). Έγραψε το λιμπρέτο για την μουσική παράσταση Κουταλιανοί. Το Βάρος της Ιστορίας (Όλη η Ελλάδα Ένας Πολιτισμός, 2022). Έχει μεταφράσει τέσσερα βιβλία της Clarice Lispector, καθώς επίσης λατινοαμερικάνικη ποίηση και θέατρο. Διδάσκει σπουδές επιτέλεσης και γραφή στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας.

→ Επίλογος

Η επιλογή της λέξης κουήρ για την ανθολογία δεν έγινε τυχαία. Ιστορικά ο όρος αυτός προκύπτει μέσα από μια κινηματική δράση (ACT UP, QUEER NATION) ενάντια σε πολιτικές που ήθελαν τους ασθενείς και φορείς του AIDS/HIV σε κοινωνικό και φυσικό θάνατο, με κέντρο αναφοράς τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής. Είναι εντυπωσιακό το πώς ένας υγειονομικός όλεθρος στα τέλη της δεκαετίας του 1980 πυροδότησε κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις και δράσεις, ο αντίκτυπος των οποίων αποτιμάται μέχρι σήμερα. Μάλιστα, η επανοικειοποίηση ενός όρου όπως του κουήρ, έδωσε τη δυνατότητα να ακουστούν και οι πλέον μη προνομιούχοι. Το κουήρ αναγνωρίζει πως όλοι είμαστε διαφορετικοί. Ταυτόχρονα, στο πλαίσιο αυτής της διαφορετικότητας, εκφράζεται σε ομάδες και σύνολα, όχι απαραίτητα ευάριθμα, και συχνά -αν όχι πάντα- στη μορφή της προσωπικής, πιο χαλαρής, στράτευσης. Για τον λόγο αυτό η επιλογή της λέξης κουήρ ήταν από πλευράς μας μια ξεκάθαρη πολιτική θέση, σε μια προσπάθεια – όπως τίθεται και στην πρόσκληση μας – να εκφραστούν οι *λοξές, παράξενες, αλλόκοτες, ανοίκειες, ανώμαλες, διεστραμμένες* φωνές. Φωνές που τους αποδίδονται αυτοί οι στιγματιστικοί τίτλοι, παθολογικοποιώντας και περιθωριοποιώντας τα άτομα που δεν καλύπτουν ένα συγκεκριμένο πλάνο ζωής, μοντέλο ή αφήγημα.

Στην Ελλάδα οι πολιτικές και ιστορικές καταστάσεις ήταν διαφορετικές. Η ίδρυση του ΑΚΟΕ (Απελευθερωτικού Κινήματος Ομοφυλόφιλων Ελλάδας) το 1977 συνέπεσε με την τότε προσπάθεια από πλευράς Νέας Δημοκρατίας να φέρει Νομοσχέδιο για την αντιμετώπιση των αφροδίσιων νοσημάτων. Στην πραγματικότητα, όμως, το Νομοσχέδιο αυτό αποτελούσε προσπάθεια καταστολής των ΛΟΑΤΚΙΑ+ ατόμων από την αστυνομία, με συλλήψεις και εξευτελισμούς. Διόλου τυχαία, μάλιστα, θεωρήθηκε ως φυσική συνέχεια των χουντικών «Επιχειρήσεων Αρετή», με φημολογούμενη πρόθεση να εφοδιάσει με κίτρινες κάρτες τους ομοφυλόφιλους, έως και να τους ανταμείψει με 1 έτος εξορία (είχε μάλιστα ειπωθεί

ρητά στην εφημερίδα *Απογευματινή*, 29/3/77). Είναι επόμενο, λοιπόν, πως μια τέτοια επιθετικότητα από μέρους του αστικού κράτους ευνόησε την πιο οργανωμένη και συστηματική, μαζικότερη από άλλες στιγμές, συσπείρωση των ΛΟΑΤΚΙΑ+ ατόμων, ιδίως των τρανς σεξεργατών στη χώρα μας. Μνημειώδης, εξάλλου, είναι η ομιλία της Μπέττυς Βακαλίδου στο θέατρο Λουζιτάνια το 1977.

Στις μέρες μας, και μετά από χρόνια διεκδίκησης, μπορεί τα ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομα να απολαμβάνουν μια σειρά κατακτήσεων και νομικών δικαιωμάτων σε πρωτοφανή βαθμό, ωστόσο υπάρχουν πολλά να ξεπεραστούν ακόμα: νομοθεσία κατά των τρανς ατόμων, υψηλά επίπεδα πολιτισμικού διαχωρισμού και αστυνομική βία που επηρεάζει πολλές κοινότητες. Ταυτόχρονα, τα απόνερα της οικονομικής κρίσης της πρώτης δεκαετίας του 21^{ου} αιώνα σε συνδυασμό με την υγειονομική που εξακολουθούμε να βιώνουμε, τροφοδοτούν ακραίες συντηρητικές απόψεις και ενισχύουν την κυβερνητική ανασφάλεια σε πολλές χώρες, με τα κουήρ άτομα να αποτελούν προφανή και εύκολο στόχο (βλ. Ρωσία, Τσετσενία, Πολωνία). Για τους λόγους αυτούς επιμένουμε στη ρηματική διάσταση της λέξης κουήρ, στην προσπάθειά μας να τονίσουμε τη δράση, την ρευστότητα, τη μη στασιμότητα τόσο της σεξουαλικότητας συχνά, όσο και της ταυτότητας φύλου. Για αυτό και τον όρο εδώ δεν τον αντιμετωπίζουμε ως ταυτοτική κατηγορία, αλλά ως πολιτική στάση και ποιητική πράξη. Αυτή η στάση μπορεί να είναι μη παγιωμένη και συνεχώς διαμορφούμενη, αλλά φυσικά και να έχει μια ορισμένη βάση, με όρους ταξικούς ή άλλους.

Πάνω σε αυτή τη λογική κάναμε δεκτά όσα ποιήματα παρουσιάζονται στην εν λόγω ανθολογία, καλύπτοντας το ευρύ φάσμα της ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητας. Παράλληλα, δεν λείπουν και ποιήματα με ετεροσεξουαλικό περιεχόμενο, τα οποία ωστόσο παίρνουν ξεκάθαρη θέση πάνω σε ζητήματα όπως η ορατότητα, η συμπερίληψη, η αποδοχή, και φυσικά έννοιες και προβληματικές που έχουν να κάνουν με τα δίπολα αρρενωπότητες και θηλυκότητες. Πρόθεσή μας ήταν να

εκφραστούν και άτομα μεγαλύτερης ηλικίας, καλύπτοντας έτσι ένα ευρύτερο χρονικό φάσμα ιστορικότητας και εμπειριών της κοινότητας και της κουλτούρας μας. Ακόμα, σημαντικό για εμάς ήταν να αναδείξουμε κείμενα που θέτουν στον πυρήνα τους το ζήτημα της προσβασιμότητας των ατόμων ΑΜΕΑ, σε μια χώρα όπως η Ελλάδα η οποία χαρακτηρίζεται φιλόξενη και εχθρική σε άτομα με αναπηρίες. Παράλληλα, η δυσφορία της υπερσεξουαλικότητας των πάντων, όπως βιώνεται από ασέξουαλ άτομα, και η επιβολή/άρνηση κατανόησης και σεβασμού τους, η μεταναστευτική συνθήκη, ο σεξισμός και ο ρατσισμός, ήταν ζητήματα επίκαιρα και βαθιά πολιτικά που ιεραρχήσαμε ως κρίσιμα.

Κλείνοντας, οφείλουμε να αναφέρουμε και να εξηγήσουμε για μία ακόμη φορά τι εννοούμε όταν μιλάμε για πολιτική θέση και στάση μέσα από το κουήρ. Κατά τις εργασίες μας ως επιτροπή ανθολόγησης ο Χάρης Οταμπάσης έθεσε το ερώτημα: “πόσο θέλουμε να είμαστε «φιλολογικοί» ή διεκδικητικοί. Εννοώ κατά πόσο θέλουμε να μιλήσουμε για ποίηση ενώ γύρω μας όλα είναι συντρίμια”. Τα περισσότερα πλάσματα που ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση είχαν στο μυαλό να προτάξουν το αίτημα της ορατότητας. Αυτή ήταν και η αφετηρία του όλου εγχειρήματος. Ένα αίτημα στο οποίο, μάλλον, συμπλέουν ευρύτερα σύνολα, ανεξαρτήτως πολιτικής ιδεολογίας ή ταξικής καταγωγής. Αυτή η πανσπερμία θέσεων, σε επίπεδο ιδεών και κοινωνίας, δεν θα μπορούσε να λείπει από μια ανθολογία στην οποία αναπόδραστα έχουν δυνατότητα να εκφραστούν φιλελεύθερα ή συντηρητικά άτομα από τη μια και αναρχικά ή κουήρ κομμουνιστά από την άλλη. Αν κάποιο δείξει προσοχή μπορεί να διαπιστώσει την ποικιλία ταξικής εκπροσώπησης στην ανθολογία. Είναι επόμενο οπότε οι οικονομικοκοινωνικές συνθήκες να βιώνονται εντελώς διαφορετικά, τα «συντρίμια» να μην είναι σε όλα μια καθημερινότητα ή μια οικεία κατάσταση.

ΕΠΙΜΕΤΡΟ		
	Η ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΙΤΗΡΙΑ ΤΗΣ	

Η ανθολογία αυτή γεννήθηκε μέσα από την ανάγκη να δούμε εμπειρίες μας που παραμένουν αόρατες στο πεδίο της σύγχρονης ελληνικής ποίησης επειδή, βάσει αμετάβλητων αισθητικών και πολιτικών κριτηρίων, θεωρούνται ως μη οικουμενικές ή επειδή όταν αρθρώνονται εκλαμβάνονται ως απόπειρες εργαλειοποίησης. Η συγκρότηση της ανθολογίας μας έθεσε βέβαια το ζήτημα των κριτηρίων συμπερίληψης και αποκλεισμού, γεγονός που σχετίζεται με προσωπικές μας αναγνώσεις της λογοτεχνικότητας. Εάν είναι εύκολα αντιληπτά τα κριτήρια συμπερίληψης φάνηκαν δυσκολότερα εκείνα του αποκλεισμού.

Συγκεκριμένα, τα ποιήματα που δεν συμπεριλάβαμε ήταν: α. κάποια που ενδεχομένως μπορούν να αποτιμηθούν ως «καλά» με γενικότερα αισθητικά κριτήρια και που πιθανόν θα έβρισκαν χώρο σε άλλες εκδόσεις αλλά που δεν αποτύπωναν κουήρ εμπειρίες εφόσον προτεραιότητα μας και προορισμός της ανθολογίας υπήρξε να δοθεί ο χώρος για αυτή την εμπειρία. β. εκείνα στα οποία η αποτύπωση των κουήρ εμπειριών γράφτηκε από τη σκοπιά του παρατηρητή και αντιμετώπιζε το κουήρ ως φαινόμενο προς διερεύνηση και πρόβλημα προς λύση, φετίχ κ.λπ. συμβάλλοντας στην αναπαραγωγή της παθολογικοποίησης και του στιγματισμού του. Φυσικά εδώ δεν εμπίπτουν ποιήματα που γράφτηκαν με εμπλοκή του εαυτού και έχουν τα ίχνη της εκ των έσω παθολογικοποίησης. Σκοπός μας δεν ήταν να υποδείξουμε έναν ιδανικό τρόπο βίωσης μιας κουήρ εμπειρίας αλλά να εξασφαλίσουμε ακριβώς τη μη υπόδειξη. γ. ορισμένα που ενώ δεν ανήκαν στις παραπάνω περιπτώσεις, είχαν τεχνικά θέματα σε βαθμό που δεν μπορούσαν να επικοινωνήσουν αυτή την εμπειρία.

Βλέποντας τη λογοτεχνία ως επικοινωνία, προτεραιότητα μας υπήρξε το να φτάσει η εμπειρία στ@ αναγνώστ@. Σε αυτό το πλαίσιο απευθύναμε τεχνικές προτάσεις επιμέλειας σε ορισμέν@ από τ@ ποιητ@ θεωρώντας την επιμέλεια ως γέφυρα προς το δημόσιο λόγο και την τέχνη και εντέλει τα συμπεριλάβαμε. Τα ποιήματα είτε επικεντρώνονται σε μια

θεματική/μοτίβο είτε συμπλέκονται σε αυτά διάφορα θέματα, π.χ. ενοδοικογενειακή βία με σωματικότητα κλπ

Στα 76 ποιήματα που εντέλει αποτελούν την ανθολογία παρατηρήθηκαν είτε επαναλαμβανόμενα μοτίβα είτε άλλα που τα συναντάμε μια μόνο φορά. Εκείνο που μπορεί να διακρίνουμε στην πλειονότητα των ποιημάτων είναι η εξαιρετικά μειωμένη παρουσία της χαράς και η θλίψη που αφήνει το τραύμα της κακοποίησης/περιθωριοποίησης/αποκλεισμού σε κάθε κοινωνική συναλλαγή. Η επαναλαμβανόμενη καθημερινότητα που καταπιέζει την ελεύθερη έκφραση της επιθυμίας: Κιτσικίδης («τα λέμε καλά,/ ας τα σπάσουμε/ τώρα»), το γκρέμισμα ονείρων στον Διάφα (γιατί το ξέραμε/ πως αργά ή γρήγορα/ θα έχτιζαν πολυκατοικίες/ που θα έβαζαν μέσα τους καθαρότερους/ και τους λευκότερους/ από μας). Λαζάρ: όνειρα που κλείνονται σε κάγκελα.

Η αντιμετώπιση της κοινωνικής κατακραυγής, ιδίως στο στενό κύκλο της επαρχίας αντιμετωπίζεται με ειρωνεία, όχι χωρίς την πικρία του τραύματος. Στην Μπιρμπίλη το λεσβιακό βίωμα στο νησί αποδίδεται με αυτό τον τρόπο: «Για πες μου, βρε Τασούλα/πως κάνουν σεξ αυτές;»/«Άντρες, καλέ, το παίζουν/αφού είναι τρελές [...]μα εγώ απάντηση έδωσα/ σε όλα αυτά με πράξεις./Έκλαψα και σκόνταψα,/έπεσα κι αγνόησα». Παράλληλα, κυριαρχεί η αορατότητα και η επιθυμία μένει μυστικό της ντουλάπας: Βάσω Μ.: «Λέμε λεσβία αλλά μόνο μέσα στο δωμάτιο της λέμε λεσβία αλλά μόνο μέσα στο δωμάτιό μου. Το δωμάτιο της και το δωμάτιό μου ενώνονται με κόκκινη κλωστή δεμένη στην ανέμη τυλιγμένη σαν να μου λένε ότι είστε πλάσματα του μύθου γιατί οι γυναίκες πάντα τελικά καταλήγουν στους άνδρες.».

Ωστόσο, τα λιγοστά δείγματα χαράς που υπάρχουν προσδιορίζουν είτε μια συγκρατημένη αισιοδοξία είτε διάθεση για υπονόμηση και ειρωνεία: ο Μπέρτος ανακαλεί ένα πανηγύρι όπου ο ομοερωτισμός είναι το μυστικό του: «Ο πατέρας με κοίταγε περιφρονητικά/Μήπως ήξερε ότι τα

μισά γλειφιτζούρια/Τα έχω για τον γκόμενο;».». Εξάλλου, δεν μπορούμε να παραβλέψουμε το γεγονός ότι σε ορισμένα ποιήματα η προβολή του αιτήματος για ορατότητα φαίνεται ως έκφραση μιας έντονα ειρωνικής υπερηφάνειας ως απόπειρα αντιστροφής της ετεροκανονικότητας: Ευριπιώτης («Πούστικα δένω τα κορδόνια των παπουτσιών μου./Όταν μασουλάω το φαγητό μου είναι πάντα αδερφίστικα./[...]

Δύσκολη η αφοβιά./Δύσκολη η ειλικρίνεια./Ωραία η πουστιά, καριόληδες.». Έτσι, σε κάποια ποιήματα προβάλλεται η έννοια του «εμείς». Παρά τις διαφορές που μπορεί τα υποκείμενα να έχουν, το γενικότερο κοινό βίωμα του αποκλεισμού και της βίας παράγει μια αίσθηση «κοινότητας»: Ευριπιώτης: «Όμως/κυρίως,/πρωτίστως,/βεβαίως/δεν μας θέλουν./Έτσι,/με γόβες - βροντές/με λόγια - ακίδες/πυργώνουμε./Σώματα πυριγενή/θα οργώνουμε τον ίσιο δρόμο/ώσπου να γίνει η ασφαλτος λακκούβα/η λακκούβα ανάχωμα/το ανάχωμα χώμα».

Απ' την άλλη η αορατότητα προβάλλεται ως μια συνιστώσα της ατομικής ευτυχίας, που ωστόσο κρατά το ομόφυλο ζεύγος έξω από τον κόσμο, σε μια κοινότητα έξω από το χώρο όπου «η χρήση της γλώσσας πονά»: Διάκου «Ζούμε σε ένα εξοχικό σπίτι από ξύλο. Το έχουμε επενδύσει με φλις , ώστε να μπορούμε να ακουμπάμε τους ώμους και να παίρνουμε ανάσα[...].μέσα από εμάς και έξω από εμάς το δάσος. Μια επιφάνεια φυλλωμάτων αφήνει τα κεφάλια κρεμασμένα στον ουρανό. οι φίλοι μάς επισκέπτονται με δάχτυλα τριμμένα απ' την πόλη.». Πιο συγκεκριμένα, η λεσβιακή σχέση μένει ένα εφηβικό μυστικό στην Κοζή: «Χορέψαμε με κοιμισμένα σώματα/τέλη Ιούνη στη σοφίτα/που ήταν το κρυφό σου μέρος/όταν κρυβόσουν από την ασφυκτική αγάπη της μάνας σου/τον ανταγωνισμό της αδερφής σου/και τα πράσινα μάτια του πατέρα σου.».

Αναφορικά με τη βία, συναντούμε μεταξύ άλλων την ιατροκοποίηση της διαφορετικότητας ως νευροδιαφορετικότητα στη Φωτοπούλου: «ο ψυχίατρος αποφάνθη: δις Λεσβία.» Μια μορφή βίας αποτελεί ο

αποκλεισμός από την «υγιή» αντρική κοινότητα του έθνους και του στρατού αλλά και η άρνηση του στρατού ως αντρική εκπλήρωση: Μακρίδης (Ασθενή είχαμε. Γραφέα τον κάναμε./ Τον εξετάσαμε και είδαμε ότι μας/ έκανε για γραφέας). Με χιούμορ και ειρωνεία, ακυρωτικά μάλιστα, αντιμετωπίζει ο Χαιρέτης τη συνεδρία του Ψυ και την επίσκεψη στο γιατρό χωρίς να λείπει εντούτοις η πικρία: «Πανδότης γαρ» του είπε ο γιατρός./Ακόμα κι η ομάδα αίματός του/Ένα θύμα.». Η βία του περιβάλλοντος μεταφέρεται στη σωματική επικοινωνία ως πράξη διαμαρτυρίας, ως απείκασμα της βίας: στον Κίτσιο μάλιστα ανακαλεί στίχους του Χριστιανόπουλου, αναφερόμενος στην σκληρή ομοφοβία της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας: («Θέλω να με φτύνεις κάθε που κοιμάσαι./Θέλω να με φτύνεις κάθε που ξυπνάς./Θέλω να με φτύνεις κάθε που πεθαίνω./Όλη μου η Ανάσταση το φτύσιμό σου.»). Ο Ευριπιώτης βλέπει την επιβολή της εθνοετεροκανονικότητας ως ευθυγράμμιση: «Μας θέλουν/ ευθεία άκαμπτη/σελίδα άγραφη/ρούχο ατσαλάκωτο/για συρτάρι ντουλάπας.». Η Οικονόμου τοποθετεί τη βία σε διεθνές πλαίσιο \, αναφερόμενη στις σύγχρονες διώξεις στη Ρωσία: «Στη Μόσχα/ αναπολώ τα καλοκαίρια στην Αθήνα/ Σιχαίνομαι τη βότκα/ και δε θέλω να μπω φυλακή/ επειδή γουστάρω να τριβόμαστε παρέα/ στους μείον 20 βαθμούς κελσίου». Ως λόγος αντίδρασης και αντίστασης στην ποίηση των παλαιότερων αισθητικών αρχών, όπου ο έρωτας ήταν αποκλειστικά ετερόφυλος, ο Παπαδόπουλος γράφει ένα επιθετικά ειρωνικό ποίημα επιχειρώντας να ανατρέψει αυτή την αρχή: «Η ποίησή σας μου αρέσει πολύ./Είναι πολύ ορεκτική,/τι ωραία που μυρίζει./Η ποίησή σας είναι νόστιμη πολύ/είναι μια ποίηση γκουρμέ./Βγάζω την γλώσσα μου κι αρχίζω να γλείφω./Είμαι αγενής;/Μα πως μπορώ να κάνω διαφορετικά;/Αφού η ποίηση που γράφεται/Μόνο για γλείψιμο αξίζει[...]|Κι ούτε ένας στίχος για τον Βαγγέλη, τον Ζακ και την Δήμητρα.». Ρητή βία που δρα διαλυτικά στο άτομο αναφέρει ο Κουτσοδόντης: Ξέρεις/η βία κυλάει με το ποτάμι/μα εμάς το πόδι έχει μαγκώσει/στην αργιλώδη άμμο του πάτου/και όπως κινούνται όλα /το νερό/ ολόγυρα μας πνίγει.».

Στο έντονα ειρωνικό «ποιητική τέχνη» ο Διάφας κάνει λόγο για την «ομοκανονικοποίηση» και την επιβολή των κανόνων μιας αστικής τάξης τοποθετώντας το ταξικό πλάι στην «περηφάνια» της διαφορετικότητας: «σίγουρα, σε αυτήν την μάχη που/ γίνεται εκεί έξω/που άλλοι παλεύουν για ένα κομμάτι ψωμί/ άλλοι για κρεβάτι/και ‘μείς για περηφάνια/θα μπορούσε να εντοπίσει κανείς/μιαν κάποια αδικία από πλευράς της οικογένειας μου.»[...] και εγώ θα έμενα με μένα/ώσπου θα μου έκαναν έξωση/και θα μου το γκρεμίζανε/να χτίσουνε πισίνα/με γκρι τσιπούρες/να κάνουνε water yoga το καλοκαίρι//ώσπου να μάθουμε να κάνουμε τα πράγματα,/σωστά.». Δυναμικά προβάλλει τη βία που ασκείται τόσο στο ατομικό/εγώ όσο και στο συλλογικό/εμείς, αν και απροσδιόριστο, ο Μπούρας. Παρά τη βία η ύπαρξη της κουήρ διαφορετικότητας δηλώνεται υπερήφανα: «Κυνηγημένος από εκείνους που δεν έπρεπε/ Κακοποιημένος από εκείνους που δεν έπρεπε/[...] Εμείς απλώς ΕΣΜΕΝ/Ένα με τον εαυτό μας./Ένα με το ά-Παν.»

Με αφορμή λέξεις όπως Προσφέρω, Χώνω, Ντροπή, Πρώην, Συντροφικότητα ο Μούλος συνθέτει ένα εκτενές ποίημα για την ορατότητα, την αορατότητα, τα στερεότυπα των φύλων και τις οικογενειακές σχέσεις: «Πρώην: λέξη ουδέτερη/Μάθε να μισείς το ουδέτερο, μάθε το, μάθε το,/μάθε το αδερφάρα μάθε το,/γιατί ταυτόχρονα πρέπει να είσαι όμορφο, αρσενικό, να προσέχεις τα δόντια σου, τα/ γεννητικά σου όργανα, την οικογένειά σου που είναι αυτή/που υπόσχεται ότι θα προσέχει τα συναισθήματά σου». Το ποίημα κλείνει με το όνειρο/ προσδοκία για έναν πιο ελεύθερο κόσμο: «Ελπίζω να ζήσω χωρίς να φοβάμαι να κρατήσω τον σύντροφό μου απ’ το χέρι στον δρόμο./Ζω: ρήμα ουδέτερο, λέξη... σημαντική.» Το ίδιο όνειρο αποτελεί το τέλος του ποιήματος του Ταυ Ζήτα: «και για μια μικρή/απειροελάχιστη στιγμή/νόμιζα ότι ήμουν/ εικοσίένα/χέρι με χέρι δίπλα στο αγόρι μου/δώδεκα/κρυφτό με το παιδάκι που χαϊδεύομασταν μικροί/για τελευταία μου φορά - “ΜΠΑΜ”». Ο ίδιος καταθέτει ένα ιδιαίτερο ποίημα όπου ενθέτει στίχους/παραθέματα δηλώνοντας την αποστροφή για τα μεγάλα ερωτικά λόγια αλλά ταυτόχρονα και την υπόγεια

ανάγκη για στοργή: «Θα έλεγες/- Η αγάπη πάντα στέργει, πάντα πιστεύει^{***}/Σιωπή^{****}/στην επόμενη στροφή/- πολλά αστεράκια για ένα τόσο δα ποιηματάκι/θα έφευγα/μεγάλη μαλακία./ ^{****} από μέσα μου βέβαια θα σιγοτραγουδούσα «Love will tear us apart again»».

Η πολιτική οργή και με τη μορφή του ταξικού και της οργισμένης αντίδρασης στην καταπίεση είναι μια θεματική που απασχολεί γενικότερα την ποίηση των νεότερων αλλά στην ανθολογία συνδέεται με το κουήρ εντείνοντας τον κοινωνικό/πολιτικό/ταξικό χαρακτήρα των ποιημάτων: Μελιτάς («Δεν έβγαινε με τίποτα ο μήνας/ η φτώχεια χορηγός στο σκηνικό»)- η ανέχεια των κακοπληρωμένων νέων, η υπαμειβόμενη εργασία και η εκμετάλλευση όπως συμβαίνει στον Καραμπίνη («Με βλέπεις καθόλου στον ύπνο σου/ Υιέ του αφεντικού μου;»)- η εξουσία αποτελεί τον εχθρό και παρομοιάζεται με ζωύφια που εισβάλλουν παντού στη Φιλία Κανελλοπούλου «εκεί που έχουμε βάλει εμείς, το ωραίο μας το κολοκυθάκι το βρώσιμο/ φυτρώνουν τα βρωμόσπιτα τους ζιζάνια, βοτάνια και λουλούδια/ -να θυμηθώ να καλέσω κλητήρες να ξεκινήσουν οι εξώσεις κι οι πλειστηριασμοί./ Μιλάνε κι αυτή την ακατανόητη γλώσσα/ μα τι περιμένουν; Να καταλάβουμε;»- το όνειρο της ελευθερίας με το τίμημά της προβάλλει ο Κωνσταντόπουλος συνδυάζοντας την αυτονομία με την ελεύθερη βίωση της διαφορετικότητας: «Η ελευθερία είναι το παλιό σπίτι, το ημιυπόγειο σπίτι. Το σπίτι με θέα τα άλλα και όχι τον αέρα/ ελευθερία είναι το κατεψυγμένο φαγητό και το σερί μακαρόνια Το φαΐ που φτιάχνεις μόνο σου/Λίγο πριν βάλεις το κραγιόν σου/Φανερά πια»- έναν κόσμο ολοένα και πιο πνιγηρό αποδίδει ο Μπαζάνης: «Δέκα χέρια γύρω από το λαιμό μου/Ουρλιάζουν απλήρωτη εργασία/Τραβάνε το σύρμα και απλώνουν/Πολύχρωμα πλαστικά μανταλάκια». Διάχυτη ένταση και οργή στα ποιήματα του Δούσου παρότι καταλήγουν στην ανάγκη συντροφικότητας: «Η αλήθεια, τα παράσιτα και οι παρενθέςεις./Η αλήθεια που λάμπει σαν πορσελάνη./Η αλήθεια ανήκει σε σένα και σου πάει τρελά./Θέλω ΕΓΓΥΗΣΗ, θέλω σιγουριά[..]/Θέλω να σε φροντίσω,/να γίνω καπνός.».

Ο νέος τρόπος των γνωριμιών, αλλά και η παρουσία της τεχνολογίας που σφραγίζει την καθημερινότητα αποτελεί μια ακόμη θεματική: Ο Αμαντέους Σακερπούλους αυτοπαρουσιάζεται ως διαδικτυακή περσόνα· η Κουγιουμτζού χρησιμοποιεί μια ιντερνετική μεταφορά για το σώμα (με πείθει να προφέρω τους κωδικούς πρόσβασης του εγκεφάλου μου)· ο Δάφλος δηλώνει και τη συναισθηματική συνθήκη αυτής της διαμεσολαβημένης επαφής (Μακάρι/το λαχανιασμένο/ διαδικτυακό/αγχωμένο/χύσιμο/να 'παιρνε και την μοναξιά μαζί του)· η Οικονόμου αποτυπώνει την πίεση που προκαλείται από το ιντερνετικό μέσο (Το τίντερ λέει:/Βάλε λίγη προσωπικότητα στο κουτί εκεί κάτω!/Το τίντερ λέει:/Τι περιμένεις; Κάνε την πρώτη κίνηση!). Στο Φωτιά στο Χέρενχοφ το τεχνολογικό λεξιλόγιο και ο τρόπος ζωής των νεαρότερων γίνεται το θέμα του ποιήματος εκφράζοντας τη γενιά των ζούμερς: «ζωγραφίζουμε μουσουδάκια με το γράσο/από τις αλυσίδες των ποδηλάτων/φλεξάρουμε τα κοφτερά ουρανί νύχια μας.».

Φυσικά, η σωματικότητα αντιμετωπίζεται με διαφορετικούς τρόπους είτε εντείνοντας το κουήρ βίωμα ως αποδέκτης της βίας, είτε ως σεξουαλικό σώμα: στη Λαζάρ ως «τόπος» αντίστασης (αυτή κι αυτή/ και απέναντι ένας πόλεμος αρσενικός) το κενό και η σκυφτή ζωή το σώμα (ολισθαίνει απαλλαγμένο στη νύχτα το σώμα σου/ αιδοιακό τυφλό που σημαίνει το καθιερωμένο εκείνο/ για τη νύχτα στο σώμα σου/ στραφτάλισμα σώμα πάνω στο σώμα σου)· στη Ζωγράφου με το φόβο του θηλυκού απέναντι στις πατριαρχικές επιταγές της τεκνοποίησης αλλά το σώμα γίνεται πεδίο μάχης ανάμεσα σε φόβους που έχει εγκαθιδρύσει η πατριαρχία: (οι ωοθήκες ασφυκτικά γεμάτες/ με μικρούς στρογγυλούς φόβους/ πολιορκούν το ετοιμοπόλεμο εγώ/). Ο Κυριακόπουλος με λυρική διάθεση χωρίς να καταργεί το ρεαλιστικό στοιχείο: (Απαλή/ σταγόνα που κρέμεται από κάθε τρίχα) είναι πιο υγρή και οικεία, έχει σπίτι, βιωμένη καλά (Περιμένω τώρα/ να ακούσω το/ νερό να γουργουρίζει στη λεκάνη όταν κατουράς). Οι λυρικοί τρόποι στον Ασκαλίδη, την Γλυνιαδάκη και την Κουγιουμτζού δίνουν μια άλλη πλευρά αντιμετώπισης

του σώματος: Ο Ασκαλίδης βλέπει με λυρισμό το ερωτικό σώμα: «Να φορέσω ιδρώτα/που με σταγόνες σουπερνόβα σε ζωγραφίζει ακολουθώντας/κάθε μορφασμό σου.». Τρυφερή νοοσταλγική σωματικότητα και στη Γλυνιαδάκη: «Ξέρω πώς μυρίζεις πριν σε μυρίσω/— σανδαλόξυλο και /λίγο ιδρώτα με πατσουλί/μυρωδιά ανδρική και μεστή κι απαλή/— γυναικεία συνάμα./Ξέρω πώς μυρίζεις πριν φέρω/το δέρμα σου στα χείλη μου/το κομματάκι αυτό κάτω απ' το στήθος/— πριν σε ακούσω να βαριανασαίνεις/σαν το γευτό.». Με ενδιαφέροντα γλωσσικά παιχνίδια αλλά και με ρεαλισμό κάτω απ' τον οποίο κρύβεται η ανάγκη για αγάπη αποδίδει το σεξ ο Τσουμπός: «Μου υπερρεάλισε χθες/με τρόπο μαγικό/το σημείο μεταξύ μάγουλου/και αυτιού[...] μια βρεγμένη καρδούλα σχηματίστηκε/στάμπα από τα χύσια που έφτυσα/διακριτικά αφού τελείωσες μέσα μου/και ήθελες κατευθείαν να με φιλήσεις έπειτα.».

Η Σελίν Κουγιουμτζού με τρόπο τρυφερό συνθέτει ένα ποίημα-μεταφορά για το ερωτικό σώμα: «το σώμα της,/ μια αυτοκρατορία /από εκείνες που με το άκουσμα τους/ υποκλίνεσαι ταπεινά /και ευχαριστείς /πως γκρέμισαν τα τείχη σου με τόση προσοχή». Αντίθετα από τον ρεαλισμό που συναντάμε σε πολλά ποιήματα, με περιορισμένες κυριολεκτικές αναφορές στο σώμα, μιλά μεταφορικά κυρίως και νοσταλγικά για την ερωτική ένωση ο Μπότσης: «Ένα βράδυ γίναμε/μία συμπαγής οντότητα/- στιγμιαία αιωνιότητα -/και όταν βγήκε από/μέσα μου, κάτι απ' αυτόν κράτησα,/το γαλακτερό κλειδί που ξεκλειδώνει/τον κόσμο χωρίς τριβή.».

Όσον αφορά τους χώρους δράσης και συνάντησης με ερωτικούς συντρόφους παρατηρούμε πως δεν είναι μόνο τα δωμάτια σπιτιών αλλά και δημόσιοι χώροι που νοσηματοδοτούνται διαφορετικά. Ο Κουράσης ανακαλεί παλαιότερους γκέι ποιητές που επαναληπτικά αναφέρονται σε χώρους όπως τα τσοντοσινεμά ή το Ζάππειο, ωστόσο η ειρωνεία του για την παράλληλη/κρυφή ζωή των αποκατεστημένων αντρών είναι φανερή: γι' αυτό στο/Ζάππειο

βλέπεις παιδιά τα πρωινά/ενώ στα τσοντάδικα της Ομόνοιας/ κάνουν ουρές οι πατεράδες τους/να κατεβούν στον Άδη/για ένα καβαλίκεμα αντρίκιο». Και: «Οι άντρες που με υπηρετούν/ έχουν κωλόφατσες και ξυρισμένα κεφάλια/που θυμίζουν φασίστες/Περιφέρονται στα πάρκα ανάρμοστες ώρες». Στον αντίθετο πόλο, όπως είδαμε παραπάνω ο Κυριακόπουλος.

Από την ανθολογία δεν λείπει και η τρανς εμπειρία, η οποία αποτυπώνεται φέρνοντας στο ποίημα την αορατότητα των τρανς ατόμων. Ο Γουλιάνος με τρυφερότητα, πόνο αλλά και οργή γράφει (Ίσως κάποιος κάποτε γράψει μια ιστορία για μας,/ κάποιος θα γράψει, θα το δεις,/ και: Σ' αγάπησα κόντρα στις κοινωνικές επιδιώξεις των οικογενειακών τραπεζιών,/όταν αντί για φόρεμα φορούσα καρό πουκάμισο και σκισμένο τζιν).

Τη μη δυϊστική αντίληψη φύλου και την ενδιάμεση μεταξύ αρρενωπότητας και θηλυκότητας κατάσταση που οι κοινωνικές συμβάσεις θέλουν να τακτοποιήσουν/ κανονικοποιήσουν αποτυπώνει το διφωνικό ποίημα σε πεζό του Χατζηπροκοπίου.

Όμοια και ο Δεμερτζής καταθέτει ένα ποίημα που αφήνει αδιευκρίνιστα τα έμφυλα όρια: «Στη γιακαράντα της πίσω αυλής/κολλώ με uhu υγρή/το κηδειόχαρτο/της παιδικής μου action φιγούρας[...]Τώρα, ξαναγεννημένη/συνθέτω τη νέα μου φιγούρα, με/τα κουζινικά/που προόριζαν για την ξαδέρφη μου,/το κουκλόσπιτο playmobil/που δεν μου αγόρασαν ποτέ,/ τα online παιχνίδια με make up/που έπαιζα εφηβάκι στα κρυφά.».

Ένα εκκρεμές ανάμεσα στα στερεοτυπικά δύο φύλα, αλλά και ανάμεσα στην νεανική ηλικία της έμφυλης συνειδητοποίησης και την ενήλικη ζωή βλέπουμε στον Κεραμεύ: «Από τη γωνιά της τιμωρίας, μέχρι τις κούνιες της παιδικής χαράς./Από το εσωτερικό της ντουλάπας, μέσα από τη σχισμή των φύλων, μέχρι την άλλη πλευρά./Από τη μικρή μου γοργόνα, μέχρι

το μικρό μου πόνοι./Από τους μικρούς μου πόνους, μέχρι τους λίγο μεγαλύτερους και λίγο μεγαλύτερους και/ λίγο/ μεγαλύτερους.».

Στο θέμα του ουδέτερου γένους/αντωνυμίας επικεντρώνεται ο Μπενέτος ξεκινώντας από το ουδέτερο γραμματικό γένος για να κορυφώσει το ποίημά του με την επίμαχη σχέση γραμματικού γένους/έμφυλου αυτοπροσδιορισμού παίζοντας με την έννοια της ουδετερότητας: «Το κορίτσι./Το μουνί./Το αγόρι./Το καυλί./Το feelo./Το αίμα./Ε το θέμα ΔΕΝ είν' ουδέτερο!». Με έντονα λυρικό τόνο ο Μικελάκης αφήνει ρευστά τα όρια του φύλου και της επιθυμίας: «Έχει φύλο η σκιά;/Όμως εσύ/και η πυκνή, θερμή/σκιά σου/χειροπιαστή σαν σώμα,/για όσους σε ξέρουν,/χωρίς φύλο,/γίνεσαι άγγελος./Έχουν φύλο οι άγγελοι;[...] ζωγραφίζουν συνθήματα/« ισότητα στην αγάπη»./Έχει φύλο η αγάπη;».

Την ΑμεΑ βίωση του κουήρ αποδίδει ο Μαυρομάτης: (Προτείνω να μη σε λέω ΛΟΑΤΚΙΑ+. Προτείνω να μη με λες ΑμεΑ./Όχι άλλα αρκτικόλεξα, δεν είμαστε ασφαλιστικά ταμεία/Έχουμε κανονικά ονόματα./Εγώ, Ορατός. Εσύ, Κίνδυνος./Εγώ κι εσύ, ορατός κίνδυνος για την κανονικότητα.).

Η Διάκου χρησιμοποιεί στοιχεία των σεξουαλικών πρακτικών επιστρέφοντας οργισμένα αλλά και τραυματικά στις οικογενειακές σχέσεις: «σήμερα γαμάω έναν άντρα με στραπόν/δένω τη ζώνη και σπρώχνω δυνατά/θυμάμαι πως ήθελες να γεννηθώ αγόρι μπαμπά/ύστερα έπεσα στη λίμνη με τις γυναίκες που αιμορραγούν/έγινε η καρδιά σου ζυμári ξεραμένο στον ήλιο/όπως το όπλο που κρατάς ανάμεσα στα φύλλα». Οι δύσκολες οικογενειακές σχέσεις και η απόρριψη των γονιών αποτελούν επίσης θέμα της Αλογοσκούφι: «Γιατί πατέρα ήσουν πιο άδικος κι από άδειος;[...] Έτσι, έμαθα καλά ότι στον φυλετικό φασισμό οι γυναίκες στοκάρονται να/πνίγονται στον αντρικό ασβέστη πούδρας./Κι οι άντρες με δειλία να απορρίπτουν κάθε τι γυναικείο χαρακτηριστικό, που/φυτρώνει ρόδο στον κενοτάφιο κόρφο τους...». Η εφηβική

αδημονία για την ελευθερία στον Τσολάκη υποκρύπτει και την απελευθέρωση της ερωτικής επιθυμίας που μένει καταπιεσμένη: στο πίσω κάθισμα του ενοικιαζόμενου/ έχω ξεπεράσει και τους δυο στο μπόι/[...]τον επόμενο μήνα/ μπορώ να μάθω να οδηγώ/ να αγοράσω αλκοόλ/ να τζογάρω/ τον επόμενο μήνα/ θ' ανακαλύψω τη δροσερή μου εκτόνωση/ στις σκιές των πάρκων της Αγγλίας/ τον επόμενο μήνα/τον επόμενο μήνα/». Η δυσκολία των οικογενειακών σχέσεων και του coming out στην οικογένεια οδηγεί σε εσωτερίκευση της ετεροφυλοφιλίας και άρνηση της ομοφυλοφιλίας. Η σχέση δύο γυναικών διαγράφεται στο όνομα της κανονικοποίησης/ ετεροκανονικότητας οδηγώντας την ομοφυλοφιλία στην αορατότητα στο ποίημα της Κολαΐτη: «Μερικές φορές εύχομαι να σκοτώνονταν οι γονείς μου σε ένα ατύχημα για να μην χρειαστεί/ να τους/αντιμετωπίσω/Εγώ δεν είμαι λεσβία/ Δεν είμαι λεσβία, απλά ερωτεύτηκα εσένα[...]Σε θέλω αλλά είμαι straight/Δεν μπορώ/Δεν θα το δέχονταν τότε οι γονείς μου». Να σημειωθεί ότι στο εν λόγω ποίημα/περφόρμανς τα λόγια άρνησης της ομοερωτικής σχέσης αποτελούν πραγματικές παραθέσεις.

Σε ποιήματα θηλυκοτήτων/γυναικών η πατριαρχική συνθήκη εκλαμβάνεται ως πραγματική υποτέλεια: Τζιρτζιλάκη: «την αδιόρατη αντίσταση του θηλυκού, την αντίσταση που κάνει την καθυπόταξη του τόσο επιθυμητή.». Φεμινιστικά ποιήματα όπως της Τζιρτζιλάκη φέρνουν στην επιφάνεια δήθεν λυμένα ζητήματα, όπως το παλαιό ερώτημα «Γιατί δεν υπήρξαν μεγάλες γυναίκες καλλιτέχνιδες» (Λίντα Νόκλιν): «Τέχνη/ Η δραστηριότητα στην οποία/ορισμένοι άντρες επιδίδονται/με αποφασιστικότητα/πραγματοποιώντας ιδέες/που ορισμένες γυναίκες/έχουν ήδη γυρίσει/δέκα φορές μες στο/μυαλό τους και τις/έχουν απορρίψει/ως ανεπαρκείς.». Στο έντονο ποίημα της Ζαχοπούλου η πατριαρχική βία είναι πασιφανής: «όταν νευριάζεις/ξεχνάς τις φορές που σου είπα ότι/με πονάς/και που όμως, δεν σταμάτησες/ξεχνάς τις φορές που παρέμεινα ήρεμη/μπροστά στα απαράδεκτα ξεσπάσματά σου/και που σε άκουσα, σαν να είμαι μάνα σου/σαν κάποια αγία με φετίχ

μαρτυριών». Τη βία ως σύμφυτη συνθήκη της πατριαρχίας εκφράζει και η Μάζη: «μου είχες πει μια φορά/ότι ακριβώς επειδή μ' αγαπάς θέλεις να με πονάς/και δεν είχε βγάλει τίποτα περισσότερο νόημα/από αυτή τη φράση.».

Η συντροφικότητα, το νοιάξιμο, παρόν λιγότερο σε άλλα ποιήματα είναι ο πυρήνας του ποιήματος του Μητσικάκου: «Δεν ξέρω πώς να νοιαστώ για σένα, ποιον τύπο,/ποιας φροντίδας πάνω σε ένα δέρμα πιο λευκό,/πάνω στο φύλο που απλά έχω κάνει δοκιμές[...]Δεν ξέρω πώς να σε νοιαστώ, όταν, κουλουριασμένη,/προτιμάς να δίνεις την επιδερμίδα σου σε μια τραχιά/μοκέτα...». Εξισοροποιητική στην εξωτερική βία είναι η συντροφικότητα και η αγάπη στον Κουτσοδόνη: «Κρατάμε τα χέρια κι είναι αυτό /μια περιέργη ανθοδέσμη στον ύπνο.».

Κλείνοντας, εντύπωση προκαλεί το γεγονός ότι από τα ποιήματα της ανθολογίας απουσιάζουν οι θεματικές και οι προβληματικές του γάμου, της τεκνοθεσίας, καθώς και το ζήτημα της ασεξουαλικότητας. Επίσης, δεν καταφέραμε να εντοπίσουμε κανένα ποίημα που να αφορά την κουήρ εμπειρία μέσα στην ελληνική Ρομά κοινότητα, την ίδια ώρα μάλιστα που η κουήρ πλευρά των Ρομά ανθίζει και αποτελεί υπολογίσιμη δύναμη στα Βαλκάνια. Παράλληλα, δεν καταφέραμε να εντοπίσουμε αναφορές και σε θρησκευτικές μειονότητες, όπως είναι η μουσουλμανική ή η εβραϊκή. Θα είχε ενδιαφέρον να δούμε τα πολιτιστικά και πολιτικά συμφραζόμενα που θα δημιουργούνταν μέσα από αφηγήσεις κουήρ ενδιαφέροντος και αισθητικής, σε κοινότητες ανθρώπων που έχουν διαφορετική ηθική και αντίληψη λόγω θρησκεύματος, και άλλη κοινωνική βάση. Παράλληλα, από τα κείμενα της ανθολογίας φαίνεται να απουσιάζει η εικόνα των ΛΟΑΤΚΙΑ+ άστεγων ατόμων. Τέλος, απουσιάζουν οι τρέχουσες αντιλήψεις για τα μέτρα προφύλαξης κατά του ιού του HIV (PrEP).

Νικόλας Κουτσοδόνης
Βασιλεία Οικονόμου
Χάρης Οταμπάσης
Βαρβάρα Ρούσσου

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΘΡΑΚΑ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΡΟΖΑ ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ, ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Πέτρος Σκυθιώτης

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΕΚΔΟΣΗΣ
Νικόλας Κουτσοδόντης
Φοίβη Δαλιάνη
Θάνος Γώγος

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΝΘΟΛΟΓΗΣΗΣ
Νικόλας Κουτσοδόντης
Βαρβάρα Ρούσσου
Χάρης Οταμπάσης
Βάγια Κάλφα
Βασιλεία Οικονόμου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ – ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Εριφύλη Αράπογλου – enArte

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
ΚΕΘΕΑ ΣΧΗΜΑ+ΧΡΩΜΑ

Η παρούσα έκδοση διατίθεται δωρεάν
Αθήνα, Απρίλιος 2023
ISBN 978-618-5463-48-9 (ΘΡΑΚΑ)
ISBN 978-618-5478-10-0 (ΙΔΡΥΜΑ ΡΟΖΑ ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ)

Για αντίτυπα επικοινωνήστε
με το Παράρτημα Ελλάδας:

Καλλιδρομίου 17, 10680 Αθήνα
Τηλ. 210 3636761
www.rosalux.gr

Η έκδοση, όπως και πολλές από τις δραστηριότητες του Παραρτήματος Ελλάδας του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ, χρηματοδοτήθηκε από το γερμανικό Υπουργείο Εξωτερικών.
Το περιεχόμενο αυτής της έκδοσης αποτελεί αποκλειστική ευθύνη των συγγραφέων και δεν αντικατοπτρίζει απαραίτητα τις απόψεις του Rosa Luxemburg Stiftung.

